

Cap. 1

Întrebări și răspunsuri biblice referitoare la om

„Bible Student Library” 76, 15 dec. 1890

În mintea omului se nasc mii de întrebări referitoare la persoana sa. Unele dintre ele sunt extrem de importante. Sunt atât de importante încât Cuvântul lui Dumnezeu însuși le-a înregistrat. Și nu numai atât. Acest Cuvânt nu numai că a înregistrat întrebările, dar a înregistrat de asemenea și răspunsurile la aceste întrebări. Și atunci când Cuvântul lui Dumnezeu înregistrează o întrebare și oferă răspunsul la ea, atunci în acest răspuns avem adevărul absolut referitor la acel subiect și acesta marchează sfârșitul oricăror discuții. Nu mai există loc pentru controverse, deoarece „așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te învăț ce este de folos, și te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi!” Isaia 48:17. De aceea, orice ne învață Domnul, aceea este de folos. Fie că vom crede sau nu, fie că ne place sau nu, aceasta nu schimbă cu nimic învățătura. Învățătura este de folos și orice lucru care intră în conflict cu ea este nefolositor. Calea pe care Domnul ne călăuzește este calea pe care ar trebui să mergem și a urma orice altă călăuzire înseamnă a merge pe o cale pe care nu ar trebui să pășim.

Este omul muritor sau nemuritor?

La versetul patru al Psalmului opt găsim întrebarea: „Ce este omul, ca să Te gândești la el?”. Evident că această întrebare se poate referi la om din mai multe puncte de vedere, dar dorim acum să discutăm despre ideea imortalității omului. „Ce este omul?”; este muritor sau nemuritor? Nu trebuie să mergem departe pentru a afla răspunsul: „Ar putea fi omul muritor mai drept decât Dumnezeu?” Iov 4:17. „O Doamne, Tu ești Dumnezeuul nostru; nu lăsa ca omul muritor să Te biruiască.” 2 Cronici 14:11, nota marginală. Astfel, descoperim în răspunsul la această întrebare faptul că însuși Cuvântul lui Dumnezeu îl numește pe om „muritor” și tot ceea ce Biblia afirmă referitor la nemurire se potrivește cu acest răspuns.

Cuvântul spune următoarele în 1 Timotei 1:17: „A Împăratului veșnic, a nemuritorului, nevăzutului și singurului Dumnezeu, să fie cinstea și slava în vecii vecilor! Amin”. Aici este arătat că nemurirea este un atribut al lui Dumnezeu, la fel ca și veșnicia, înțelepciunea, slava, cinstea etc. Nici unul din acestea nu aparțin omului așa cum este el.

Din nou, vorbind despre revenirea lui Isus Hristos, Cuvântul spune: „În timpul Său, El va arăta cine este fericitul și singurul Stăpânitor, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, care singur are nemurirea, care locuiește într-o lumină, de care nu poți să te apropii pe care nici un om nu L-a văzut, nici nu-L poate vedea.” 1 Timotei 6:15,16.

Hristos a adus la lumină această nemurire. Cuvântul spune că scopul și harul lui Dumnezeu „a fost descoperit acum prin arătarea Mântuitorului nostru Hristos Isus, care a nimicit moartea și a adus la lumină viața și nemurirea, prin Evanghelie.” 2 Timotei 1:10. Ce este Evanghelia este arătat în câteva cuvinte la 1 Corinteni 15:1-4: „Vă fac cunoscută Evanghelia pe care v-am propovăduit-o, pentru că v-am dat mai întâi de toate ceea ce am primit, cum Hristos a murit pentru păcatele noastre potrivit Scripturilor; și că a fost îngropat și a înviat a treia zi potrivit Scripturilor”. Astfel, în moartea, îngroparea și învierea lui Hristos este cuprinsă Evanghelia; și „prin Evanghelie” se afirmă că Hristos „a adus viața și nemurirea la lumină”. Evident că nu prin moarte sau prin faptul că a fost îngropat viața și nemurirea au fost aduse la lumină, deoarece ambele sunt experiențe ale omului; dar învierea din morți și faptul că a adus cu Sine o mulțime de oameni care fuseseră morți și care s-au arătat multora (Matei 27:52,53), acestea au adus la lumină ceva ce nu mai fusese văzut până atunci; aceasta a însemnat cu adevărat că a adus la lumină viața și nemurirea. De aceea, prin învierea Sa a adus Hristos nemurirea la lumină.

Din nou, Scriptura spune că Dumnezeu va înapoia viața veșnică „celor care, prin stăruința în bine, caută slava, cinstea și nemurirea.” Romani 2:6,7. Acum, deoarece trebuie să căutăm nemurirea și pentru că Dumnezeu este singurul care o deține, și pentru că Hristos este singurul care a adus-o la lumină, rezultă că nemurirea trebuie căutată la Dumnezeu prin Hristos. Chiar acest lucru este

afirmat de Scriptură: „Darul lui Dumnezeu este viața veșnică prin Isus Hristos Domnul nostru”. Aceasta este înregistrarea, că „Dumnezeu ne-a dat viața veșnică, iar această viață este în Fiul Său. Cel care are pe Fiul, are viața; cel care nu-L are pe Fiul lui Dumnezeu, nu are viața.” Romani 6:23; 1 Ioan 5:11,12.

Descoperind faptul că nemuirea vine numai prin Hristos, întrebăm: când ne va fi dată? „Iată, vă spun o taină: nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță; căci trâmbița va suna, morții vor învia, nesupuși putrezirii, și noi vom fi schimbați. Căci trebuie ca trupul acesta, supus putrezirii, să se îmbrace în neputrezire și trupul acesta muritor să se îmbrace în nemuire. Când trupul acesta, supus putrezirii, se va îmbrăca în neputrezire și trupul acesta muritor se va îmbrăca în nemuire, atunci se va împlini cuvântul care este scris: „Moartea a fost înghițită de biruință. Unde îți este biruința, moarte? Unde îți este boldul, moarte?”. Boldul morții este păcatul; și puterea păcatului este Legea. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne dă biruința prin Domnul nostru Isus Hristos!” 1 Corinteni 15:51-57.

Așadar, aceasta este ceea ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu despre nemuire: omul, fiind muritor, nu deține nemuirea; Dumnezeu o are. Hristos a adus-o la lumină prin Evanghelie; omul trebuie să-o caute la Dumnezeu, prin Hristos, și o va obține la învierea morților; deoarece atunci trupul acesta muritor va fi nemuritor; și atunci această moarte este înghițită în biruință. Aceasta se petrece „la cea din urmă trâmbiță; căci trâmbița va suna, morții vor învia nesupuși putrezirii”, iar cei vii vor fi preschimbați. Dar când va suna ultima trâmbiță? Atunci când Domnul Isus va veni în slavă. „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogorî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” 1 Tesaloniceni 4:16,17.

Nemuirea se obține de la Dumnezeu prin Hristos la învierea morților. Sunetul ultimei trâmbițe este ceea ce îi trezește pe morți. Trâmbița va răsuna la revenirea Domnului. De aceea, fără a doua venire a Domnului Hristos nu vom primi niciodată nemuirea. Din acest motiv dorim revenirea Sa glorioasă. Veghem, Îl așteptăm pe Cel ce va schimba „trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale”, deoarece „știm că atunci când va veni, vom fi ca El; pentru că Îl vom vedea așa cum este”. „Amin. Vino Doamne Isuse!”

Unde merg oamenii când mor?

O altă întrebare importantă referitoare la om și care a fost ridicată fără îndoială de fiecare persoană care a trăit suficient de mult pentru a se gândi la acest subiect, este: unde merge omul atunci când moare? Care este condiția sa? Etc. etc. Și această întrebare este ridicată de Biblie: „Omul moare și rămâne întins; da, omul își dă sufletul și unde este?” Iov 14:10.

Bineînțeles, acestei întrebări i s-au oferit multe răspunsuri; și acum există multe, chiar și pe acest tărâm pe care Biblia este răspândită. Unii spun că dacă cineva rău moare, merge în iad; dacă moare un neprihănit, merge în rai. Alții spun că nu merge nici în iad și nici în rai, ci în purgatoriu; iar alții susțin că nu merge în nici unul din aceste locuri, ci că trece în anumite „sfere” și că are posibilitate să fie lângă cei vii și să comunice cu ei. Evident, nu toate răspunsurile pot fi adevărate; și, de fapt nici unul dintre ele nu este cel adevărat. Numai Biblia este cea care oferă răspunsul adevărat la această întrebare, propria sa întrebare. Și deoarece numai Biblia răspunde întrebărilor din Biblie pe care le studiem acum, numai în Biblie vom căuta răspunsul la întrebarea referitoare la locul în care merge omul atunci când moare.

„Omul moare și rămâne întins; da, omul își dă sufletul și unde este?”. Răspuns: „Inima oamenilor este plină de răutate și în inima lor este nebunie tot timpul cât trăiesc și după aceea se duc la cei morți.” Eclesiastul 9:3. Regelui celui bun Iosua, Dumnezeu i-a spus „Vei fi adăugat în pace în mormântul tău.” 2 Regi 22:20. Celui rău, el i-a spus: „Este dus la groapă și i se pune o strajă la mormânt.” Iov 21:32. Iacov spune: „Plângând mă voi pogorî la fiul meu în mormânt.” Geneza 37:35. Nu vom mai adăuga și alte texte despre acest subiect, ci vom arăta numai că acest lucru este confirmat de Cuvântul lui Hristos. Atunci când El vine pentru a-Și răsplăti poporul și când îi

cheamă, toți cei morți sunt găsiți în mormânt. „Vine ceasul când toți cei din morminte vor auzi glasul Lui și vor ieși afară din ele. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată.” Ioan 5:28,29. De aceea răspunsul Bibliei la această întrebare este lămurit: omul este în mormântul său.

Dar care este condiția sa acolo? Să citim din nou versetul din Iov. „Omul își dă sufletul; și unde este? Cum pier apele din lacuri și cum seacă și se usucă râurile, așa se culcă și omul și nu se mai scoală; cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă și nu se mai scoală din somnul lui.” Iov 14:10-12. Aceasta arată că atunci când moare, omul doarme. Din nou, Iov spune că dacă ar fi murit atunci când era copil, „acum aș fi culcat, aș fi liniștit, aș dormi și m-aș odihni cu împărații și cei mari de pe pământ. ...Acolo nu te mai necăjesc cei răi, acolo se odihnesc cei sleiți de puteri. Acolo prizonierii se odihnesc împreună, nu mai aud glasul asupritorului; cel mic și cel mare sunt tot una acolo și robul scapă de stăpânul său.” Iov 3:13-19.

În istoria regilor lui Israel și Iuda, de douăzeci și cinci de ori este scris despre moartea lor: „A adormit împreună cu părinții săi”.

Fără a adăuga alte texte, revenim la Cuvântul lui Isus. Lazăr era bolnav. Isus și apostolii Săi erau la o oarecare distanță de locul acela, iar Lazăr a murit. Isus a spus: „Lazăr, prietenul nostru, doarme: dar Mă duc să-l trezesc din somn.” Ucenicii I-au zis: „Doamne, dacă doarme, are să se facă bine.” Isus vorbise despre moartea lui, dar ei credeau că vorbește despre odihna căpătată prin somn. Atunci Isus le-a spus pe față: „Lazăr a murit.” Ioan 11:11-14. Iată Cuvintele lui Hristos: „Lazăr doarme”, „Lazăr a murit”. De aceea Cuvântul lămurit al lui Hristos este că în momentul în care un om moare, el doarme.

Pavel afirmă că „David, după ce a slujit celor din vremea lui, după planul lui Dumnezeu, a adormit, a fost îngropat lângă părinții săi și a văzut putrezirea.” Fapte 13:36. Și Petru afirmă despre el: „David nu s-a suit în ceruri.” Fapte 2:34. Și motivul este că „David a adormit cu părinții săi și a fost îngropat.” 1 Regi 2:10.

Despre Ștefan este scris: „Apoi a îngenuncheat și a strigat cu glas tare: „Doamne, nu le ții în seamă păcatul acesta!” Și după aceste vorbe, a adormit.” Fapte 7:60. De aceea, este clar că Biblia învață în mod lămurit că atunci când un om moare, adoarme. Cuvântul lui Dumnezeu învață în mod clar adevărul despre somnul celor morți.

Moartea nu este altceva decât un somn inconștient, așa cum este și natural, atunci când locul de odihnă este mormântul. Dar iată și dovada: „Cei vii știu că vor muri; dar cei morți nu știu nimic și nu mai au nici o răsplată, căci memoria le este ștersă. Și dragostea lor, și ura lor, și mânia lor, sunt acum duse și niciodată nu vor mai avea parte de tot ce se face sub soare. ...Tot ce găsește mâna ta să faci, fă cu toată puterea ta! Căci, în mormânt, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” Eclesiastul 9:5,6,10. „Nu vă încredeți în prinți, în fiii oamenilor, în care nu este ajutor. Suflarea lor trece, se întorc în pământ și în aceeași zi le pier și gândurile lor.” Psalmul 146:3,4. Atunci când dragostea, ura, mânia și gândurile omului au pierit iar memoria li s-a șters, nu mai poate fi nimic altceva decât inconștiență. Și chiar aceasta este moartea; și aceasta este condiția în care ajung oamenii atunci când mor – un somn liniștit, fără visuri.

Dar relatarea Bibliei referitor la acest subiect nu se oprește aici. „Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți.” 1 Corinteni 15:20. „Și multe trupuri ale sfinților care adormiseră, au înviat și au ieșit din morminte după învierea Lui.” Matei 27:52,53. Și după cum Dumnezeu „L-a înviat din morți pe Domnul nostru Isus”, tot așa „pe cei ce au adormit în Isus îi va aduce Dumnezeu împreună cu El”; „Iată, în adevăr, ce vă spunem, prin Cuvântul Domnului: noi cei vii, care vom rămânea până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor adormiți. Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” 1 Tesaloniceni 4:15-17. „Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță”.

Și apoi este adevărat că „mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor trezi.” Daniel 12:2. Acesta este timpul spre care privea David atunci când a adormit, și a mers alături de părinții

săi. „Cât despre mine, voi vedea Fața Ta în neprihănire: cum mă voi trezi, mă voi sătura de chipul Tău.” Psalmul 17:15. Acesta este timpul spre care a privit Iov atunci când a spus „cât vor fi cerurile, nu se mai deșteaptă și nu se mai scoală din somnul lui”. Pentru că cerurile se vor strânge atunci când va reveni Hristos și când vor învia morții. „Cerule s-a strâns ca o carte de piele pe care o faci sul. Și toți munții și toate ostroavele s-au mutat din locurile lor.” Și oamenii vor spune „munților și stâncilor: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de Fața Celui ce stă pe scaunul de domnie și de mânia Mielului; căci a venit ziua cea mare a mâniei Lui și cine poate sta?”” Apocalipsa 6:14,16,17.

De aceea, răspunsul Bibliei la întrebarea ridicată de Biblie, „Unde este omul atunci când își dă sufletul?”, este acesta: el doarme în mormânt până când trâmbița lui Dumnezeu va trezi morții; până când glasul gloriosului Fiul al lui Dumnezeu îi va chema și toți cei ce sunt în mormânt îi vor auzi vocea, deoarece Dumnezeu este Acela care oferă biruința asupra morții, prin Domnul nostru Isus Hristos.

Dragă cititorule, aceasta este o învățătură folositoare, deoarece este învățătura Cuvântului lui Dumnezeu, căci „așa vorbește Domnul, Răscumpărătorul tău, Sfântul lui Israel: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te învăț ce este de folos, și te călăuzesc pe calea pe care trebuie să mergi!” Isaia 48:17. Aceasta este calea pe care ne călăuzește Domnul Isus. Vei urma tu această cale?

Îl preamăresc cei morți pe Domnul?

O altă întrebare este: Îl preamăresc cei morți pe Domnul? În zilele noastre se spune că dacă o persoană este neprihănită sau dacă pretinde lucrul acesta, atunci când moare merge în rai și se alătură oștilor cerești în cântecele lor sfinte de laudă la adresa Creatorului. Dar în Scriptură această întrebare este ridicată în legătură cu altele într-o asemenea manieră și pe un anume ton încât nu admit decât un răspuns negativ.

Psalmistul spune: „Oare pentru morți faci Tu minuni? Sau se scoală morții să Te laude? Se vorbește de bunătatea Ta în mormânt și de credincioșia Ta în Adânc? Sunt cunoscute minunile Tale în întuneric și dreptatea Ta în țara uitării?” Psalmul 88:10-12. Aici mormântul, locuința morților, este numit „țara uitării”. Acest lucru este în armonie cu ceea ce am citit la întrebarea anterioară, că „cei morți nu știu nimic și nu mai au nici o răsplată, căci memoria le este ștersă”. Ei sunt în „țara uitării”. „Și dragostea lor, și ura lor, și mânia lor, sunt acum duse.” (Eclesiastul 9:5); și „în aceeași zi le pier și gândurile lor.” (Psalmul 146:4); și „în mormânt, în care mergi, nu mai este nici lucrare, nici chibzuială, nici știință, nici înțelepciune!” (Eclesiastul 9:10). Așadar, din acest punct de vedere, nici o altă expresie nu ar fi putut descrie mai bine locul morților decât aceasta: „țara uitării”. Psalmistul vorbește despre ea ca fiind „întunericul”. Despre aceasta Iov spune: „Merg ca să nu mă mai întorc, în țara întunericului și a umbrei morții, o țară a întunericului, asemenea întunericului însuși, și a umbrei morții, fără nici o orânduială și unde lumina este ca întunericul!” Iov 10:21,22. Despre cei care sunt demult morți, David spune că „locuiesc în întuneric.” Psalmul 143:3.

Despre cei ce locuiesc în acest loc, locuința morților, se ridică întrebarea: Îl preamăresc ei pe Domnul? Și iată un răspuns direct: „Morții nu Îl laudă pe Domnul și nici vreunul din cei ce se pogoară în locul tăcerii.” Psalmul 115:17. Și din nou: „Căci cel ce moare nu-și mai aduce aminte de Tine; și cine Te va lauda în locuința morților?” Psalmul 6:5. Aceste cuvinte sunt cuvintele lui Dumnezeu. Ele sunt adevăr. De aceea, ideea potrivit căreia oamenii merg în rai sau oriunde în altă parte decât în această locuință a morților atunci când mor, nu poate fi adevăr. Domnul care ne vorbește în Biblie l-a făcut pe om. El știe ce ne stă înaintea. El știe ce va fi după noi. El ne cunoaște gândurile de departe. El este Cel ce spune: „Morții nu știu nimic.” El este Cel ce spune: „Morții nu-L preamăresc pe Domnul”. El este Cel ce spune că locuința morților este „țara tăcerii”. Noi credem implicit acest cuvânt, pentru că numai El știe. El ne învață pentru a ne fi de folos și, cu toate că se poate să fim nevoiți să trecem prin această țară a tăcerii, prin această vale a umbrei morții, dacă ne încredem în El, nuiua Sa și toiagul Său ne vor mângâia, căci El a trecut pe aici înaintea noastră. El a murit și trăiește din nou. Dacă nădejdea noastră este în El, chiar dacă va trebui să mergem în locuința morților, totuși vom ieși din ea și vom trăi prin El.

Regele Ezechia a fost unul dintre puținii regi buni pe care i-a avut Iuda. El „s-a îmbolnăvit de

moarte”. Domnul, prin profet, i-a trimis acest mesaj: „Pune-ți în rânduială casa, căci vei muri și nu vei mai trăi.” Isaia 38:1. Însă cu toate că acest cuvânt al Domnului a afirmat clar „vei muri și nu vei mai trăi”, acum majoritatea oamenilor crede că atunci când un om moare, el trăiește și că trăiește mai intens, mai adevărat decât înainte. Se crede că atunci când o persoană moare, cunoaște mult mai multe lucruri decât înainte sau decât ar fi putut cunoaște dacă nu ar fi murit; dar, din ceea ce am stabilit până acum, nu poate fi nimic mai sigur decât faptul că acest lucru nu reprezintă o învățătură a Bibliei.

În această teorie a conștiinței celor morți stă făgăduința și puterea, întreaga idee și substanță ale spiritismului, purgatoriului, rugăciunilor către cei morți, închinării și invocării sfinților etc. Dar aduceți spiritismul împreună cu toate celelalte lucruri în fața testului acestor versete și unde mai există ele? Vor exista acolo unde sunt de fapt și anume în cortegiul „acelui vechi șarpe care este diavolul și Satan”, care i-a spus Evei celei nevinovate: „Cu siguranță nu veți muri”. Oamenii cred acum că este ciudat faptul că Eva a putut crede cuvântul lui Satan. Și totuși, având exemplul Evei înaintea lor împreună cu roadele sale înspăimântătoare ale acestor mii de ani, alături de Cuvântul lui Dumnezeu, cu linie după linie și precept după precept – având toate acestea înaintea lor, mulțimi, în loc de a crede Cuvântul lui Dumnezeu, cred aceeași poveste pe care i-a spus-o Satan Evei.

Atunci când profetul a mers la regele Ezechia cu mesajul să va muri și că nu va mai trăi, Ezechia a fost foarte trist, și-a întors fața la perete, a plâns și a spus: „Voi merge la porțile mormântului; sunt lipsit de restul anilor mei. Nu-L voi mai vedea pe Domnul, chiar pe Domnul, pe tărâmul celor vii”. Acestea, alături de multe altele, le-a spus în rugăciunea sa, iar Domnul l-a trimis din nou pe Isaia la rege și i-a spus: „Am auzit rugăciunea ta și am văzut lacrimile tale. Iată că voi mai adăuga încă cincisprezece ani la zilele vieții tale”. Atunci Ezechia l-a preamărit pe Domnul și a spus: „Tu, în dragostea Ta pentru sufletul meu, mi-ai eliberat sufletul din groapa putrezirii. ...Căci nu locuința morților Te laudă, nu moartea Te mărește și cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în adevărul Tău. Ci cel viu, da, cel viu Te laudă, ca mine astăzi. Tatăl face cunoscut copiilor săi adevărul Tău.” Vezi Isaia 38.

Luați în considerare această afirmație clară a Cuvântului lui Dumnezeu: „Căci nu locuința morților Te laudă, nu moartea Te mărește și cei ce s-au pogorât în groapă nu mai nădăjduiesc în adevărul Tău” și cu ajutorul ei probați noua teologie – timp de probă după moarte – care a fost recent discutată în toată țara și totala ei lipsă de valoare va fi întrezărită imediat. Atunci când un om moare, șansa sa de a învăța adevărul s-a dus. El este mort. Este în „țara uitării”, în mormânt și cei ce merg acolo nu pot spera să afle adevărul lui Dumnezeu. Dacă nu l-au învățat și nu l-au iubit înainte de a merge acolo, nu-l vor mai învăța niciodată. „Acum este vremea potrivită”. „Acum este ziua mântuirii”. „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile”. Cei vii, ei și nu cei morți Îl preamăresc pe Domnul.

De aceea, răspunsul biblic la această întrebare a Bibliei este: „Cei morți nu-L preamăresc pe Domnul, nici unul dintre cei ce coboară în tăcere”.

O altă întrebare importantă este:

Dacă un om moare, va mai trăi?

Această întrebare nu este în prezent atât de des ridicată pe cât ar trebui să fie. Întrebarea care acum este ridicată mai mult decât ar trebui să fie, este dacă omul moare cu adevărat – dacă există cu adevărat moarte. Și, deoarece în majoritatea cazurilor se răspunde că omul nu moare, că „nu există moarte, ci numai o tranziție”, din punctul de vedere potrivit căruia omul nu-și încetează niciodată existența, nu ar fi deloc o întrebare potrivită: va mai trăi el din nou?

Dar așa cum s-a demonstrat, Biblia consideră acest subiect din perspectiva faptului că omul moare; și atunci când este mort, el este pe deplin inconștient și întreaga sa existență în viitor depinde de un răspuns afirmativ din Cuvântul lui Dumnezeu la întrebarea dacă el va mai trăi din nou. În Iov 14:14 se găsește întrebarea la care ne referim aici: „Dacă un om moare, va mai trăi el din nou?” Iar în Isaia 26:19 avem răspunsul direct la întrebare: „Să învie, deci, morții Tăi! Să se scoale trupurile mele moarte! Treziți-vă și săriți de bucurie, cei ce locuiți în țărână! Căci roua Ta

este o rouă dăătoare de viață și pământul va scoate iarăși afară pe cei morți”.

Singura speranță pentru o viață viitoare pe care o prezintă Cuvântul lui Dumnezeu constă în învierea morților. Aceasta este speranța celui neprihănit; este nădejdea creștinului. Pavel, discutând acest subiect al învierii morților, dovedește mai întâi faptul că Hristos a înviat și apoi afirmă: „Iar dacă se propovăduiește că Hristos a înviat din morți, cum zic unii dintre voi că nu este o înviere a morților? Dacă nu este o înviere a morților, nici Hristos n-a înviat. Și dacă n-a înviat Hristos, atunci propovăduirea noastră este zădarnică și zădarnică este și credința voastră.” 1 Corinteni 15:12-14. Este evident faptul că unii din Corint, ca și în zilele noastre, pretindeau credința în Hristos, dar în același timp nu credeau în învierea morților. Dar Pavel lămurește acest lucru imediat spunând: „Dacă nu există o înviere a morților” credința voastră în Hristos este zadarnică. Aceasta dovedește lămurit faptul că nădejdea și credința noastră în Hristos dau roade numai la și prin învierea morților.

Acest lucru este atât de important încât Spiritul lui Dumnezeu, prin apostolul, îl repetă. El afirmă din nou: „Dacă morții nu învie, atunci Hristos nu a înviat; iar dacă Hristos nu a înviat, credința voastră este zadarnică și sunteți încă în păcatele voastre”. Aici se afirmă faptul că a nega învierea morților înseamnă a nega învierea lui Hristos, înseamnă a-l lăsa pe pretinsul credincios încă în păcatele lui; și de aceea acest lucru distruge Evanghelia și mântuirea lui Hristos. Acest lucru este urmat de cea mai importantă concluzie și anume: dacă morții nu învie, „atunci și cei care au adormit în Hristos sunt distruși”. Ar fi imposibil de arătat lămurit că întreaga speranță pentru viața viitoare depinde de învierea morților. Dacă nu ar exista învierea morților, atunci cei morți sunt nimicivi. Iar acest lucru este afirmat nu referitor la cei răi, ci la cei neprihăniți – „și cei care au adormit în Hristos”, chiar și aceștia au pierit dacă nu există o înviere a celor morți. În versetul 32, acest lucru este repetat într-o altă formă: „Dacă, vorbind în felul oamenilor, m-am luptat cu fiarele în Efes, care-mi este folosul? Dacă nu învie morții, atunci să mâncăm și să bem, căci mâine vom muri”.

Un astfel de argument este foarte rar auzit în zilele noastre. Acum, argumentul este: ce avantaj avem dacă ducem o viață creștină altruistă de vreme ce sufletul nu este nemuritor? Ce câștigăm făcând aceste lucruri dacă nu mergem în rai atunci când murim? Și atunci se cântă:

„Oh, trebuie să-L iubești pe Domnul,

Sau nu poți merge în rai atunci când mori!”.

Adevărul este că deși Îl iubești pe Domnul, nu poți merge în rai când mori, dar poți merge acolo la învierea morților, iar acest lucru se va întâmpla atunci când Domnul va reveni. Căci este scris: „Și după cum toți mor în Adam, tot așa, toți vor învia în Hristos; dar fiecare la rândul lui. Hristos este cel dintâi rod; apoi cei ce sunt ai lui Hristos la venirea Lui.” Versetele 22, 23. „Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care vom fi rămas, vom fi răpiți toți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh; și astfel vom fi totdeauna cu Domnul.” 1 Tesaloniceni 4:16,17. „Astfel” vom merge în cer. Astfel Îl întâlnim pe Domnul.

Speranța vieții prin Hristos la învierea morților este speranța în care a trăit Pavel, speranța în care el însuși a trăit, speranța pe care a predicat-o. Atunci când a stat înaintea consiliului, a spus: „Sunt Fariseu, fiu de Fariseu; din pricina nădejzii în învierea morților sunt dat în judecată”. Și după aceea, atunci când a răspuns acuzelor ce i se aduceau înaintea lui Felix, a spus: „Am în Dumnezeu nădejdea aceasta pe care o au și ei înșiși, că va fi o înviere a celor drepti și a celor nedrepti. ...Sau să spună aceștia singuri de ce nelegiuire m-au găsit vinovat, când am stat înaintea Soborului, afară numai doar de strigătul acesta pe care l-am scos în mijlocul lor: „Pentru învierea morților sunt dat eu în judecată astăzi înaintea voastră.”” Fapte 24:15-21. Din nou, atunci când a stat înaintea lui Agripa, a spus: „Și acum, sunt dat în judecată, pentru nădejdea făgăduinței pe care a făcut-o Dumnezeu părinților noștri și a cărei împlinire o așteaptă cele douăsprezece seminții ale noastre, care slujesc necurmat lui Dumnezeu, zi și noapte. Pentru această nădejde împărate Agripa, sunt pârât eu de Iudei! Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu învie morții?” Fapte 26:6-8.

Acum așezați aceste lucruri în ordine:

- A) A stat și a fost judecat datorită nădejzii în făgăduința făcută de Dumnezeu.
- B) Aceasta era făgăduința făcută părinților lui.
- C) Această speranță au avut-o toate cele douăsprezece seminții – întregul Israel.

- D) Datorită acestei nădejdi era el acuzat de iudei.
- E) Dar el a fost acuzat – chemat la judecată – de iudei „pentru învierea morților”.
- F) De aceea nădejdea în făgăduința lui Dumnezeu făcută părinților, este nădejdea făgăduinței învierii morților.
- G) Acest lucru este accentuat de întrebarea lui Agripa: „Ce? Vi se pare de necrezut că Dumnezeu învie morții?”. Atunci când Pavel era la Atena „le-a predicat pe Isus și învierea.” Fapte 17:18.

De aceea, este pe deplin demonstrat că speranța pe care Dumnezeu a pus-o înaintea noastră în Hristos și binecuvântata Sa Evanghelie, reprezintă speranța învierii din morți la viața veșnică și slava eternă. Și deoarece această înviere depinde întru totul de revenirea Mântuitorului nostru, de aceea a doua venire a Mântuitorului nostru este inseparabil legată de aceasta, de „binecuvântata nădejde” a creștinului. Așa spune Domnul: „Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost arătat și ne învață s-o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumești și să trăim în lumea de acum cu cumpătare, neprihănire și evlavie, așteptând fericita noastră nădejde și arătarea slavei marelui Dumnezeu și a Mântuitorului nostru Isus Hristos.” Tit 2:11-13.

Aceasta este ceea ce căuta Iov. El spune: „Aș mai trage nădejde în tot timpul suferințelor mele, până mi se va schimba starea în care mă găsesc.” Iov 14:14. Această schimbare este învierea, deoarece Pavel spune: „Nu vom adormi toți, dar toți vom fi schimbați, într-o clipă, într-o clipeală din ochi, la cea din urmă trâmbiță.” 1 Corinteni 15:51,52. Din nou Iov spune: „Dacă aștept, mormântul este locuința mea; mi-am făcut în întuneric patul. ...Unde mai este atunci nădejdea mea?” Iov 17:13-15. Iată: „Dar știu că Răscumpărătorul meu este viu și că se va ridica la urmă pe pământ. Chiar dacă mi se va nimici pielea și chiar dacă viermii vor distruge trupul acesta, Îl voi vedea totuși în trupul meu pe Dumnezeu, pe care Îl voi vedea pentru mine însumi și ochii mei Îl vor vedea și nu un străin. Nu mă mai pot stăpâni din cauza dorinței după acea zi.” Iov 19:25-27.

Din cauza timpului și a spațiului nu reușim să cităm cuvintele acestei speranțe exprimate de David și Isaia, Ieremia și Ezechiel, Daniel, Osea și Mica și a tuturor profeților și apostolilor. Nu putem cita din nou cuvintele potrivit cărora aceasta este speranța făgăduinței făcute de Dumnezeu părinților noștri, făgăduință din cauza căreia noi Îi slujim lui Dumnezeu zi și noapte, în speranța că se va împlini. De ce ar trebui spus acest lucru incredibil că Dumnezeu învie morții? Cel neprihănit va trăi din nou la revenirea Domnului și de aceea noi așteptăm cu nerăbdare acea binecuvântată speranță și apariția glorioasă a Domnului Isus Hristos. Asemenea credinciosului Iov, nu mai putem aștepta din cauza dorinței după acea zi. Iar El ne asigură: „Cu adevărat voi reveni repede”, iar inimile noastre răspund: „Amin. Da, vino Doamne Isuse!”.

Cap. 2 Consacrarea

„England's The Present Truth” vol. 9, nr. 2, 26 ian. 1893

Consacrarea este pur și simplu credința constantă a faptului că aparținem Domnului și nu nouă înșine. Cel care învață că acest lucru este un adevăr și trăiește în prezența constantă, vie și în credința acestui important lucru – acesta este consacrat; și aceasta este consacrarea.

În sine, acest lucru nu este greu de realizat. Oamenii îl fac să fie greu pentru ei înșiși prin faptul că își imaginează că este cu totul altceva decât este în realitate și încearcă să îl realizeze pe o cale care nu este a Domnului; și chiar atunci nu reușesc. Și cu adevărat, dacă ei caută consacrarea pe o altă cale decât pe cea a Domnului, nu pot face altceva decât să nu reușească.

Este atunci adevărat că noi suntem ai Domnului? Bineînțeles că este, deoarece este scris: „Căci ați fost cumpărați cu un preț.” 1 Corinteni 6:20. Iar prețul este „sângele scump al lui Hristos, Mielul fără vină și fără vreo pată.” 1 Petru 1:19. Căci El „S-a dat pe Sine pentru noi.” Tit 2:14.

Acest „preț” a fost plătit pentru fiecare suflet de pe pământ și pentru fiecare suflet care a trăit vreodată sau care va trăi vreodată pe acest pământ, deoarece „El a murit pentru toți”. Deoarece a murit pentru toți, deoarece a plătit incredibilul preț pentru toți, deoarece S-a dat pe Sine pentru toți, atunci este sigur faptul că toți Îi aparțin. De aceea este scris: „Voi nu sunteți ai voștri. Căci ați fost cumpărați cu un preț. Proslăviți deci pe Dumnezeu în trupul și în spiritul vostru, care sunt ale lui Dumnezeu.” 1 Corinteni 6:19,20.

El nu numai că S-a dat pe Sine pentru noi, ci și pentru tot ceea ce ține de noi – da, chiar pentru păcatele noastre. Pentru că, din nou, este scris că „S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre.” Galateni 1:4. Și a făcut lucrul acesta „pentru a ne elibera din această lume rea”, pentru a-Și putea „curăța pentru Sine un popor deosebit, zelos pentru fapte bune”, pentru a ne putea prezenta „fără vină înaintea prezenței slavei Sale, cu o mare bucurie.” (Iuda 24) – într-un cuvânt, „pentru a ne putea aduce la Dumnezeu.” 1 Petru 3:18.

El ne-a iubit atât de mult încât dorește să ne salveze. Dar El nu ne poate salva în păcatele noastre. Ne va salva de păcatele noastre. Și pentru că noi înșine nu suntem altceva decât păcat, pentru a ne putea avea, pentru a ne cumpăra, El a trebuit să cumpere și păcatele noastre. Așa că, prin faptul că S-a dat pe Sine pentru noi, El S-a dat pe Sine și pentru păcatele noastre. Și pentru că suntem ai Lui, pentru că ne-a cumpărat cu un preț atât de mare, și păcatele noastre sunt ale Lui, deoarece le-a cumpărat cu același preț imens.

Așadar, Îl veți lăsa să aibă păcatele pe care le-a cumpărat? Sau le veți păstra pentru voi înșivă? Îi veți îngădui să intre în posesia a ceea ce Îi aparține? Îl veți lăsa să facă ce dorește cu ceea ce Îi aparține? Și ce va face El cu aceste păcate? Oh, le va ierta! 1 Ioan 1:9. Le va face albe ca zăpada. Isaia 1:18. Le va șterge. Evrei 9:26. Le va arunca în adâncul mării. Mica 7:19. Le va îndepărta de noi ca estul de vest. Psalmul 103:12. Le va arunca pe toate în spatele Său. Isaia 38:17. Și atunci când vor fi acolo, El și tronul Său vor fi între noi și ele, ca garanție că suntem eliberați de ele; și curcubeul din jurul tronului va fi semnul – dovada – legământului veșnic că păcatele și fărădelegile noastre nu vor mai fi amintite. Evrei 8:12.

Astfel, prin faptul că S-a dat pentru păcatele noastre, El S-a dat pe Sine nouă. Prin faptul că S-a dat pentru noi, El S-a dat pe Sine nouă. Așadar, atunci când Îl vom lăsa să dețină păcatele noastre, Îl vom primi pe El în locul lor. Atunci când Îl vom lăsa să ne aibă pe noi înșine, Îl vom primi pe El în schimb. Nu ai dori să-L ai mai degrabă pe El decât păcatele tale? Atunci îngăduie-I să le aibă. Fă acest schimb binecuvântat azi! Nu ai dori mai degrabă să mergi pe calea Sa decât pe a ta? Nu ai dori să ai mai degrabă viața Sa decât pe a ta? Nu ai dori să ai mai degrabă temperamentul Lui decât pe al tău? Nu ai dori să ai mai degrabă caracterul Său decât pe al tău? Nu ai dori să-L ai mai degrabă pe El decât pe tine însuși? „Cu siguranță că așa vrea” vei spune. Atunci, oh, ia-L acum; fă binecuvântatul schimb și predarea acum și pentru totdeauna!

Aceasta este consacrarea. Și astfel ea este o încredințare zilnică, de fiecare oră, constantă, cu recunoștință și mulțumire că suntem ai Săi. Așa că, zilnic „consacră-te pe tine însuși lui Dumnezeu de dimineață. Fă ca lucrul acesta să fie cel dintâi pe care îl faci. Rugăciunea ta să fie: „Oh, Doamne,

primește-mă pe deplin să fiu al Tău. Așez toate planurile mele la picioarele Tale. Folosește-mă astăzi în serviciul Tău. Rămâi cu mine și fă ca toată lucrarea mea să fie realizată în Tine.’ Aceasta este o chestiune zilnică. În fiecare dimineață consacrați-vă lui Dumnezeu pentru ziua respectivă. Predați-I toate planurile voastre Lui pentru a fi realizate sau abandonate după cum va arăta providența Sa. Spuneți: sunt proprietatea lui Isus Hristos și în fiecare ceas trebuie să mă consacru pe mine însumi în serviciul Său. Astfel, zi de zi predă-ți viața în mâinile lui Dumnezeu și în acest fel viața ta va fi modelată din ce în ce mai mult după viața lui Hristos”. Aceasta este consacrarea. Și nu este o povară, ci o bucurie vie, veșnică.

De aceea, „recunoașteți voi înșivă că sunteți cu adevărat morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu prin Isus Hristos, Domnul nostru. ...Predați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu ca niște înviați din morți și trupurile voastre ca instrumente ale neprihăririi pentru Dumnezeu. Căci păcatul nu va mai avea putere asupra voastră”. „Păcatul nu va mai avea putere asupra voastră” – valorează această promisiune pentru tine? Ea valorează tot atât de mult cât Dumnezeu pentru unul care se recunoaște pe sine mort față de păcat și viu pentru Dumnezeu prin Isus Hristos; și care se predă pe sine și trupul său lui Dumnezeu ca instrumente pentru ca Dumnezeu să le folosească. Unuia ca acesta Dumnezeu i-a spus: „Păcatul nu va mai avea putere asupra ta”. Mulțumim Domnului pentru această binecuvântată promisiune a eliberării de păcat și de toată puterea păcatului. Iar El va face din această promisiune o realitate în viața și experiența fiecăruia care crede acest lucru și care se predă lui Dumnezeu. Tu oferi credința, iar El va oferi realitatea acestui lucru. Tu te predai Lui, iar El te va folosi. Îi predai trupul tău, iar El îl va folosi numai ca instrument al neprihăririi. Și astfel, „păcatul nu va mai avea putere asupra ta”, pentru că Dumnezeu este mai puternic decât păcatul.

Cap. 3

Încrederea lui Dumnezeu în tine

„Review and Herald” 4 ian. 1898

Ai fost și ești mulțumit pentru că ai încredere în Dumnezeu.

Acest lucru este bun, pentru că este mare lucru să nu mai ai îndoială și nesiguranță, ci încrederea în Dumnezeu stabilizată în minte și în inimă. De aceea, lucrul acesta este cu adevărat ceva pentru care să fii bucuros, că ai încredere în Dumnezeu.

Dar există un lucru și mai mare decât acesta pentru care trebuie să fii bucuros și anume, că Dumnezeu are încredere în tine.

Cu adevărat, încrederea pe care o are Dumnezeu în noi reprezintă fundamentul încrederii pe care o avem noi în El.

Dacă ne gândim numai la valoarea acestui lucru, cu adevărat că este puțin lucru că noi avem încredere în El, în timp ce faptul că El are încredere în noi este ceva dincolo de orice comparație.

Gândiți-vă numai la ce eram – oameni plini de păcat, despărțiți de Dumnezeu și vrăjmași în mințile noastre prin faptele rele. Și totuși, atunci când eram în această stare, Dumnezeu a investit în noi deliberat tot ceea ce avea – marele preț al Fiului Său în care locuiește toată plinătatea lui Dumnezeu. Aceasta este o dovadă imensă de încredere.

El a avut o asemenea încredere în noi încât a investit în noi – niște străini și dușmani – tot ce avea și tot ceea ce este – chiar pe Sine Însuși, așteptându-Se ca încrederea Sa în noi să distrugă despărțirea, să înfrângă dușmănia și să câștige încrederea noastră în El.

Iar această destul de îndrăzneță încredere în noi ne-a câștigat de fapt din această înstrăinare și dușmănie la încrederea în El. Acesta este singurul lucru care a putut sau care ar fi putut vreodată să ne câștige. Astfel, încrederea Sa în noi este temelul încrederii noastre în El.

Și astfel este stabilit și ilustrat principiul divin potrivit căruia încrederea naște încredere, da, că încrederea împinsă până la nesăbuiță va naște încredere în ceea ce pare nesăbuit; deoarece nici o persoană nu poate contempla în mod cinstit și serios încrederea uimitoare pe care Dumnezeu a arătat-o în noi, fără să fie câștigat la încredere în Dumnezeu, încredere care înseamnă o desăvârșită abandonare în încredere – o încredere care îi menține neclintiți și constanți în fiecare vicisitudine pe care o poate cunoaște această lume – foc, potop, suferință, persecuție, chiar moartea.

Dar nici minunata încredere a Domnului nu încetează să se manifeste o dată ce ne-a câștigat încrederea, ci când ne-a câștigat încrederea, atunci ne încredințează propria Sa onoare în lume. El nu a rămas aici în persoană pentru a-Și păzi onoarea și caracterul. Nu, El a părăsit lumea și Și-a lăsat apostolii aici în locul Său, încredințându-ne tuturor onoarea și caracterul Său. „Cum Tatăl Meu M-a trimis, tot așa vă trimit și Eu pe voi.” Ioan 20:21. Ești credincios încrederii sau trădezi nemărginita Sa încredere?

Da, faptul că noi avem încredere în Dumnezeu este un lucru mare; dar, oh, dincolo de a putea fi comparat, este faptul că Dumnezeu are încredere în noi – și ce încredere! Fie ca această desăvârșită încredere a lui Dumnezeu în noi să ne păzească de la a fi lași față de încredințare și de la a trăda vreodată acea încredere.

Cap. 4

Dumnezeul nostru este un foc mistuitor

„Review and Herald” 24&31 ian. 1899

Domnul vine. Vine cu mare putere și mare slavă. Iar „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. Despre vremuri și soroace nu aveți nevoie să vă vorbesc, pentru că știți bine voi înșivă că ziua Domnului vine ca un hoț noaptea. Căci atunci când vor zice „Pace și siguranță!” o distrugere se va năpusti asupra lor și nu vor afla scăpare. Și cu toate că este adevărat că nu aveți nevoie să vă vorbesc despre timpuri și soroace, există ceva în legătură cu venirea Sa despre care este esențial să vorbim și la care să medităm mereu și anume, efectul venirii Sale; pentru că El vine „într-o flacăra de foc, ca să pedepsească pe cei ce nu cunosc pe Dumnezeu și pe cei ce nu ascultă de Evanghelia Domnului nostru Isus Hristos. Ei vor avea ca pedeapsă o pierzare veșnică de la fața Domnului și de la slava puterii Lui.” 2 Tesaloniceni 1:8,9.

Din nou este scris: „Și atunci se va arăta cel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu spiritul gurii Sale și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale.” 2 Tesaloniceni 2:8. Așadar, atunci când vine în slava Sa, aceasta este o slavă distrugătoare, nimicind pe toți cei răi și pe toți cei ce au vreo răutate în ei.

Și din nou este scris: „Iată, vine ziua Domnului, zi fără milă, zi de mânie și urgie aprinsă, care va preface tot pământul în pustiu și va nimici pe toți păcătoșii de pe el. ... Voi pedepsi lumea pentru răutatea ei și pe cei răi pentru nelegiuirile lor.” Isaia 13:9,11. Și „Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El?” Maleahi 3:2. Aceasta este întrebarea. Pentru că El este un foc mistuitor și pentru că atunci când va veni, Îl vom vedea așa cum este, va trebui să-L întâlnim ca foc mistuitor așa cum este și nu putem evita lucrul acesta.

Atunci când vine nu se mai raportează la persoane așa cum o făcea înaintea venirii Sale. „Căci înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului”. La fel de sigur că El este așa cum este, tot așa va veni așa cum va veni; și la fel de sigur că Îl vom vedea așa cum este, tot așa toți – fiecare dintre noi – vom fi tratați după cum suntem. Nu mai există nici o schimbare a caracterului, nu mai există posibilitatea de a mai face vreo schimbare în noi înșine în acea zi.

Oricum, în acea zi ca și în alte zile, nu asupra oamenilor vine mânia lui Dumnezeu, ci asupra păcatelor oamenilor și numai asupra oamenilor în măsura în care sunt identificați cu păcatele lor. „Căci mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer” nu împotriva oamenilor răi, nu împotriva oamenilor nelegiuți, ci „împotriva oricărei răutăți și nelegiuiri a oamenilor.” Romani 1:18. Și numai în măsura în care oamenii se agață de neleguire, numai în măsura în care renunță la adevăr pentru neleguire, mânia lui Dumnezeu se va descoperi din cer împotriva lor; și chiar și atunci, nu împotriva lor în primul rând, ci împotriva păcatului de care se agață și pe care nu îl vor abandona. Și pentru că și-au făcut astfel alegerea, prinzându-se cu putere de alegerea lor, trebuie să suporte consecințele alegerii lor atunci când alegerea a ajuns la final. Așa că este scris și citesc din nou: „Mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei răutăți și nelegiuiri a oamenilor, care suprimă adevărul în neleguire”.

Continuând de unde am citit anterior, „Și atunci se va arăta cel nelegiuit pe care Domnul Isus îl va nimici cu spiritul gurii Sale, și-l va prăpădi cu arătarea venirii Sale. Arătarea lui se va face prin puterea Satanei, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase și cu toate amăgirile nelegiurii pentru cei ce sunt pe calea pierzării, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți. Din această pricină Dumnezeu le trimite o puternică amăgire, ca să creadă o minciună: pentru ca toți cei ce n-au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în neleguire, să fie osândiți”. „Nu au crezut adevărul”. Știau despre el, le-a fost prezentat, inimile lor le-au spus, Spiritul lui Dumnezeu le-a spus că acesta era adevărul, propria lor conștiință a fost de acord cu acesta, dar nu au crezut adevărul, „au găsit plăcere în neleguire” și au suprimat, au alungat adevărul în neleguire; și „din această pricină” mânia lui Dumnezeu se arată din cer și îi lovește.

Așa cum am afirmat înainte, mânia lui Dumnezeu nu vine asupra lor în primul rând, ci împotriva lucrului pe care îl iubesc, împotriva lucrului de care se agață și de care nu vor să fie despărțiți. Și în final, în acea mare zi în care are loc judecata și, la dreapta și la stânga vor fi toți

oamenii care au trăit vreodată, cei de la stânga vor pleca „în focul cel veșnic pregătit” nu pentru ei, ci „pentru diavol și îngerii lui”. Domnul a făcut tot ce a putut pentru ca ei să nu ajungă niciodată acolo. L-a dat pe Fiul Său pentru a-i salva, pentru ca ei să nu ajungă niciodată acolo. Nu a fost pregătit pentru ei. El nu dorește ca ei să fie pierduți, dar ei trebuie să meargă acolo deoarece acolo este ceea ce au ales; acela este locul de care s-au legat și de care nu vor fi despărțiți. De aceea El spune: „Depărtați-vă de la Mine, blestemaților, în focul cel veșnic pregătit pentru diavol și îngerii săi”.

Nu pregătit pentru voi. Dumnezeu în acea zi – Domnul Isus Hristos în acea oră – când acel cuvânt va fi rostit, va fi tot atât de îndurerat pe cât a fost în acea oră pe cruce. Îi va părea tot atât de rău că ei trebuie să meargă în acel loc care nu a fost pregătit pentru ei pe cât I-a părut în acea oră când era pe cruce. Nu este plăcerea Sa ca cineva să fie acolo. Ei sunt acolo din cauza păcatului de care s-au alipit în mod inseparabil. Și aceasta fiind alegerea lor irevocabilă, ei au acum pur și simplu posibilitatea de a o primi cu adevărat, pe deplin ceea ce au ales. Întotdeauna au avut posibilitatea de a alege; au ales, s-au lipit de acea alegere; și atunci când primesc consecința alegerii lor, cu adevărat nu mai există nici o posibilitate de a se plânge. Dumnezeu a făcut tot ce I-a stat în putință, dar ei au refuzat.

Așadar, cu toate că este adevărat că Dumnezeu nu dorește ca ceva din toate acestea să vină asupra omului, totuși, deoarece „Dumnezeu este un foc mistuitor”, așa trebuie să se întâmple. Fiind un foc mistuitor și venind așa cum este, El vine în mijlocul focului pentru a aduce nelegiuirii ceea ce i se cuvine; și oricine este lipit de nelegiuire trebuie să meargă pe același drum.

„Răzbunându-se pe cei ce nu-L cunosc pe Dumnezeu”. Ei au avut posibilitatea de a-L cunoaște pe Dumnezeu. Mulțimi pretind că-L cunosc pe Dumnezeu, dar prin faptele lor Îl neagă. Ei au o formă de evlavie – pretinsă – dar ei neagă puterea ei. Cunoașteți aceste cuvinte: „În zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, iubitori de bani, lacomi, lăudăroși, mândri, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, de temut, disprețuitori ai celor ce sunt buni, trădători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia. Din aceștia sunt cei care se strecoară în case și momesc pe femeile ușuraticе îngreunate de păcate și frământate de felurite poftе, ...osândiți în ce privește credința”. Iar distrugerea vine la ei nu pentru că nu au de ales, ci pentru că au disprețuit toate șansele pe care le-au avut; nu pentru că nu au avut nici o posibilitate de a-L cunoaște pe Dumnezeu, ci pentru că au respins fiecare ocazie pe care Dumnezeu le-a oferit-o de a-L găsi și de a-L cunoaște așa cum Se descoperă pe Sine.

Dumnezeu este nevinovat, pentru că Isus a spus: „Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le crede, nu Eu îl judec; căci Eu n-am venit să judec lumea, ci să salvez lumea. Pe cine Mă respinge și nu primește cuvintele Mele, are cine-l judeca.” Ioan 12:47,48.

Acum să aflăm cine! Nu este Isus Hristos. El spune că nu este. Nu este Dumnezeu; pentru că Domnul Isus a spus: „Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le crede, nu Eu îl judec”. Ne El este acela. Dar este cineva care îl judecă și cred că putem afla cine este! Priviți din nou: „Dacă aude cineva cuvintele Mele”. Acel cuvânt este cuvântul lui Dumnezeu. Este cuvântul vieții lui Dumnezeu pentru că este cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul vieții lui Dumnezeu este viața veșnică pentru că viața lui Dumnezeu este veșnică. Deci acesta este cuvântul vieții veșnice. Acel cuvânt este rostit. Toți îl aud. „Dacă aude cineva cuvintele Mele și nu le crede” și „pe cine Mă respinge și nu primește cuvintele Mele” – acel cuvânt fiind cuvântul vieții, atunci când vine la tine sau la mine sau la oricare alt om, viața veșnică vine la tine sau la mine sau la oricine altcineva. În „cuvintele vieții veșnice”, viața veșnică vine la cel la care vine cuvântul. Și când el respinge cuvântul, el respinge viața veșnică. Și prin faptul că alege să respingă viața veșnică, alege moartea veșnică.

Este propria noastră alegere de a respinge viața veșnică; și prin faptul că o respingem, alegem moartea. Și atunci când moartea vine la cel ce a ales-o, cine i-o aduce? Cine l-a socotit vrednic de moarte? Cine l-a judecat? Cine l-a condamnat la moarte? Numai el însuși! Nimeni altcineva nu este implicat în acest lucru. Dumnezeu a făcut tot ce a putut: a trimis viața veșnică la el, l-a înconjurat cu orice ademenire posibilă, cu fiecare invitație pentru a o primi, a făcut-o atractivă pentru el, a fost

înfrumusețată, decorată, făcută tot atât de frumoasă pe cât de frumos poate fi făcut adevărul lui Dumnezeu și propria lui inimă a aprobat-o; Spiritul lui Dumnezeu i-a spus: „Acesta este lucrul drept, acesta este adevărul”; dar el „și-a găsit plăcerea în nelegiuire”. A respins cuvântul și prin faptul că a respins cuvântul vieții, a respins viața veșnică; și prin aceasta a ales moartea veșnică. Și atunci când primește moartea veșnică, aceasta este numai ceea ce a ales. El însuși s-a simțit vrednic de ea.

Atunci când Pavel și Barnaba erau în Antiohia, iar evreii au contrazis și au blestemat aceste lucruri care au fost propovăduite de Pavel și Barnaba neamurilor, acești oameni ai lui Dumnezeu au prins curaj și au spus: „Cuvântul lui Dumnezeu trebuia vestit mai întâi vouă; dar fiindcă voi nu-l primiți și singuri vă judecați pe voi înșivă nevrednici de viața veșnică, iată că ne întoarcem spre neamuri.” Fapte 13:46. Atenție! Nu au spus „Vă judecăm nevrednici de viața veșnică.” Nu! Voi „vă judecați pe voi înșivă nevrednici de viața veșnică”. Oricine va fi nimicit s-a condamnat singur la acea osândă.

Întreaga Scriptură este fondată pe acest gând – că nu împotriva persoanei, ci împotriva a ceea ce persoana s-a fixat vine mânia lui Dumnezeu. Și, după ce Domnul aduce acea răzbunare primară numai împotriva păcatului, deoarece mânia Sa se manifestă numai împotriva răutății și nelegiurii, căci El a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a-i despărți pe oameni de păcat, în acea zi în care El vine și se descoperă pe Sine lumii, iar lumea Îl va vedea așa cum este, numai păcatul va fi cel împotriva căruia El va aduce răzbunarea.

Ce putea face mai mult Dumnezeu pentru a înlătura păcatul? L-a dat pe singurul Său Fiu născut, Hristos S-a dat pe Sine Însuși pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică. El a garantat fiecărui suflet care va crede că nu va muri. Lumea nu citește sau o face de cele mai multe ori greșit: atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu născut pentru că oricine crede în El poate nu va pieri, ci va avea viața veșnică. Nu așa! Următorul verset conține cuvântul „poate”. „Dumnezeu nu L-a trimis pe Fiul Său în lume pentru a condamna lumea, ci pentru ca lumea să poată fi salvată prin El.” Este posibil! Atunci când Dumnezeu L-a dat pe Fiul Său, în acel dar El a stabilit veșnica posibilitate ca fiecare suflet din lume să fie salvat. Dar aici se găsește cuvântul „poate”, deoarece salvarea fiecăruia depinde de alegerea sa. Domnul nu ne va salva în ciuda a ceea ce alegem. El a făcut lucrul acesta posibil prin darul lui Hristos ca fiecare dintre noi să fie salvat. Depinde de noi dacă alegem salvarea pe care a dăruit-o, fie vom lua crucea și vom adopta mijloacele care ne vor garanta salvarea.

Dar atunci când cineva Îl alege pe Hristos și crede în El, nu mai există nici un „poate”. Atunci este o certitudine. Atunci se aplică versetul care conține certitudinea și citește: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu născut pentru ca oricine crede în El să nu (nu „poate nu va”) piară, ci să aibă viața veșnică”. Credința în Hristos spulberă orice incertitudine care a existat vreodată și face din aceasta o certitudine veșnică. Așadar, oricărui suflet care crede în Isus Dumnezeu îi spune: Eu însumi îți garantez că „nu vei pieri”. Fiecărui suflet din lume, indiferent de cât de rău este, mesajul lui Dumnezeu este că El are mijloacele, că El a stabilit totul și l-a făcut atât de sigur încât cu certitudine, dacă un suflet crede în Isus Hristos, acel suflet „nu va pieri”. Aceasta este o ofertă bună. Este infinit de corectă și infinit de generoasă. Este tot atât de dreaptă și de generoasă ca și Dumnezeu.

Distrușirea păcatului este singura cale de salvare. Numele Său va fi „Isus, pentru că El Își va salva poporul din păcatele lui”. Așadar, atunci când accept această ofertă, cu siguranță că dacă eu cred în Isus nu voi pieri. Și prin aceasta accept hotărârea că voi renunța la păcat. Sunt de acord că doresc să fiu despărțit de păcat și că mă voi despărți de păcat. Ascultați: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie distrus”. Atunci scopul crucii lui Hristos este distrugerea păcatului. Să nu uitați niciodată acest gând. Rețineți-l pentru totdeauna: crucea lui Isus Hristos – crucificarea lui Isus Hristos, scopul acesteia – este distrugerea păcatului. Mulțumim Domnului, acest scop va fi împlinit. Acum să citim întregul verset: „Știm bine că omul nostru cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie distrus, ca să nu mai servim păcatului.” Romani 6:6. Aici nu este numai distrugerea păcatului, dar și eliberarea de a-i servi. „Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră.” Versetul 14. Haideți să urmărim acest

gând pe scurt până la sfârșitul capitolului. În el se găsește întreaga biruință și bucurie creștină.

„Căci cel care este mort, este eliberat de păcat”. Cel care este crucificat, cel care a acceptat moartea lui Isus Hristos și este crucificat împreună cu El, el este cel care este eliberat de păcat.

„Acum, dacă am murit împreună cu Hristos, credem că vom și trăi împreună cu El”. Dar unde trăiește El? Trăiește El în păcat? Niciodată nu a trăit acolo. Atunci tot atât de sigur pe cât noi trăim cu El, trăim cu El liberi de păcat.

„Știind că Hristos a fost înviat din morți, nu mai moare: moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui”. Nu mai poate avea stăpânirea pe care a avut-o. A avut stăpânirea pentru că El s-a predat stăpânirii morții; dar moartea nu L-a putut ține pentru că El era despărțit de păcat. Și nici pe altcineva nu poate moartea să-l țină; chiar dacă a avut stăpânirea, ea nu-l poate ține pe omul care este liber de păcat.

„Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu prin Isus Hristos Domnul nostru. Nu lăsați păcatul să mai domnească în trupul vostru muritor, ca să mai ascultați de poftele lui. Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci predați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca cei care sunt vii din morți; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră”.

Aici apostolul afirmă că păcatul nu va mai avea stăpânire asupra voastră. De aceea, nu lăsați ca păcatul să stăpânească în trupul vostru, în mădularele voastre. Să mergem puțin mai înainte: „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este vorba de păcat, care duce la moarte, fie că este vorba de ascultare, care duce la neprihănire?”. Următorul verset afirmă: „Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de acea doctrină care v-a fost dată. Și prin chiar faptul că ați fost eliberați de păcat, ați devenit robi ai neprihănirii”.

Crucea lui Hristos nu oferă numai eliberarea din păcat, ci îi face pe oameni servi ai neprihănirii. Următorul verset ne spune că servirea neprihănirii este „spre sfințire”; finalul sfințirii este viața veșnică și fără sfințire „nimeni nu-L va vedea pe Domnul”.

Atunci este foarte clar, clar ca „Bună ziua!” că singura pregătire pentru venirea Domnului este despărțirea de păcat. Nu contează cât de mult vorbim despre venirea Domnului, nici cât de mult predicăm despre semnele timpului, nici cât de mult ne pregătim altfel, chiar dacă vindem tot ceea ce avem și dăm săracilor; dacă nu suntem despărțiți de păcat, având ca țintă constantă a fi despărțit în mod absolut de păcat și a servi neprihănirii în vederea sfințirii, nu ne pregătim deloc pentru venirea Domnului; întreaga noastră pretenție este o înșelăciune. Se poate să nu trăim ca și când ar fi o înșelăciune, dar ne pricinuim o înșelăciune. Se poate să ne auto înșelăm prin ea, dar nu contează asta. Dacă ținta noastră constantă nu este deplina despărțire de păcat, pretenția noastră este o înșelăciune.

Pretenția de a fi un adventist, de a fi un adventist de ziua a șaptea, așteptând venirea Domnului, spunându-le oamenilor că venirea Domnului este aproape, privind semnele timpului – toate aceste lucruri sunt drepte, absolut și pentru totdeauna drepte. Dar, cu toate că le am pe toate acestea și nu am acel singur lucru, acea unică ambiție de a fi despărțit de păcat și de robia păcatului, pretenția mea de credincios adventist este o înșelătorie; pentru că dacă nu sunt despărțit de păcat nu-L pot întâlni pe Domnul deloc în pace. De aceea, dacă singura mea ambiție nu este despărțirea de păcat și de robia acestuia, nu sunt pregătit deloc de a-L întâlni pe Domnul.

Așadar, întrebarea pentru fiecare dintre noi aici, astăzi și pentru toți adventiștii de ziua a șaptea este: vă pregătiți să-L întâlniți pe Domnul, pe care, fără sfințire, nici un om nu-L poate vedea? Am să vă întreb mai mult decât atât: sunteți pregătiți să-L întâmpinați pe Domnul? Nu aveți nevoie să vă vorbesc acum despre timpuri și soroace. Nu este necesar să stau aici și să vorbesc despre cât de aproape este venirea Domnului. Semnele se înmulțesc pe pământ. Sunteți adventiști. Știți toate aceste lucruri; dar este bine ca acum și întotdeauna să stau aici și să întreb: sunteți despărțiți de păcat? Și fiind despărțiți de păcat, sunteți pregătiți să-L întâlniți pe Domnul? Pentru că Dumnezeul nostru este un foc mistuitor și nu este de nici un folos a încerca să scăpăm de acest lucru. El spune că este ceea ce este. Și cu cât mai repede tu și cu mine înțelegem că Dumnezeu este

un foc mistuitor, cu atât mai bine.

Hristos vine. Vorbim despre aceasta. Vine pentru noi, vine într-un foc mistuitor, vine asemenea unui foc mistuitor; dar aş dori să ştiu la ce ne foloseşte să vorbim despre venirea Lui dacă nu suntem pregătiţi să-L întâmpinăm ca foc mistuitor? Nu este decât înşelătorie ca cineva să treacă nepăsător atunci când acest lucru este un adevăr veşnic.

Vă amintiţi? Cuvântul nu spune numai că Îl vom vedea, dar şi că Îl vom vedea aşa cum este. Aşa este; Îl vom vedea ca foc mistuitor, iar eu mă bucur pentru aceasta. Mulţumesc Domnului! Iată o descriere a Lui atunci când Ioan L-a văzut aşa cum este – L-a văzut aşa cum Îl vom vedea şi noi – şi ce a văzut? Numai câteva puncte: „Ochii Îi erau asemenea unei flăcări de foc”, „picioarele Lui erau ca arama aprinsă şi arsă într-un cuptor”; şi „faţa Lui era ca soarele, când străluceşte în toată puterea lui”. Hainele Îi erau „de un alb pe care nici un nălbitor de pe pământ nu-l poate da”, „alb ca lumina” – albul acelei străluciri care distruge, arde. Aşa este El. Şi aşa va fi când va veni; şi fără sfîntire, nici un om nu-L poate vedea. Fără despărţire de păcat nimeni nu va sta.

Atunci întrebarea pentru tine şi pentru mine astăzi şi pentru totdeauna este: cum vom fi în aşa măsură despărţiţi de păcat încât să-L putem întâlni ca foc mistuitor? Cum, cum, cum?

Priveşte la tine însuşi şi la înregistrarea făcută despre tine, iar eu voi privi la mine însumi şi la înregistrarea făcută despre mine. Vom privi la trăsăturile rele care sunt în noi, la eforturile pe care le-am făcut şi la dorinţa pe care am avut-o de a birui aceste hăituieli şi de a ne despărţi de tot răul pentru a fi cu adevărat pregătiţi. Vom avea suficient timp pentru a ne pregăti? În scurtul timp care a mai rămas până la acea zi – mai este timp? Şi dacă va fi, când va veni acel timp în care tu şi cu mine vom fi realizat această dorinţă de a ne fi despărţit de păcat pentru a fi pregătiţi să-L întâlnim într-un foc mistuitor? Răspunsul este: niciodată. Acel timp nu va veni niciodată, niciodată.

Atunci ce să facem? Să nu mă înţelegi greşit. Nu am afirmat că nu va veni niciodată timpul în care să fim despărţiţi de păcat. Am spus: priviţi la voi înşivă, iar eu voi privi la mine însumi şi vom vedea ce suntem acum, plini de trăsături rele şi ce progres mic am făcut în această lucrare de biruinţă şi puneţi-vă întrebarea: când va veni timpul când tu şi cu mine ne vom despărţi de păcat pentru a-L întâmpina într-un foc mistuitor? Despre timpul acela am spus că nu va veni niciodată, niciodată.

Dar mărit fie Domnul! Există un timp pentru a fi despărţiţi de păcat. Nu va veni nici un timp în care să putem face noi înşine această lucrare, dar acel timp este acum, **CHIAR ACUM**, pentru a fi despărţiţi de păcat. Timpul pentru a fi despărţiţi de păcat este chiar acum, iar acest „acum” cuprinde tot timpul, căci „acum este timpul potrivit; acum este ziua salvării”. Numai Dumnezeu ne poate despărţi de păcat; o va face şi o va face chiar acum. Binecuvântat fie Numele Lui!

Dar ceea ce cu toţii trebuie să înţelegă este următorul lucru: singurul mod prin care Dumnezeu poate să despartă pe cineva de păcat este prin chiar acel foc mistuitor al prezenţei Sale. De aceea, singura cale prin care tu şi cu mine putem fi vreodată despărţiţi de păcat pentru a-L întâlni pe Dumnezeu aşa cum este El, în acel foc mistuitor din acea zi, este de a-L întâlni **ASTĂZI** aşa cum este El, în focul mistuitor care este El. Singura cale prin care putem fi pregătiţi de a-L întâlni la revenirea Sa din acea mare zi este de a-L întâlni astăzi. Pentru că El vine la oameni acum tot atât de sigur după cum va veni la omenire în acea mare zi. „Nu vă voi lăsa nemângâiaţi; **VOI VENI LA VOI.**” Ioan 14:18. Dar nu uitaţi că, fie că vine la mine sau la voi acum sau fie ca vine la alţii în acea mare zi, El vine numai ca un foc mistuitor.

Ascultaţi: „Dacă cineva Îmi aude glasul şi deschide uşa” – ce spune? – „voi veni la el”. Bun! Mulţumim Domnului! Şi „El este un foc mistuitor”; şi când va intra la tine, acea apariţie va mistui tot păcatul din tine astfel încât atunci când va veni pe norii cerului în foc mistuitor, să-L poţi întâlni cu bucurie în focul mistuitor care este El.

Atunci, auzi tu vocea aceasta? „Iată, Eu stau la uşă şi bat; dacă cineva Îmi aude glasul, **VOI INTRA LA EL**”. Auzi vocea Lui? Atunci deschide larg uşa şi ţine-o pentru totdeauna larg deschisă. Pofteşte-L înăuntru, în focul mistuitor care este şi acel foc mistuitor al prezenţei Sale va mistui tot păcatul din fiinţa ta şi astfel te va curăţa şi te va pregăti pe deplin pentru a-L întâlni în foc mistuitor în acea mare zi.

Atunci, dacă Îl întâlnesc astăzi „într-un foc mistuitor”, când Îl invit azi ca „un foc mistuitor”

în mine, să-mi mai fie frică de a-L întâlni în focul mistuitor în acea zi? Nu! Voi fi obișnuit cu El și știind ce binecuvântare este de a-L întâlni ca „foc mistuitor”, știind ce binecuvântare mi-a adus astăzi, voi fi bucuros să-L întâlnesc în acea zi, când se va descoperi din cer în foc mistuitor. „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor”. Binecuvântat fie Domnul!

„Cine va putea să sufere însă ziua venirii Lui? Cine va rămâne în picioare când Se va arăta El? Căci El va fi ca FOCUL topitorului”. Bun! Așadar, atunci când Îl voi întâlni acum în focul mistuitor care este El, Îl întâlnesc într-un foc care topește, care purifică. „El va șede ca un topitor și ca un purificator al argintului; va curăți pe fiii lui Levi, îi va purifica asemenea aurului și argintului și vor aduce Domnului un dar în neprihănire”. Aceasta este despărțirea de păcat; aceasta este curățirea de păcat. Și acest lucru ne face capabili de a aduce Domnului un dar în neprihănire. Devenim servi ai neprihănirii pentru sfințire pentru a-L putea întâlni pe Domnul. Așadar, mărit fie Domnul că este un foc mistuitor – că este ca focul topitorului.

Priviți din nou la expresia din Apocalipsa: „Ochii Lui erau ca flacăra focului”. În acea zi, ochii Lui se vor opri la fiecare dintre noi și El va privi prin noi. Atunci când ochii Săi sunt asemenea flăcării de foc și acești ochi se vor opri în acea zi asupra fiecăruia dintre noi și vor privi în noi, ce va face acea privire pentru toți cei ce sunt învăluiți, trup și suflet, în păcat? Vor arde păcatul împreună cu păcătosul, pentru că el nu a dorit să se despartă de păcat. Iar astăzi, chiar acum, acei ochi sunt aceiași care vor fi în acea zi. Azi ochii Săi sunt ca o flăcărie de foc; și „totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face”. Foarte bine atunci. Pentru că totul este gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face, fie că dorim să avem de-a face cu El sau nu, de ce să nu acceptăm adevărul, să nu alegem să-L avem așa cum este și să deschidem totul înaintea ochilor Aceluia cu care avem de-a face?

Deschizându-ne viața înaintea Lui, înaintea flăcării de foc a slavei ochilor Săi strălucitori, ce se va întâmpla? Acești ochi asemenea flăcării de foc vor privi în noi și vor mistui tot păcatul și toată zgura și ne va șlefui astfel încât El va vedea propria-I imagine în noi.

Este scris că trebuie să-I slujim Domnului „cu inima curată”. Sinceritatea este virtute; este curată și filtrată ca mierea. De fapt, mierea este strecurată și iar strecurată, din nou și din nou până când, privind-o la lumină, este „sine-cera” – „fără ceară”, nici o urmă de „cera” plutind prin ea. Aceasta spune că tu și cu mine trebuie să fim creștini. Dumnezeu ne curăță în sângele lui Hristos și ne privește în lumina Domnului, iar lumea nu poate vedea decât lumină. Și astfel, „voi sunteți lumina lumii”.

Iată din nou cuvântul Domnului: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă, și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă există vreo cale rea în mine.” Psalmul 139:23,24. Acesta este cuvântul care ne-a fost dat pentru azi și pentru totdeauna. Un alt cuvânt vine împreună cu acesta: „Doamne, Tu mă cercetezi și mă cunoști, știi când stau jos și când mă scol, ...și cunoști toate căile mele. Căci nu-mi ajunge cuvântul pe limbă și Tu, Doamne, îl și cunoști în totul. Tu mă înconjori pe dinapoi și pe dinainte și-Ți pui mâna peste mine.” Versetele 1-5. Aceasta este o realitate. El ne-a înconjurat pe dinapoi și pe dinainte și mâna Sa este peste noi. Dacă acceptăm sau nu este altceva, dar aceasta este o realitate a fiecărei persoane de pe tot cuprinsul pământului. Iată cum toate lucrurile sunt clare și deschise înaintea ochilor Celui cu care avem de-a face.

Astfel, atunci când este adevărat că El ne-a cercetat și ne cunoaște și că ne cercetează și ne cunoaște tot timpul, de ce să nu acceptăm acest lucru ca realitate și să beneficiem de el? De ce să nu-I spunem „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile!”? De ce? „Și vezi dacă există vreo cale rea în mine.” Oh, acest lucru mă așează în fața Lui, pentru ca ochii Săi minunați de lumină să mă privească și să strălucească prin mine asemenea focului, căutând dacă este vreo cale rea în mine! Căutând și fiind un foc mistuitor, o mistuie imediat și mă conduce pe calea veșniciei.

Așadar, calea cea sigură pentru a scăpa de focul mistuitor din acea zi este de a-i ura bun venit aceluia foc mistuitor azi. De aceea, spun din nou: să nu uitați niciodată că „Dumnezeul nostru este un foc mistuitor” și că singura cale sigură pentru a scăpa de acel foc mistuitor în acea zi mare când nu va mai fi timp de schimbare și de alegere, este de a alege astăzi binecuvântata schimbare prin a-i ura bun venit cu sinceritate, cu bucurie în viață Dumnezeului nostru, care este un foc mistuitor.

Îmi amintesc cuvântul care i-a fost adresat lui Moise. Atunci când Moise s-a apropiat din ce în ce mai mult de Dumnezeu, a spus la final: „Te implor, arată-mi slava Ta”. Aceasta este ce va apărea în acea mare zi care este aproape; El vine „pe norii cerului cu putere și mare slavă”. Slava Sa acoperă cerurile în acea zi, iar pământul este acoperit cu lauda Sa. În acea zi El este „înveșmântat într-o flacăra de slavă nemărginită” „și orice ochi Îl va vedea”. Dar cine va suporta? Aceasta este întrebarea; iar răspunsul este: numai cei ce s-au rugat și se roagă și acum acea rugăciune creștină: „Te implor, arată-mi slava Ta!”.

Atunci când Moise s-a rugat acea rugăciune creștină, Domnul a spus: „Iată un loc lângă Mine ...și te voi pune în crăpătura stâncii” „și voi face ca toată bunătatea Mea să treacă pe dinaintea ta”. „Și când slava Mea va trece”, „te voi acoperi cu mâna Mea ...Și Îmi voi trage mâna la o parte” și Mă vei vedea. Exod 33:21-23. Așadar, cu toate că fiecare om va tremura de groaza slavei mistuitoare a Domnului în acea mare zi, astăzi este un loc lângă El. Deci trebuie să invităm toate sufletele; și din partea Lui vă invit eu astăzi: veniți și stați în acest loc lângă El, chiar în prezența slavei mistuitoare. Nu vă fie teamă. Moise nu a fost capabil de a suporta plinătatea acelei slave mistuitoare în acea zi, dar Domnul, în dragostea Sa, l-a acoperit cu mâna Sa și l-a protejat de efectele acelei slave pe care nu era capabil de a o suporta.

Marea problemă în acea zi va fi că oamenii nu vor putea suporta acea slavă. Regii pământului, oamenii mari, cei bogați, conducătorii și căpitanii și fiecare sclav, fiecare om care a fost liber vor alerga la stânci și la munți pentru a se ascunde și vor spune stâncilor și munților: „Cădeți peste noi și ascundeți-ne de fața Celui ce stă pe tron și de mânia Mielului; căci marea zi a mâniei Lui a venit și cine va fi capabil să stea?”. Slava mistuitoare a lui Dumnezeu va străluci peste pământ, iar acești oameni n-o pot suporta.

Dar nu vă fie teamă astăzi. El spune: „Iată un loc lângă Mine”. Există un loc „în crăpătura stâncii” și „te voi așeza în crăpătura stâncii” și „te voi acoperi cu mâna Mea”, astfel încât să poți suporta flacăra și puterea purificatoare a slavei. Iar acea flacăra mistuitoare a prezenței Sale va mistui tot păcatul. „Te voi acoperi cu mâna mea” – te va proteja chiar și de slăbiciunea care, în tine, te face incapabil de a suporta plinătatea slavei Sale. Și atunci când Își îndepărtează mâna în acea zi mare, cei care au locuit împreună cu El și care au fost curățiți prin faptul că au trăit în acest foc mistuitor până când au fost albiți și probați, pot privi fața neacoperită. Îl vom privi în toată plinătatea slavei Sale și-L vom vedea așa cum este.

Și chiar aici ne aflăm noi: să privim. Chiar și acum putem privi cu fața descoperită chipul Său. Căci, în trupul lui Isus Hristos Dumnezeu a acoperit puterea distrugătoare a slavei chipului Său; căci, strălucind în inimile noastre, El oferă lumina cunoașterii slavei lui Dumnezeu pe chipul lui Isus Hristos. Privind la chipul lui Isus Hristos, vedem chipul lui Dumnezeu și „noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Spiritul Domnului”.

Așadar, faceți ca fiecare suflet să ureze bun venit mesajului lui Dumnezeu către lume: „Primiți Duhul Sfânt”; urați bun venit Spiritului care lucrează această schimbare prin care suntem schimbați din slavă în slavă și pregătiți pentru a-L întâlni în acea mare zi a slavei; și primiți nu numai Spiritul Sfânt, ci să doriți cele mai bune daruri pe care le aduce atunci când vine. Să doriți darurile spirituale, căci acestea ne aduc desăvârșirea în Hristos Isus. Numai pe această cale vom fi făcuți desăvârșiți în Hristos Isus; și fiind în Hristos, suntem pregătiți să-L întâlnim așa cum este.

Dumnezeu este un foc mistuitor, iar eu mă bucur pentru aceasta. Dumnezeul nostru vine și eu mă bucur pentru aceasta. Vine într-un foc mistuitor și eu mă bucur pentru aceasta. Vine în toată slava sa și eu mă bucur pentru aceasta. Îmi pare rău că vor fi oameni peste care va trebui să-și reverse răzburarea, dar mă bucur că vine ziua în care tot păcatul va fi înlăturat de Dumnezeul nostru care este un foc mistuitor.

Veniți fraților. Sunteți pregătiți? Sunteți pregătiți să-L întâmpinați în acea zi? Dacă nu, El vă spune astăzi: „Este un loc lângă Mine. Veniți astăzi și stați în acest loc lângă Mine. Vă voi descoperi toată slava Mea, voi face ca bunătatea Mea să treacă pe dinaintea ta. Și dacă există vreun defect în tine care nu poate suporta acum focul profund mistuitor al slavei Sale, te voi acoperi cu mâna Mea până când totul se va sfârși, astfel încât să te despart de toate păcatele și să te salvez în

acea zi a slavei”.

Oh, atunci, primiți-L pe Cel ce este un foc mistuitor! Locuiți în prezența Lui. Deschideți-vă viața. Recunoașteți faptul că El este un foc mistuitor – că nu este niciodată altceva. Atunci, bucurați-vă de acest lucru astăzi. Locuiți în acel foc mistuitor astăzi. Și când acea zi va veni peste pământ, când El va veni în toată slava Sa, ne vom bucura de asemenea. Atunci vom spune: „Iată, Acesta este Dumnezeuul nostru!”. Dar ce! Cu munții zburând prin aer, fiecare insulă mutată de la locul ei, foc de jur împrejur, chipul Său asemenea soarelui, ochii Săi asemenea flăcării de foc – în toate acestea ne vom bucura? Da, mărit fie Domnul! Ne vom bucura, deoarece „Acesta este Dumnezeuul nostru”. L-am văzut înainte, am trăit împreună cu El, i-am urat bun venit prezenței Sale mistuitoare, i-am urat bun venit flăcării vii din ochii Săi care ar trebui să ne cerceteze și să caute orice cale rea din noi.

Știm ce binecuvântare și ce bucurie au fost aduse în viețile noastre atunci când slava Sa mistuitoare ne-a curățit de păcat și de a mai păcătui și ne-a făcut servi ai neprihăririi pentru sfințire. Și cunoscând această binecuvântare, exclamăm în plinătatea bucuriei desăvârșite: „Iată, acesta este Dumnezeuul nostru” cu adevărat. Îl vedem acum, mai deplin decât în orice timp. Ceea ce înseamnă că mai sunt încă și alte binecuvântări. „Iată, acesta este Dumnezeuul nostru și El ne va salva. Acesta este Domnul; L-am așteptat; ne vom veseli și ne vom bucura în mântuirea Lui!” Isaia 25:9

Cap. 5 Formalism mort

„Bible Echoes” 28 Ian. & 4 feb. 1895

Necredinciosul Israel, neavând neprihănirea care vine prin credință și astfel, neapreciind marele sacrificiu pe care l-a făcut Tatăl ceresc, s-a crezut neprihănit prin jertfa însăși și datorită meritului aducerii sacrificiilor.

În felul acesta a fost pervertită fiecare formă a serviciului și tot ceea ce Dumnezeu a prevăzut a fi mijloacele de exprimare a unei credințe vii și care nu ar fi putut avea nici o însemnătate reală decât prin prezența vie în viață și prin puterea lui Hristos Însuși. Dar chiar și acest lucru nu a fost suficient. Deoarece, negăsind pacea și satisfacția unei neprihăniri împlinite în nici unul din aceste lucruri și nici în toate împreună, au îngrămădit peste aceste lucruri pe care Domnul le-a prevăzut pentru un alt scop, dar pe care ei le-au pervertit către scopuri inventate de ei, au îngrămădit asupra acestor lucruri zece mii de tradiții, discuții în care tăiau firul în patru și pretenții inventate de ei; toate, toate cu speranța deșartă că vor obține neprihănirea. Deoarece rabinii învățau că aceasta era practic o mărturisire a disperării, că „dacă o singură persoană ar putea ca numai pentru o zi să păzească legea fără a călca vreun punct – nu; dacă o singură persoană ar putea să păzească acel punct care vorbește despre păzirea Sabatului – atunci necazurile lui Israel s-ar sfârși iar Mesia ar putea veni.” Farrar – „Viața și lucrarea sfântului Pavel” pag. 37. Vezi de asemenea pag. 36, 83.

Ce ar putea descrie mai bine formalismul mort decât aceasta? Și totuși, pentru această conștientă stare de moarte a vieților lor exista încă suficient presupus merit pentru a-i determina să se creadă cu mult mai buni decât alți oameni, astfel încât toți ceilalți nu erau altceva decât niște câini în comparație cu ei.

Nu așa se întâmplă cu cei ce sunt socotiți neprihăniți de Domnul pe baza unei credințe vii, exercitată de bună voie. Deoarece atunci când Domnul socotește pe cineva neprihănit, el este cu adevărat neprihănit înaintea lui Dumnezeu și chiar prin acest fapt este despărțit de toți ceilalți oameni din lume. Dar acest lucru nu se datorează vreunei perfecțiuni de-a sa, nici datorită „meritului” vreunui lucru pe care l-a făcut. Cauza este numai desăvârșirea Domnului și ce a făcut El. Iar persoana pentru care toate acestea au fost făcute știe că în sine însuși nu este mai bun decât nimeni altcineva; ci, mai degrabă, în lumina neprihănirii lui Dumnezeu care îi este oferită gratuit, el, în umilința adevăratei credințe, de bună voie îi socotește pe ceilalți mai buni decât pe sine. Filipeni 2:3.

Această gândire, oferindu-le un mare credit pentru ceea ce ei înșiși au făcut, și socotindu-se mai buni decât ceilalți oameni pe temeiul a ceea ce au făcut – aceasta i-a aruncat imediat pe oameni pe deplin în propria îndreptățire de sine a fariseismului. Se credeau cu mult mai buni decât ceilalți oameni încât nu exista nici un motiv de comparație între ei. Li se părea o revoluție dezastruoasă a propovăduii ca adevăr al lui Dumnezeu că „înaintea lui Dumnezeu nu se are în vedere fața omului”.

Cât despre viața acestor oameni, cum era ea? Oh, era o viață plină de nedreptate și apăsare, răutate și mânie, divergență și concurență, calomnie și bârfă, ipocrizie și meschinărie; lăudându-se cu marea cinste acordată legii și totuși călcând legea și dezonorându-L pe Dumnezeu; inimile le erau pline de crime, iar limbile lor strigau tare după sângele Unuia dintre frații lor, dar nu puteau trece pragul tribunalului roman „ca să nu se pângărească”! Maniaci în ceea ce privește Sabatul, dar petreceau ziua sfântă plănuiind trădarea și punând la cale crima.

Ce gândea și ce gândea încă Dumnezeu despre astfel de căi este suficient de clar arătat pentru noi astăzi în numai două pasaje scurte din Scriptură. Iată cuvântul Său către Israel – cele zece seminții – pe când încă mai exista o speranță:

„Eu urăsc, disprețuiesc sărbătorile voastre și nu pot să vă sufăr adunările de sărbătoare! Când Îmi aduceți arderi de tot și daruri de mâncare, nu le voi accepta; și vițetii îngrășați pe care-i aduceți ca jertfe de mulțumire, nici nu Mă uit la ei. Depărtează de Mine vuietul cântecelor tale; nu pot asculta sunetul alăutelor tale! Ci dreptatea să curgă ca o apă curgătoare, și neprihănirea ca un pârâu care nu seacă niciodată!” Amos 5:21-24.

Iar către Iuda, aproximativ în aceeași perioadă, i-a spus același lucru în aceste cuvinte:

„Ascultați cuvântul Domnului, căpetenii ale Sodomei! Ia aminte la legea Dumnezeului nostru, popor al Gomorei! Ce-Mi trebuie Mie mulțimea jertfelor voastre? zice Domnul. Sunt sătul de arderile de tot ale berbecilor și de grăsimea vițelilor; nu-Mi place sângele taurilor, oilor și țapilor. Când veniți să vă înfățișați înaintea Mea, cine vă cere astfel de lucruri, ca să-Mi spurcați curțile? Lunile noi, Sabatele și adunările de sărbătoare nu le mai suport; în fiecare adunare solemnă este nelegiuire! Urâsc lunile voastre cele noi și praznicele voastre; Mi-au ajuns o povară, nu le mai pot suferi. Când vă întindeți mâinile, Îmi întorc ochii de la voi; și oricât de mult v-ați ruga, n-ascult: căci mâinile vă sunt pline de sânge!

Spălați-vă și curățiți-vă! Luați dinaintea ochilor Mei faptele voastre rele! Încetați să mai faceți răul! Învățați-vă să faceți binele, căutați dreptatea, ocrotiți pe cel asuprit, faceți dreptate orfanului, apărați pe văduvă! Veniți totuși să ne gândim, zice Domnul. De vor fi păcatele voastre cum e roșul, se vor face albe ca zăpada; de vor fi roșii ca purpura, se vor face ca lâna.” Isaia 1:10-18.

Domnul însuși concepute aceste zile de sărbătoare și adunări solemne, aceste daruri, jertfe de mâncare și de pace; dar acum spune că le urăște și că nu le va primi. Cântecelul lor frumoase interpretate de coruri și acompaniate de instrumente, înfățișând o priveliște minunată – toată această minunată muzică, El o numește „zgomot” și dorește să înceteze.

El nu a conceput niciodată zile de sărbătoare, adunări solemne, jertfe sau daruri pentru astfel de scopuri în care erau acum folosite. El a conceput toate aceste lucruri ca mijloace de exprimare a închinării unei credințe vii prin care Domnul însuși să trăiască în inimă și să lucreze neprihănirea în viață, astfel încât în neprihănire să-i poată face dreptate orfanului și să apere pe văduvă, astfel încât dreptatea să curgă ca o apă curgătoare și neprihănirea ca un pârâu care nu seacă niciodată.

Melodiile interpretate într-o intonație pompoasă și elegantă în cadrul unui spectacol iluzoriu, nu sunt altceva decât „zgomot”, în timp ce simpla expresie „Tatăl nostru” care vine dintr-o inimă atinsă de puterea unei adevărate credințe vii și „rostită cu sinceritate de buzele omului, constituie „muzică” ce ajunge la urechea aplecată a Tatălui ceresc (Psalmul 116:2) și aduce sufletului binecuvântare divină însoțită de putere.

Acesta este singurul scop pentru care El a conceput aceste lucruri; și niciodată, niciodată pentru a fi folosite în pretenția seacă a unui formalism mort pentru a răspunde în neprihănire păcatului unei inimi carnale. Ele au fost concepute numai pentru curățirea păcatelor prin sângele Mielului lui Dumnezeu și pentru purificarea inimii printr-o credință vie în Cel ce le-a conceput.

Chiar și în ciuda acestei laturi a crucii lui Hristos, care ea însăși ar fi trebuit să distrugă definitiv acest formalism mort, pretenția goală s-a preamărit pe sine și a constituit pretutindeni otrava propovăduirii creștinismului. Foarte curând, oameni neconvertiți s-au strecurat în biserică și s-au preamărit pe ei înșiși în locul lui Hristos. Neaflând prezența vie a lui Hristos în inimă printr-o credință vie, s-au gândit să suplinească cu forme ale creștinismului această lipsă a prezenței Sale, care singură poate oferi un sens și viață acestor forme.

În acest sistem pervers, nașterea din nou se realizează prin forma botezului și chiar și aceasta numai printr-o simplă stropire cu câțiva stropi de apă; prezența reală a lui Hristos este în forma cinei Domnului; speranța salvării există printr-o formă de legătură cu biserica. Și așa mai departe, de-a lungul întregii liste a formelor creștinismului. Nesatisfăcuți cu pervertirea formelor divine ale creștinismului, ei au îngrămădit asupra acestora zece mii de invenții proprii în cadrul discuțiilor despre penitență, pelerinaje și tunsori.

Și, ca în vechime și așa cum se întâmplă întotdeauna în cazul simplilor formalisti, viața este pur și simplu continua manifestare a faptelor cărnii – ceartă și controversă, ipocrizie și fărâdelege, persecuție, spionaj, trădare și fiecare faptă era. Aceasta este papalitatea.

Oricum, acest spirit rău al formalismului mort s-a răspândit dincolo de marginile papalității organizate. El constituie otrava creștinismului pretutindeni în zilele noastre; și chiar și propovăduirea creștinismului soliei îngerului al treilea nu a scăpat de el pe deplin. Este răul predominant al ultimelor zile până la venirea Domnului pe norii cerului.

Căci „în zilele din urmă vor fi vremuri grele. Căci oamenii vor fi iubitori de sine, lacomi, lăudăroși, mândri, hulitori, neascultători de părinți, nemulțumitori, fără evlavie, fără dragoste firească, neînduplecați, clevetitori, neînfrânați, de temut, disprețuitori ai celor ce sunt buni,

trădători, obraznici, îngâmfați; iubitori mai mult de plăceri decât iubitori de Dumnezeu; având doar o formă de evlavie, dar tăgăduindu-i puterea. Depărtează-te de oamenii aceștia.” 2 Timotei 3:1-5.

Această predominantă formă de evlavie fără putere și care neagă puterea reprezintă formalismul mort împotriva căruia trebuie să repurtăm lupta cea bună a credinței vii. Credința cea vie care este adusă lumii prin solia îngerului al treilea este menită să ne salveze din a fi înghițiți de această mare universală a formalismului mort.

Ce se întâmplă cu individualitatea ta astăzi? Ai o credință vie sau un formalism mort? Ai o formă de evlavie fără putere? Sau ai în inimă, printr-o credință vie, prezența vie și puterea unui Mântuitor viu, oferind sens divin, viață și bucurie tuturor formelor de închinare și servirii pe care Hristos le-a conceput și înfăptuind lucrările lui Dumnezeu, manifestând roadele Spiritului în întreaga viață?

Cu excepția mijloacelor prin care Hristos poate fi găsit ca Mântuitor viu în lume și a credinței vii, chiar și acest cuvânt poate fi transformat într-un formalism mort acum, așa cum a fost și atunci când El era pe pământ. El le-a spus: „Voi cercetați Scripturile, deoarece credeți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine. Și nu veniți la Mine, ca să aveți viața!” Ioan 5:39,40.

Ei s-au gândit să găsească viața veșnică în Scriptură fără Hristos, ceea ce înseamnă, ei singuri. Dar „aceasta este mărturisirea: Dumnezeu ne-a dat viața veșnică și această viață este în Fiul Său” – așa cum Îl descoperim în Scripturi și nu în cuvântul Scripturii fără El. Căci Scriptura este cea care mărturisește despre El. Acesta este scopul ei. De aceea „cine are pe Fiul, are viața, și cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu, n-are viața.” 1 Ioan 5:11, 12.

„Adevărata evlavie elevează gândurile și faptele; formele exterioare ale religiei concordă cu puritatea interioară a creștinului; astfel, aceste ceremonii cerute de serviciul lui Dumnezeu nu sunt forme fără rost, asemenea acelor farisei ipocriți.” SP, vol. 2, p. 219.

Cap. 6

Credința lui Isus

- Natura lui Hristos -

„Și Cuvântul a fost făcut trup”.

„Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie.”
Galateni 4:4

„Domnul a pus asupra Lui nelegiuirea noastră a tuturor” Isaia 53:6.

Am văzut că, fiind născut din femeie, Hristos a atins păcatul în chiar punctul său de intrare în această lume; iar El trebuia să fie născut din femeie pentru a realiza aceasta.

Și astfel, întregul păcat al omenirii, de la originea sa în lume până la final său în lume, a fost așezat asupra Lui; atât păcatul în sine, cât și păcatul săvârșit de noi; păcatul ca intenție și păcatul ca act; păcatul ca ereditar în noi, necomis de noi și păcatul așa cum este săvârșit de noi.

Numai în felul acesta a fost posibil ca păcatul tuturor să fie așezat asupra Sa. Numai prin faptul că S-a supus legii eredității a putut să ajungă și la generațiile de dincolo de perioada în care a trăit. Fără aceasta, I se puteau imputa numai păcatele care au fost comise de noi, cu vina și condamnarea pentru ele. Dar, dincolo de aceasta, în fiecare persoană se găsește tendința de a păcătui moștenită de la generațiile trecute, dispoziție care nu a culminat încă în actul păcatului, dar care este mereu pregătită, atunci când i se oferă ocazia, să țâșnească în păcatul comis. Păcatul cel mai mare al lui David constituie o ilustrare a acestui lucru: Psalmul 51:5; 2 Samuel 11:2.

Pentru a fi eliberați de păcat, nu este suficient să fim scăpați de păcatele pe care le-am săvârșit; trebuie să se înlăture posibilitatea de a mai păcătui. Și pentru aceasta, această dispoziție ereditară de a păcătui trebuie estompată. Trebuie să intrăm în posesia unei puteri care să ne ferească de a mai păcătui – o putere care să înfrângă această dispoziție, această tendință ereditară de a păcătui care se găsește în noi.

Toate păcatele noastre pe care le-am comis au fost puse asupra Lui, I-au fost imputate, astfel încât neprihănirea Sa să ne poată fi acordată, să ne poată fi imputată. Și de asemenea dispoziția noastră de a păcătui a fost pusă asupra Lui prin faptul că a fost făcut trup, prin faptul că a fost născut din femeie, din aceeași carne și sânge din care suntem și noi făcuți.

Astfel, El a întâlnit păcatul în trupul pe care l-a luat și a biruit asupra lui, după cum este scris: „Dumnezeu a osândit păcatul ÎN TRUP, trimițând, din pricina păcatului, pe Însuși Fiul Său într-un trup asemănător cu al păcatului”. Și din nou: „El este pacea noastră, ...desființând dușmănia în trupul Său”.

Și astfel, așa cum păcatele pe care le-am săvârșit I-au fost imputate pentru ca neprihănirea Sa să ne fie nouă imputată, tot astfel a întâmpinat și biruit în trup dispoziția către păcat și, în același trup, a manifestat neprihănirea și ne-a făcut în stare ca noi în El și El în noi să întâmpinăm și să biruim în trup aceeași dispoziție către păcat și să manifestăm neprihănirea în același trup.

Și astfel se face că pentru păcatele pe care le-am comis, pentru păcatele din trecut, ne este imputată neprihănirea Sa, iar păcatele noastre Îi sunt imputate Lui. Și pentru a ne păzi din a mai păcătui, neprihănirea Sa ne este oferită în trupul nostru, după cum trupul nostru, cu dispoziția sa către păcat, i-a fost oferit Lui.

Astfel, El este un Mântuitor desăvârșit: El ne salvează din toate păcatele pe care le-am comis și, tot așa, ne salvează și de păcatele pe care le-am putea comite, locuind în El.

Dacă nu a luat aceeași carne și același sânge pe care le au copiii oamenilor, împreună cu dispoziția lor de a păcătui, atunci care este motivul pentru care ne este oferită genealogia Sa în Scriptură? El a provenit din David; El a provenit din Avraam; El a provenit din Adam; și, fiind născut din femeie, a ajuns până după Adam, la debutul păcatului în lume.

În acea genealogie sunt Ioachim, care, din cauza răutății sale a fost „înarmorantat ca un măgar, târât și aruncat afară din porțile Ierusalimului!” (Ieremia 22:19); Manase, care l-a influențat pe Iuda să facă „mai rău decât păgânii”; Ahaz, care „avusese o purtare fără frâu în Iuda și păcătuise împotriva Domnului”; Ieroboam, care a fost născut de Solomon după ce acesta s-a depărtat de Domnul; Solomon care a fost născut din David și Batșeba; mai sunt de asemenea Rut moabita și

Rahav, ca și Avraam, Isaac, Ișai, Asa, Iosafat, Ezechia și Iosia; cel mai rău asemenea celui mai bun. Și chiar faptele rele ale celor mai buni sunt înregistrate alături de cele rele. Și cu greu să găsești pe cineva în dreptul căruia să nu fie înregistrat vreo faptă rea.

Iar la finalul acestei genealogii, „Cuvântul a fost făcut trup și a locuit printre noi”. La sfârșitul unei asemenea genealogii El „a fost născut din femeie”. Pe o linie de descendenți ca aceasta Dumnezeu L-a trimis „pe propriul Său Fiu în asemănarea cărnii păcătoase”. Și o asemenea descendență, o asemenea genealogie a însemnat ceva pentru El, așa cum înseamnă ceva pentru fiecare om sub marea lege care spune că fărădelegile părinților ajung la copii până la a treia și a patra generație. Lucrul acesta a însemnat totul pentru El în ispitele teribile din pustiu, ca și de-a lungul vieții Sale în trup.

Astfel, atât prin ereditate cât și prin imputare, El a fost „împovărat cu păcatele lumii”. Și, astfel împovărat, cu acest imens dezavantaj, a trecut pe acolo unde, fără nici o umbră de dezavantaj, prima pereche a clacat.

Prin moartea Sa a oferit plata pentru toate păcatele care au fost vreodată comise și astfel poate pe bună dreptate să ofere neprihănirea Sa tuturor celor ce o vor accepta. Și prin faptul că a condamnat păcatul în trup, prin faptul că a abolit în trupul Său dușmănia, ne eliberează de legea eredității; și astfel, El poate ca în neprihănire să împărtășească natura Sa divină și puterea de a ne ridica deasupra legii și de a rămâne acolo, fiecărui suflet care Îl va primi.

Și astfel este scris: „Dar când a venit împlinirea vremii, Dumnezeu a trimis pe Fiul Său, născut din femeie, născut sub Lege, ca să răscumpere pe cei ce erau sub Lege, ca să căpătăm înfierea.” Galateni 4:4,5. Și „Dumnezeu a osândit păcatul în trup, trimitând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-un trup asemănător cu al păcatului, pentru ca neprihănirea legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemnul trupului, ci după îndemnul Spiritului.” Romani 8:3,4. Și „El este pacea noastră, ...abolind în trupul Lui vrăjmășia, ...ca să facă pe cei doi (Dumnezeu și omul) să fie în El însuși un singur om nou, făcând astfel pace.” Efeseni 2:14,15.

Astfel „a trebuit să fie făcut asemenea fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și credincios, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului. Și prin faptul că El însuși a suferit fiind ispitit, poate să-i ajute pe cei ce sunt ispitiți”.

Fie că ispita vine din interior sau din exterior, El este scutul desăvârșit împotriva a toate și salvează astfel în mod desăvârșit pe toți cei ce vin la Dumnezeu prin El.

Cap. 7

Dumnezeu și Cezarul

Extras din „Ce Îi este datorat lui Dumnezeu și ce îi este datorat Cezarului” – „Civil Government and Religion” din prelegerile lui Jones de la Conferința Generală din 1888

„Atunci Fariseii s-au dus și s-au sfătuit cum să prindă pe Isus cu vorba. Au trimis la El pe ucenicii lor împreună cu Irodianii, care I-au zis: „Învățătorule, știm că ești adevărat și că înveți pe oameni calea lui Dumnezeu în adevăr, fără să-Ți pese de nimeni, pentru că nu cauți la fața oamenilor. Spune-ne, deci, ce crezi? Este potrivit legii să plătim bir Cezarului sau nu?” Dar Isus, care le cunoștea vicleșugul, a răspuns: „Pentru ce Mă ispitiți, ipocriților? Arătați-Mi banul birului.” Și ei I-au adus un ban. El i-a întrebat: „Ale cui sunt chipul acesta și cele scrise pe el?” „Ale Cezarului,” I-au răspuns ei. Atunci El le-a zis: „Dați, deci, Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu!””.

Prin aceste cuvinte Hristos a stabilit o distincție clară între Cezar și Dumnezeu – între cele ce aparțin Cezarului și cele ce aparțin lui Dumnezeu; adică între puterile civile și cele religioase și între ceea ce datorăm puterii civile și ceea ce datorăm puterii religioase. Ceea ce aparține Cezarului, trebuie să-i fie dat lui, iar ceea ce-I aparține lui Dumnezeu, trebuie să-I fie dat numai lui Dumnezeu. Cezarul nu are nimic de-a face cu ceea ce aparține lui Dumnezeu. A susține că trebuie să-i dăm Cezarului ceea ce aparține lui Dumnezeu înseamnă a perverti cuvintele lui Hristos și a le goli de conținut. O astfel de interpretare ar însemna a-L prinde pe Isus cu vorba, exact ceea ce doreau fariseii să facă.

După cum cuvântul Cezarului se referă la guvernarea civilă, este clar că ceea ce datorăm Cezarului sunt îndatoririle civile, în timp ce îndatoririle pe care le avem față de Dumnezeu sunt numai de ordin moral și religios. Definiția termenului „religie” din Dicționarul Webster este: „Recunoașterea lui Dumnezeu ca obiect al închinării, dragostei și supunerii”. O altă definiție la fel de bună este următoarea: „Relația personală de credință și supunere a omului față de Dumnezeu”.

De aceea este evident faptul că religia și îndatoririle religioase aparțin numai lui Dumnezeu, iar ceea ce aparține lui Dumnezeu trebuie să-I fie dat Lui și nu Cezarului; atunci, concluzia inevitabilă potrivit cuvintelor lui Hristos este că guvernarea civilă nu poate deține niciodată dreptul de a avea ceva de-a face cu religia, cu relația personală de credință și supunere a omului față de Dumnezeu.

O altă definiție care ne poate ajuta să facem această deosebire, este aceea a moralității: „Moralitatea: relația de conformare sau neconformare cu adevăratul standard sau regulă morală. ...Conformarea unui act la legea divină”.

Deci, pentru că moralitatea este conformarea unui act la legea divină, este clar că moralitatea aparține numai lui Dumnezeu, iar guvernul civil nu are nimic de-a face cu aceasta. La prima vedere, această poziție pare extremă, dacă nu chiar falsă, dar nu este așa. Aceasta este poziția cea adevărată așa cum vor putea concluziona toți cei ce vor acorda atenția cuvenită acestui subiect. Prima parte a definiției date spune că moralitatea este „relația de conformare sau neconformare cu adevăratul standard sau regulă morală”, iar ultima parte a definiției arată că acest standard moral adevărat este legea divină. Din nou: legea morală este definită ca „voința lui Dumnezeu, drept Conducător moral suprem, referitor la caracterul și conduita tuturor ființelor responsabile; regula de acțiune obligatorie pentru conștiința sau natura morală”. „Legea morală este conținută sumar de decalog, scrisă de degetul lui Dumnezeu pe două table de piatră și date lui Moise pe muntele Sinai”.

Este evident că aceste definiții sunt în concordanță cu Scriptura. Scriptura arată că cele zece porunci sunt legea lui Dumnezeu; că ele reprezintă voința expresă a lui Dumnezeu; că ele fac referire la conștiință și iau cunoștință de gândurile și intențiile inimii și că supunerea față de aceste porunci reprezintă datoria fiecărui om care aparține lui Dumnezeu.

Scriptura spune: „Teme-te de Dumnezeu și păzește poruncile Lui. Aceasta este datoria oricărui om.” Eclesiastul 12:13. Iar Mântuitorul spune: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu ucizi; oricine va ucide, va fi în pericolul judecății.” Dar Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său fără motiv, va fi în pericolul judecății; și oricine va zice fratelui său: „Prostule!” va cădea sub

pedeapsa Soborului; iar oricine-i va zice: „Nebunule” va fi în pericolul focului iadului.” Matei 5:21,22. Apostolul Ioan, referindu-se la același lucru, spune: „Oricine urăște pe fratele său, este un ucigaș.” 1 Ioan 3:15. Și din nou Mântuitorul spune: „Ați auzit că s-a zis celor din vechime: „Să nu comiți adulter.” Dar Eu vă spun că oricine se uită la o femeie ca s-o poftască, a și comis adulter cu ea în inima lui.” Matei 5:27,28.

Pot fi date și alte exemple, dar acestea sunt suficiente pentru a arăta că moralitatea înseamnă supunerea față de legea morală; că ea are de-a face cu gândurile și intențiile inimii și, de aceea, datorită naturii ei, este dincolo de controlul puterii civile. A urî este crimă; a râvni este idolatrie; a gândi murdar despre o femeie este adulter – și toate acestea sunt imoralități și violări ale legii morale, dar nici un guvern civil nu le poate pedepsi. Un om poate să-și urască vecinul toată viața; poate pofti toate lucrurile de pe pământ; poate gândi murdar despre fiecare femeie pe care o vede – poate să facă toate aceste lucruri toată viața lui, dar atât timp cât aceste lucruri sunt limitate la gândurile lui, guvernul civil nu-l poate atinge. Este greu de imaginat o persoană și mai imorală, dar statul nu-l poate pedepsi. Nici nu încearcă să-l pedepsească. Aceasta demonstrează din nou că statul nu are nimic de-a face cu moralitatea și imoralitatea.

Dar să mergem mai departe. În momentul în care ura îl conduce pe un om și se manifestă fie prin cuvânt sau faptă în încercarea de a aduce injurii vecinului său, statul îl va pedepsi; dacă lăcomia îl va conduce să pună mâna pe ce nu-i aparține într-o încercare de a fura, din nou statul îl va pedepsi; dacă acele gânduri impure îl vor determina să atace o femeie, statul îl va pedepsi. Dar să nu uitați că și în acest caz, statul nu îl pedepsește pentru imoralitatea lui, ci pentru nepolitețea sa. Imoralitatea se găsește în inimă și nu poate fi măsurată decât de Dumnezeu. Statul nu pedepsește pe nimeni pentru că este imoral. Dacă ar face-o, ar trebui să-l condamne pe cel ce urăște ca pe un criminal, deoarece potrivit adevăratului standard de moralitate, ura este crimă. De aceea este clar că, de fapt, statul nu pedepsește pe nimeni pentru că este imoral, ci pentru că este antisocial. Statul nu poate pedepsi imoralitatea; dar poate pedepsi nepolitețea.

Această deosebire este arătată chiar în termenul prin care statul sau guvernul este desemnat; este numit guvern civil. (În limba engleză corespondentul pentru „nepolitețe” sau „necuviință” este „incivility”!) Nimeni nu se gândește să-l numească guvern moral. Guvernul lui Dumnezeu este singurul guvern moral. Dumnezeu este singurul guvernator moral. Legea lui Dumnezeu este singura lege morală. Numai lui Dumnezeu Îi aparține pedeapsa pentru imoralitate, care este călcarea legii morale. Guvernele oamenilor sunt guverne civile, nu morale. Guvernatorii sunt guvernatori civili, nu morali. Legile statelor și națiunilor sunt legi civile, nu morale. Autorităților guvernului civil aparține pedeapsa pentru actele antisociale, cu alte cuvinte pentru călcarea legii civile. Nu este datoria lor să pedepsească imoralitatea. Aceasta aparține numai Autorului legii morale și al rațiunii morale care este singurul Judecător al laturii morale a omului. Toate acestea trebuie să fie clare pentru toți cei care cercetează cinstit acest subiect și sunt confirmate de chiar definiția termenului „civil” care este următoarea: „civil: ceea ce ține de un oraș sau de stat sau de un cetățean în legăturile sale cu ceilalți cetățeni sau cu statul”.

Prin toate aceste lucruri este făcut clar faptul că datorăm Cezarului (guvernului civil) numai ceea ce este civil și că datorăm lui Dumnezeu ceea ce este moral sau religios. O altă definiție demonstrează același lucru: Deoarece, spre exemplu, „păcat” este definit de Webster ca „orice violare a voinței lui Dumnezeu” și este definit de Scriptură drept „călcarea legii”. Că legea la care se face aici referință este legea morală – cele zece porunci – este demonstrat de Romani 7:7: „Păcatul nu l-am cunoscut decât prin lege. Căci n-aș fi cunoscut pofta, dacă legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftesci!””.

Astfel, Scriptura arată că păcatul este călcarea legii care spune „Să nu poftesci!”, iar aceasta este legea morală.

Dar crima este o ofensă împotriva legilor statului. Definiția este după cum urmează: „Crima este strict o violare fie a legii divine, fie a celei omenești; dar în modul curent de folosire a termenului se aplică în mod obișnuit acțiunilor contrare legilor statului”.

Astfel, preceptele civile definesc crima și au de-a face cu crima, dar nu cu păcatul; în timp ce preceptele divine definesc păcatul și au de-a face cu păcatul, dar nu cu crima.

Deoarece Dumnezeu este singurul Guvernator moral, deoarece guvernul Său este singurul guvern moral, deoarece legea Sa este singura lege morală și deoarece numai El poate pedepsi imoralitatea, tot așa promovarea moralității Îi aparține numai Lui. Moralitatea reprezintă conformarea la legea lui Dumnezeu; este supunerea față de Dumnezeu. Dar supunerea față de Dumnezeu trebuie să izvorască din inimă în sinceritate și adevăr. Trebuie să fie astfel sau nu mai este supunere; deoarece, așa cum am dovedit din Cuvântul lui Dumnezeu, legea lui Dumnezeu ia cunoștință de gândurile și intențiile inimii. Dar „toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”. Prin păcat, toți oamenii s-au făcut imorali. „De aceea nimeni nu va fi socotit neprihănit (sau „făcut moral”) înaintea Lui, prin faptele legii (prin supunere).” Romani 3:20. Deoarece toți au devenit imorali prin călcarea legii lui Dumnezeu, nimeni nu poate ca, prin supunere față de lege să devină moral, deoarece chiar acea lege îl învinovățește ca fiind imoral.

De aceea, cererile legii morale trebuie să fie împlinite înainte ca el să poată fi acceptat ca moral de lege sau de Autorul ei. Dar pretențiile legii morale nu pot fi satisfăcute niciodată de o persoană imorală și, chiar așa a ajuns fiecare persoană prin păcătuire. Deci este clar că oamenii nu pot deveni niciodată morali prin legea morală.

De aici este tot atât de sigur că dacă vreodată oamenii vor fi făcuți morali, acest deziderat va fi îndeplinit numai de Autorul și Sursa întregii moralități. Și tocmai aceasta este măsura de precauție pe care a luat-o Dumnezeu. Căci „acum s-a arătat neprihănirea (moralitatea) lui Dumnezeu fără lege, despre ea mărturisind legea și profeții; chiar neprihănirea (moralitatea) lui Dumnezeu care vine prin credința în Isus Hristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El; căci nu este nici o deosebire; căci toți au păcătuit (s-au făcut pe ei înșiși imorali) și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu.” Romani 3:21-23. Numai prin moralitatea lui Hristos pot fi oamenii făcuți morali. Iar această moralitate a lui Hristos este moralitatea lui Dumnezeu care ne este imputată de dragul lui Hristos; iar noi o primim prin credința în Cel ce este atât Autorul, cât și Desăvârșitorul credinței noastre. Atunci, prin Spiritul lui Dumnezeu, legea morală este scrisă din nou în inimă și în minte, sfințind sufletul în vederea supunerii față de moralitate. Așa și numai așa pot oamenii să obțină moralitate; iar acea moralitate este moralitatea lui Dumnezeu care este prin credința lui Isus Hristos; și nu există o alta în această lume.

De aceea, pentru că moralitatea vine de la Dumnezeu și este plantată în inimă prin Spiritul lui Dumnezeu prin credința în Fiul lui Dumnezeu, este demonstrat prin dovezi din înseși Scrierile Sfinte că numai lui Dumnezeu Îi aparține promovarea moralității.

Atunci, Dumnezeu fiind singurul promotor al moralității, prin ce instrumente lucrează El pentru a promova moralitatea în lume? Pe cine a făcut El păstrătorul moralității în lume: biserica sau puterea civilă? Pe care? Biserica și numai biserica. Ea este „biserica viului Dumnezeu”. Ea este „stâlpul și temelie adevărului”. Bisericii i-a spus: „Mergeți în toată lumea și predicați Evanghelia fiecărei ființe”; „Și iată, Eu sunt cu voi întotdeauna, chiar până la sfârșitul lumii”. Prin biserică, prin predicarea lui Isus Hristos, Evanghelia este „adusă la cunoștința tuturor națiunilor pentru supunerea credinței”. Nu există nici o altă supunere în afară de supunerea credinței; nu există nici o altă moralitate în afară de moralitatea credinței. De aceea este dovedit faptul că bisericii și nu statului îi este încredințată păstrarea moralității în lume. Și atunci se ridică întrebarea dacă statul ar trebui să predea moralitatea sau biserica. Statul nu poate preda moralitatea sau religia. Nu are recomandarea pentru această lucrare. Spiritul lui Dumnezeu și Evanghelia lui Isus Hristos sunt esențiale pentru predarea moralității și nici unul dintre aceste mijloace nu sunt încredințate statului, ci ambele bisericii.

Dar chiar dacă această lucrare a fost încredințată bisericii, totuși nu i-a fost încredințată prerogativa de a recompensa moralitatea sau de a pedepsi imoralitatea. Ea imploră, ea roagă stăruitor, ea convinge oamenii să se împace cu Dumnezeu; ea îi inițiază în principiile și practicile moralității. Ei îi revine datoria de a păstra integritatea și disciplina membrilor ei prin convingere morală sau prin dezaprobare spirituală. Dar ea nu deține dreptul de a recompensa moralitatea sau de a pedepsi imoralitatea. Acesta Îi aparține numai lui Dumnezeu pentru că, fie că e vorba despre moralitate, fie despre imoralitate, acestea provin din gândurile tainice ale inimii și, pentru că numai Dumnezeu cunoaște inima, numai El poate măsura fie meritul, fie vina implicată în chestiunile ce

țin de moralitate.

Prin aceasta este demonstrat faptul că nici unui om, nici unei adunări sau organizații omenești nu îi aparține vreun drept de a pedepsi imoralitatea. Oricine încearcă să facă acest lucru uzurpă prerogativele lui Dumnezeu. Inchiziția este inevitabil necesară oricărei adunări de oameni care pretind dreptul de a pedepsi imoralitatea, pentru că în vederea realizării acestui scop, este necesar un mijloc de a ajunge la gândurile și la intențiile inimii. Papalitatea, pretinzând dreptul de a obliga oamenii să fie morali și de a-i pedepsi pentru imoralitate, a avut crudul curaj de a duce principiul până la consecința sa logică. Astfel, s-a concluzionat că este esențial să se ajungă la secretele inimilor oamenilor și s-a gândit că aplicarea torturii va stoarce în cele mai multe cazuri de la oameni o deplină mărturisire a celor mai intime gânduri ale inimii. De aceea a fost înființată inchiziția ca cel mai bun mijloc pentru a asigura atingerea scopului dorit. Atât timp cât oamenii acordă guvernului civil dreptul de a impune moralitatea nu are nici un rost să condamne inchiziția; deoarece tribunalul nu este decât rezultatul logic al acestei propuneri.

Prin toate aceste dovezi este demonstrat principiul clar și rațional că guvernului civil îi aparține numai ceea ce implică terminologia – ceea ce este social. Scopul guvernului civil este socialul și nu moralul. Funcția sa este de a păstra ordinea în societate și de a determina pe toți supușii săi să trăiască în siguranță, ferindu-i de tot ceea ce este antisocial. Moralitatea aparține numai lui Dumnezeu; socialul, statului. Moralitatea trebuie raportată la Dumnezeu; socialul, la stat. „Dați, deci, Cezarului ce este al Cezarului și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu”.

Mai există un sens comun în care este folosit cuvântul „moralitate”, în care se face referință la relațiile dintre oameni; și referitor la acest punct de vedere, se spune uneori că puterea civilă trebuie să impună moralitatea datorită fundamentelor civile. Dar moralitatea pe fundamente civile este numai ceva social, iar impunerea moralității pe baza fundamentelor civile este impunerea socialului și nimic altceva. Fără inchiziție este imposibil ca guvernul civil să ducă jurisdicția dincolo de chestiunile civile sau să impună altceva decât socialul.

Cap. 8

Concepția imaculată

„The Religious Liberty Library” nr.25, 1894

Doctrina oficială și „infaibilă” a concepției imaculate așa cum este definită în mod solemn într-un articol despre credință al Papei Pius IX, vorbind ex cathedra la data de 8 decembrie 1854, afirmă:

„Prin autoritatea Domnului nostru Isus Hristos, a binecuvântaților apostoli Petru și Pavel și prin propria noastră autoritate, declarăm, pronunțăm și definim că doctrina care afirmă că binecuvântata Fecioară Maria, în chiar primul moment al concepției sale, printr-un har și privilegiu deosebit al Atotputernicului Dumnezeu, datorită meritelor lui Isus Hristos, Mântuitorul omenirii, a fost păstrată liberă de orice pată a păcatului original, a fost descoperită de Dumnezeu și, de aceea, trebuie să fie cu tărie și perseverență crezută de toți credincioșii.

De aceea, dacă cineva are îndrăzneala, ferească Dumnezeu, să gândească în inima sa altfel decât a fost definit de noi, să știe și să înțeleagă că este condamnat de propria sa judecată, că a suferit spărtură de vas în ce privește credința și că s-a depărtat de la unitatea bisericii.” „Crezul Catolic” pag. 2141.

Este bine să remarcăm chiar de la început că există un mare număr de protestanți și de non-catolici care agreează punctul de vedere greșit potrivit căruia concepția imaculată se referă la concepția lui Isus de către Fecioara Maria. Adevărul este că se referă nu la concepția lui Isus de către Maria, ci la concepția Mariei însăși de către mama ei.

Este adevărat că în cadrul dogmei, cuvintele folosite sunt „în chiar primul moment al concepției sale”; și probabil că în sensul strict al ideii, această formă de exprimare se referă la concepția în ceea ce o privește pe ea însăși și de aceea la concepția lui Isus de către ea. Dar nu aceasta este ideea dogmei. În cadrul dogmei, singura idee și singurul scop al cuvintelor „concepția ei” este concepția ei de către mama sa. Potrivit cititorilor englezi, ar exprima și mai clar ideea dacă ar fi exprimată în cuvintele „în chiar primul moment al concepției ei” etc. Deoarece în toată controversa și literatura scrisă referitor la acest subiect, nu există nici o intenție de a aplica această sintagmă, „concepția imaculată”, la nimic altceva decât la concepția Mariei de către mama ei, despre care „tradiția” spune că era Ana.

În aceste zile ale acceptării generale a catolicismului drept creștinism, alături de compromisurile făcute cu Biserica Catolică și scuzele ei față de protestanți, este bine să studiem chestiuni ca acestea pentru a ști pentru noi înșine care este efectul real asupra doctrinei lui Hristos și care sunt consecințele pentru cei ce acceptă dogma.

Prima consecință pentru cel ce crede această doctrină este de a o face pe Fecioara Maria, dacă nu divină, aproape divină, apropiată de orice ființă din univers; și aceasta, bineînțeles, în natura ei umană. Pentru a demonstra aceasta, avem următoarele declarații ale părinților și sfinților catolici:

„Străvechiul scriitor al ‚De Nativitate Christi’ găsită în scrierile sfântului Ciprian, afirmă: pentru că (Maria) este ‚foarte diferită de restul omenirii, natura umană, dar nu păcatul, i-a comunicat.’”

„Teodor, un părinte care a trăit în secolul cinci, a spus că Maria a depășit prin bogăție heruvimul și serafimul în puritate”.

„În liturghia greacă a sfântului Crisostom, unui părinte din secolul patru (...) i-au fost inspirate următoarele cuvinte pentru a fi intonate de un cor în cadrul liturghiei: ‚Este adevărat că te slăvim, oh, mamă a lui Dumnezeu, ...tu ești mama Dumnezeului nostru, pentru a fi venerată în prezența heruvimului; tu ești dincolo de orice comparație, mai slăvită decât serafimul’”.

„Teodor, patriarhul Ierusalimului, a spus în secolul conciliului de la Nice că Maria ‚este cu adevărat mama lui Dumnezeu, virgină înainte și după naștere; și ea a fost creată într-o condiție mult mai măreață și slăvită decât toți ceilalți, fie că vorbim de intelect sau de trup.’” Idem, pag. 216, 217.

Dacă aceste mărturii par prea vechi pentru „protestanți”, prezentăm un pasaj din timpurile noastre. În „Manual de devoțiune pentru Buna sfântă Ana”, având aprobarea pentru tipărire a cardinalului Taschereau, arhiepiscop de Quebec, se afirmă despre Maria că „este mai pură decât

îngerii, mai sfântă decât Arhanghelii, mai înaltă decât Tronurile, mai puternică decât Stăpânirile, mai luminată decât heruvimul, mai înflăcărată de dragostea divină decât serafimul.” Pag. 72.

Aceste afirmații arată că din punctul de vedere al Bisericii Catolice și al dogmei concepției imaculate, natura Mariei era atât de „diferită de restul omenirii”, atât de cu mult „mai măreață și slăvită decât toate naturile” și „a întrecut cu mult heruvimul și serafimul”, încât „este dincolo de orice comparație mai slăvită decât” ei și, de aceea trebuie venerată „mai înainte” de ei. Așadar, aceasta așează natura Mariei infinit dincolo de orice asemănare reală sau legătură cu umanitatea.

Având acest lucru clar în minte, să facem următorul pas. Și iată care sunt cuvintele cardinalului Gibbons:

„Afirmăm că cea de-a doua Persoană a binecuvântatei Trinități, Cuvântul lui Dumnezeu care, în natura Sa divină este, din toată veșnicia născut din Tatăl, consubstanțial cu El, a fost la împlinirea timpului din nou născut, fiind născut din fecioară, luând la Sine din pântecul matern o natură umană de aceeași substanță ca a ei.

Referitor la cât se poate afirma despre sublimul mister al întrupării, binecuvântata fecioară, sub învăluirea Duhului Sfânt, oferind celei de-a doua Persoană a adorabilei Trinități, așa cum fac mamele, o adevărată natură umană de aceeași substanță cu a ei, este de aceea în mod real și adevărat mama Lui.” „Credința părinților noștri” pag. 198, 199.

Acum să așezăm împreună cele două lucruri: în primul rând, avem natura Mariei definită ca fiind nu numai „foarte diferită de restul omenirii”, dar „mult mai măreață și slăvită decât toate naturile”; așezând-o astfel infinit dincolo de orice asemănare reală sau legătură cu umanitate, așa cum suntem noi.

Apoi, Îl avem pe Isus descris ca luând de la ea o natură umană de aceeași substanță ca a ei.

De aceea, pe cât de clar că doi plus doi fac patru, pe atât de clar este că în natura Sa umană Domnul Isus este „foarte diferit” de omenire, este într-o condiție mult mai măreață și slăvită decât toate naturile, este tot atât de departe de noi pe cât sunt heruvimul și serafimul și este infinit dincolo de orice asemănare reală sau legătură cu noi așa cum suntem cu adevărat în această lume.

Știm care este răspunsul pe care îl oferă acea „Biserică” la aceasta: că Maria și Ana și Iosif și Ioachim în mod deosebit și toți ceilalți 1150 de sfinți mijlocesc împreună cu El pentru cei ce au nevoie de ajutor și că prin aceștia El poate să ajungă la omenire chiar dacă El Însuși este atât de departe de noi. Chiar cum afirmă „Manualul de devoțiune pentru Buna sfântă Ana” mai departe despre Maria; că ea „este scara către cer, ancora vasului, steaua marinarului, puntea pe care a trecut Dumnezeu abisul care ne desparte de El.” pag. 73.

Dar lucrul acesta este tot atât de mult o înșelăciune ca și întreaga idee. Deoarece Fecioara Maria și Ana și Iosif și Ioachim și restul sfinților catolici sunt morți și nu pot mijloci pentru nimeni. Deoarece cuvântul lui Dumnezeu spune lămurit că „morții nu știu nimic” Eclesiastul 9:5. Și „în moarte nu mai este nici o amintire despre Tine.” Psalmul 6:5. Iar Isus le-a spus tuturor apostolilor Săi: „Acolo unde merg Eu, voi nu puteți veni.” Ioan 13:33.

Așadar, situația așa cum este prezentată de dogma „concepției imaculate” este următoarea: din cauza acestei concepții, Isus, chiar și în natura Sa „umană”, este așezat atât de departe de omul păcătos încât noi nu putem ajunge la El și nici să ne apropiem de El, decât prin mijlocirea Mariei, a Anei și a altor sfinți catolici. Dar Maria și Ana și ceilalți sfinți sunt morți și deci nu știu nimic despre nimeni și de aceea nu pot face nimic pentru nimeni. De aceea, Isus fiind atât de departe încât nu-l putem găsi decât prin intermediul acestor sfinți, iar Maria și Iosif și ceilalți sfinți catolici fiind morți și deci incapabili de a mijloci pentru cineva, este clar că dogma concepției imaculate Îl așează pe Isus Hristos infinit dincolo de posibilitatea omenirii de a ajunge la El; tot atât de departe ca și când nici nu s-ar fi oferit pe Sine, iar lumea este jefuită de Mântuitorul ei dacă această dogmă este acceptată.

Dar este adevărat că Domnul Isus, în natura Sa umană, a fost făcut mai prejos decât îngerii și a luat natura cărnii și a sângelui așa cum este ea. Scriptura este clară așa cum nimic altceva nu poate fi referitor la acest punct și trebuie să ne împotrivim acestei invenții papale a concepției imaculate. Aflând că papalitatea Îl îndepărtează pe Hristos de oameni cât de mult cu putință, ar fi bine să știm cât de aproape este El de oameni.

În primul capitol din Evrei, Isus Fiul lui Dumnezeu este prezentat în natura Sa divină ca fiind egal cu Dumnezeu și ca Dumnezeu, asemenea lui Dumnezeu cu adevărat, Creatorul și Susținătorul tuturor lucrurilor, „cu atât mai bun decât îngerii” cu cât are „un nume mult mai minunat decât ei” și cu atât mai înălțat decât îngerii cu cât „toți îngerii lui Dumnezeu I se închină”.

În cel de-al doilea capitol al aceleiași cărți, El este prezentat în natura Sa umană, ca „mai prejos decât îngerii”, chiar ca omul însuși. Astfel este scris: „Ba încă, cineva a făcut undeva următoarea mărturisire: „Ce este omul, ca să-Ți aduci amine de el sau fiul omului, ca să-l cercetezi?” L-ai făcut pentru puțină vreme mai prejos de îngeri, l-ai încununat cu slavă și cu cinste, l-ai pus peste lucrările mâinilor Tale: toate le-ai supus sub picioarele lui. În adevăr, dacă i-a supus toate, nu i-a lăsat nimic nesupus. Totuși, acum, încă nu vedem că toate îi sunt supuse. Dar Îl vedem pe Isus care „pentru puțină vreme mai prejos decât îngerii”.

Astfel, în loc ca natura Sa umană să fie „dincolo de orice comparație” mai înaltă decât îngerii, heruvimii și serafimii, a fost făcut tot atât de mai prejos decât ei, cu cât omul este mai prejos decât ei.

Nu a fost făcut asemenea omului dinainte de păcătuire. Nu a fost asemenea omului care era mai prejos decât îngerii în natura sa nepătată, pentru că Isus a fost făcut mai prejos decât îngerii în natura Sa umană; dar pentru că omul este mai prejos decât îngerii în natura sa păcătoasă, a devenit supus suferințelor morții prin păcat. Pentru că este scris: „Îl vedem pe Isus care a fost făcut pentru puțină vreme mai pe jos decât îngerii pentru suferința morții, ...pentru ca El, prin harul lui Dumnezeu, să guste moartea pentru toți. Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor”.

Deci, așa cum omul a fost făcut mai prejos decât îngerii în natura sa desăvârșită pentru ca mai apoi prin păcat să ajungă mai jos la suferință și moarte, tot așa și Isus, pentru a-l readuce pe om la slava lui Dumnezeu, în dragostea Sa a mers la el acolo unde era, S-a făcut părtaș de natura sa așa cum este și chiar a murit cu el și pentru el în natura Sa umană păcătoasă. Căci „a fost pus în numărul celor fărădelege”, a murit ca un răufăcător între doi răufăcători. Aceasta este dragoste. Acesta este Isus, Mântuitorul nostru, pentru că El vine la noi acolo unde suntem pentru a ne prinde și a ne ridica din noi înșine la Dumnezeu.

Dar acest binecuvântat adevăr mântuitor este chiar și mai clar afirmat în acest fel: „Astfel, deci, în aceeași măsură în care copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la ele.” Evrei 2:14. El, în natura Sa umană a luat același sânge și aceeași carne pe care le avem noi. Toate cuvintele care ar putea fi folosite pentru a face acest lucru lămurit și pozitiv sunt aici adunate într-o singură propoziție. Vedeți? Copiii sunt părtași sângelui și cărnii. Datorită acestui lucru, El S-a făcut părtaș aceleiași cărnii și aceluiași sânge pe care le au și copiii. Și aceasta nu este tot: El însuși S-a făcut părtaș la aceeași carne și același sânge pe care le avem și noi. Și nici aceasta nu e tot: El însuși de asemenea S-a făcut părtaș la aceeași carne și la același sânge ca omul.

Spiritul inspirației dorește atât de mult ca acest adevăr să fie făcut clar și accentuat încât nu este mulțumit să folosească numai câteva, ci toate cuvintele ce pot fi folosite pentru a-l exprima. Și de aceea este afirmat faptul că tot atât de sigur pe cât copiii oamenilor sunt părtași cărnii și sângelui, El însuși de asemenea S-a făcut părtaș de aceeași carne și același sânge pe care le avem ca legătură a păcatului și teamă de moarte. Pentru că El a luat aceeași carne și același sânge pe care le avem noi pentru ca „prin moarte să îi elibereze pe cei ce prin frică erau întreaga lor viață supuși sclaviei”.

De aceea, în loc să fie adevărat că Isus, în natura Sa umană, este atât de departe de oameni așa cum sunt ei în realitate, că El nu are nici o asemănare și nici o legătură cu noi, adevărul este că El în realitate este ruda noastră de carne și sânge – chiar Fratele nostru de sânge. Căci este scris: „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți sunt dintr-unul. De aceea, Lui nu-I este rușine să-i numească frați când zice: „Voi vesti Numele Tău fraților Mei.” Evrei 2:11,12.

Acest măreț adevăr al legăturii de sânge dintre Răscumpărătorul nostru și noi înșine este clar învățat și în Evanghelia din Levitic. Există legea răscumpărării oamenilor și a moștenirii lor sau dacă nu, erau duși în robie. Dacă era capabil de a se răscumpăra el însuși sau moștenirea sa, putea s-o facă. Dar dacă nu era capabil să se răscumpere singur, atunci dreptul de răscumpărare revenea

cele mai apropiate rude de sânge. Nu revenea numai unei rude dintre frații săi, ci aceleia care era cel mai apropiat și care putea face aceasta. Levitic 25:24-28, 46,47. Rut 2:20; 3:12; 4:1.12.

Astfel a fost învățat pe parcursul acestor veacuri chiar adevărul pe care îl găsim învățat aici, în cel de-al doilea capitol din Evrei; adevărul că omul și-a pierdut moștenirea și el însuși este în sclavie. Și deoarece el însuși nu poate să se răscumpere pe sine și nici moștenirea sa, dreptul de răscumpărare revine celei mai apropiate rude care are capacitatea de a face acest lucru. Iar Isus Hristos este singurul din tot universul care poate face acest lucru. Dar El trebuie să fie nu numai ruda noastră, ci cea mai apropiată rudă a noastră. Și chiar cea mai apropiată rudă de sânge. Și de aceea El a luat asupra Sa chiar sângele și carnea noastră și a devenit astfel cea mai apropiată rudă a noastră. Și deci, în loc de a fi tot atât de departe de noi pe cât sunt serafimii și heruvimii, El este Cel mai apropiat de noi dintre toate persoanele din univers.

El este atât de apropiat de noi, încât este de fapt unul dintre noi. Căci este scris: „Căci Cel ce sfințește și cei ce sunt sfințiți, sunt dintr-unul.” Evrei 2:11. Și El și cu noi fiind una, El fiind una cu omenirea, este imposibil să existe un mijlocitor între El și oameni pentru că El și omenirea sunt una și „un mijlocitor nu este mijlocitor al unuia singur.” Galateni 3:20. Și pe cât este de sigur că Isus Hristos este una cu omenirea și că „un mijlocitor nu este mijlocitor al unuia singur”, tot atât de sigur acest adevăr anihilează imediat „mijlocirea” tuturor sfinților catolici din calendar, chiar dacă ar fi cu toții vii și în cer în loc de a fi morți. El este atât de apropiat de noi încât nu mai este loc pentru nimeni altul, cu atât mai mult pentru 1150 de oameni care să vine între El și noi. El este atât de desăvârșit una cu noi – unul dintre ai noștri, din sângele și carnea noastră – încât ar fi imposibil ca Fecioara sau altul dintre sfinți să se interpună între noi, chiar dacă ar fi în viață. Nu, El este unul dintre noi și pentru că mijlocitorul nu este al unuia singur, este imposibil să existe un mijlocitor între Hristos și oameni – chiar oameni păcătoși.

Dar Scriptura nu se oprește nici aici cu afirmațiile referitoare la acest adevăr atotimportant. Spune mai departe: „Căci negreșit, nu a luat asupra Lui natura îngerilor, ci a luat asupra Lui sămânța lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și credincios, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului. Și prin faptul că El însuși a suferit când a fost ispitit, poate să-i ajute pe cei ce sunt ispitiți”. „Căci n-avem un Mare Preot care să nu poată fi atins de sentimentul slăbiciunilor noastre; ci a fost în toate lucrurile ispitit așa cum suntem și noi, dar fără păcat.” Evrei 4:15. Fiind făcut în natura Sa umană în toate lucrurile așa cum suntem noi, El a putut fi și a fost ispitit în toate punctele așa cum suntem și noi.

Pentru că în natura Sa umană este una cu noi și pentru că „El însuși a luat slăbiciunile noastre” (Matei 8:17), astfel încât să poată fi „atins de sentimentul slăbiciunilor noastre”. Și astfel El îi poate ajuta și salva în mod desăvârșit pe cei ce Îl primesc. În trupul Lui, în El Însuși în trup era tot atât de slab pe cât suntem și noi și singur nu putea face nimic (Ioan 5:30), atunci când a purtat necazurile și durerile noastre (Isaia 53:4) a fost ispitit așa cum suntem și noi, iar prin credința Sa divină le-a biruit pe toate prin puterea lui Dumnezeu pe care acea credință i-a adus-o și pe care, în trupul nostru, ne-o aduce și nouă. „Se cuvenea, în adevăr, ca Acela pentru care și prin care sunt toate și care voia să ducă pe mulți fii la slavă, să desăvârșească, prin suferințe, pe Căpetenia mântuirii lor.” Evrei 2:10.

Și astfel „lucru cu neputință legii, întrucât carnea o făcea fără putere, Dumnezeu, trimitând, din pricina păcatului, pe însuși Fiul Său într-un trup asemănător cu al păcatului” a făcut ispășirea. Legea nu ne putea aduce la Dumnezeu și nici nu putea găsi în trup neprihănirea pe care trebuie s-o primească, deoarece carnea s-a depărtat de scopul lui Dumnezeu și nu mai poate ajunge acolo. Dar cu toate că trupul păcătos nu poate ajunge la Dumnezeu, totuși Dumnezeu, prin puterea Sa veșnică și mila Sa infinită a putut să ajungă la trupul păcătos. Și astfel „Cuvântul a fost făcut carne și a locuit printre noi plin de har și de adevăr” (Ioan 1:14), chiar „carne păcătoasă și a condamnat păcatul în carne pentru ca neprihănirea legii să fie împlinită în noi, care trăim nu după îndemmurile trupului, ci după îndemmurile Spiritului.” Romani 8:3,4.

Acesta este creștinism. A nega aceasta, a nega că Isus Hristos nu a venit în carne, în singura carne care există în această lume, păcătoasă, – a nega acest lucru înseamnă a-L nega pe Hristos.

Căci „orice spirit care nu mărturisește că Isus Hristos a venit în carne, nu este de la Dumnezeu”. Biserica Catolică nu mărturisește aceasta; dimpotrivă, mărturisește că este „șocant pentru mințile creștine” și că reprezintă „consecințele revoltătoare” ale negării imaculatei concepții. „Crezul Catolic” pag. 217, 218. De aceea acesta este spiritul lui antihrist, „despre care ați auzit că va veni; dar chiar acum este deja în lume”. Dar „orice spirit care mărturisește că Isus Hristos a venit în carne este de la Dumnezeu”. „Prin aceasta cunoaștem duhul adevărului și duhul rătăcirii.” 1 Ioan 4:2,3,6.

Oh, numele Său este „Emanuel”, care înseamnă „Dumnezeu cu noi”. Nu Dumnezeu cu El în veșnicie; și putea fi cu El chiar dacă nu-L dădea pentru noi. Dar omul a devenit fără de Dumnezeu prin păcat, iar Dumnezeu a dorit să fie din nou cu noi. De aceea Isus a devenit noi, pentru ca Dumnezeu cu El să poată fi Dumnezeu cu noi. Și de aceea, acesta este numele Său, pentru că aceasta este ce este El.

De aceea, finalmente, tot atât de sigur că în natura Sa umană Isus Hristos este una cu noi și tot atât de sigur că Dumnezeu cu El este Dumnezeu cu noi, așadar, tot atât de sigur este și faptul că Fecioara Maria a fost la fel ca fiecare dintre noi, iar dogma concepției imaculate este în mod absolut o înșelătorie, iar doctrina o decepție ruinătoare.

Oh, atunci primiți-L pe El. El stă la ușă și bate; lăsați-L înăuntru. Nu este nevoie de nici o scară, căci El însuși este scara care ajunge de la pământ, unde suntem noi, la cel mai înalt cer, singura Scară prin care putem ajunge la prezența lui Dumnezeu. Nu este nevoie de nici un pod. Nu există nici un abis între noi și El, căci El este unul dintre ai noștri iar noi suntem pe pământ. Și „cu brațele Sale divine prinde tronul lui Dumnezeu, iar cu brațul Său omenesc aduce rasa umană păcătoasă și suferindă la marea Sa inimă plină de dragoste”, pentru ca să putem fi una cu Dumnezeu.

Mărturisește-I Lui păcatele tale; El nu Se va folosi niciodată de tine. Spune-i durerile tale; El a simțit la fel și te poate elibera. Varsă toate necazurile tale; „El a purtat necazurile noastre” și a fost „un om al durerilor și obișnuit cu suferința”; El te va mângâia cu mângâierea lui Dumnezeu.

Cap. 9

Membri unul celuilalt

„The Present Truth” 11 august 1892

Deseori am observat acele versete care prezintă biserica drept trupul lui Hristos și membrii bisericii drept membri ai trupului lui Hristos și de aceea, membri unul celuilalt, asemenea „încheieturilor și legăturilor”, „uniți în dragoste”. După cum membrii bisericii sunt membrii trupului lui Hristos și de asemenea membri unul celuilalt, cum altfel poate exista unitatea în biserică? Dacă eu sunt un membru al trupului lui Hristos și tu ești un membru al trupului lui Hristos și dacă, atunci, avem respect pentru Hristos, cum se poate să manifestăm vreo lipsă de respect unul pentru celălalt? Dacă Îl iubim pe Hristos, cum am putea să avem altceva decât dragoste unul pentru celălalt? Dar mai mult decât atât, noi suntem de asemenea și membri unul celuilalt și, după cum „nimeni nu și-a urât vreodată propriul trup”, cum s-ar putea să nu ne iubim unul pe celălalt?

Acesta este chiar testul dragostei noastre pentru Hristos: „Dacă zice cineva: „Eu iubesc pe Dumnezeu și urăște pe fratele său, este un mincinos; căci cine nu iubește pe fratele său, pe care-l vede, cum poate să iubească pe Dumnezeu pe care nu-l vede?” 1 Ioan 4:20. Nimeni nu poate aprecia dragostea lui Dumnezeu în timp ce este necinstit, răzbunător și crud cu fratele său pentru care Hristos a murit. Membrii bisericii nu se pot aștepta să-L onoreze pe Hristos în timp ce se dezonoarează unul pe celălalt. Prin faptul că se dezonoarează unul pe celălalt, Îl dezonoarează pe Hristos, deoarece „noi suntem membri ai trupului Său, ai cărnii Sale și din oasele Sale”. Dar atunci când fiecare vede în fratele său unul pentru care Mântuitorul a murit și unul care este un membru al trupului lui Hristos, atunci fiecare îl va trata pe fratele său cu bunătate, cu iubire, după bunătatea și dragostea Mântuitorului. Atunci când fiecare vede în fratele său un suflet atât de valoros încât Hristos a murit pentru el, atunci nu-l va disprețui și nici nu-i va cauza fără rost durere. Nu-i poți cauza unui frate durere fără a-I cauza și lui Hristos durere, deoarece noi suntem membri ai trupului Său iar El este Capul trupului Său și capul este cel ce este în fiecare caz conștient de durerea din trup. Scriptura dorește să înțelegem apropierea și complexitatea legăturii dintre Hristos și biserică și dintre membrii din biserică.

Pavel descrie astfel:

„Căci, după cum trupul este unul și are multe membre și după cum toate membrele trupului, cu toate că sunt mai multe, sunt un singur trup, tot așa este și Hristos. Noi toți, în adevăr, am fost botezați de un singur Spirit, ca să alcătuim un singur trup, fie Iudei, fie neamuri, fie robi, fie liberi; și toți am fost adăpați dintr-un singur Spirit. Pentru că trupul nu este un singur membru, ci mai multe. Dacă piciorul ar zice: „Fiindcă nu sunt mână, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Și dacă urechea ar zice: „Fiindcă nu sunt ochi, nu sunt din trup”, nu este pentru aceasta din trup? Dacă tot trupul ar fi ochi, unde ar fi auzul? Dacă totul ar fi auz, unde ar fi mirosul? Dar acum, Dumnezeu a pus membrele în trup, pe fiecare așa cum I-a plăcut Lui.

Dacă toate ar fi un singur mădular, unde ar fi trupul? Faptul este că sunt mai multe membre, dar un singur trup. Ochiul nu poate zice mâinii: „N-am nevoie de tine”; nici capul nu poate zice picioarelor: „N-am nevoie de voi”. Ba mai mult, membrele trupului, care par mai slabe, sunt de neapărată nevoie. Și părțile trupului, care par vrednice de mai puțină cinste, le îmbrăcăm cu mai multă podoabă. Așa că părțile mai puțin frumoase ale trupului nostru capătă mai multă frumusețe, pe când cele frumoase n-au nevoie să fie împodobite. Dumnezeu a întocmit trupul în așa fel ca să dea mai multă cinste membrilor lipsite de cinste: ca să nu fie nici o despărțire în trup: ci membrele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un membru, toate membrele suferă împreună cu el; dacă este onorat un membru, toate membrele se bucură împreună cu el. Voi sunteți trupul lui Hristos și fiecare, în parte, membrele Lui.” 1 Corinteni 12:12-27.

Prin aceasta este arătat că în biserica – trupul – lui Hristos, membrii formează trupul, așa cum ochii, mâinile, picioarele etc. formează trupul omenesc. Așa cum în trupul omenesc membrele sunt alăturate unul celuilalt, fiecare avându-și propriul său loc pentru a alcătui un trup desăvârșit, tot așa este și în trupul lui Hristos. Iar „Dumnezeu a pus membrele în trup, pe fiecare așa cum I-a plăcut Lui”. Și așa cum în trupul omenesc un membru dislocat tulbură și deformează întreg trupul, tot așa

este și în trupul lui Hristos. Ca și în trupul omenesc, fiecare membru își poate îndeplini menirea numai lucrând în locul care îi aparține, tot așa este și în trupul lui Hristos. Ca fiecare membru să-și cunoască locul și să îl păstreze în biserică este tot atât de esențial pentru lucrarea eficientă a bisericii ca și în trupul omenesc: fiecare membru trebuie să fie așezat în locul său în vederea desfășurării firești, confortabile a mecanismului trupului omenesc. Dar „nu toate membrele au aceeași slujbă”; nu toate pot fi mâini, nu toate pot fi ochi, nu toate pot fi picioare.

Faceți ca ochiul și cu mâna să-și schimbe locul și bunăstarea amândurora va fi ruinată și fiecare dintre ele vor deveni un rău pentru trup. Faceți ca mâinile să-și schimbe locul cu picioarele și eficiența amândurora va fi distrusă. Dar având toate membrele – ochii, mâinile și picioarele – la locurile lor, fiecare poate fi eficient în locul său și lucrând împreună pot face tot ceea ce mâna găsește să facă. Ochiul vede ceea ce trebuie făcut, picioarele ne transportă acolo, iar mâinile îndeplinesc misiunea, fiecare fiind esențial pentru slujba pe care o are celălalt de îndeplinit. Dacă nu lucrează împreună, nici o slujbă nu poate fi îndeplinită în mod eficient. „Ochiul nu poate zice mâinii: ‚N-am nevoie de tine’; nici capul nu poate zice picioarelor: ‚N-am nevoie de voi’. Ba mai mult, membrele trupului, care par mai slabe, sunt de neapărată nevoie”. Nici unui membru al trupului nu-i poate spune un alt membru „Nu am nevoie de tine”.

Așa este cu trupul omenesc, după cum fiecare știe; și așa este și cu trupul lui Hristos – biserica – așa cum fiecare ar trebui să știe. Fiecare membru al bisericii la locul lui este necesar fiecărui alt membru al bisericii. Da, chiar și „membrele trupului, care par mai slabe, sunt de neapărată nevoie” și chiar acele membre ale trupului despre care credem că sunt mai puțin onorate, acestora le vom acorda și mai multă cinste. Hristos le-a onorat cu un loc în biserică; să le disprețuim noi? „Membrele să îngrijească deopotrivă unele de altele. Și dacă suferă un membru, toate membrele suferă împreună cu el; dacă este onorat un membru, toate membrele se bucură împreună cu el.” Sau cum este scris în alt loc: „Aduceți-vă aminte de cei ce sunt în lanțuri, ca și cum ați fi înlănțuiți cu ei; de cei chinuiți, ca unii care și voi sunteți în trup.” Evrei 13:3. „Acum voi sunteți trupul lui Hristos și membre în particular”. Și, oh, dacă fiecare membru al bisericii ar realiza cât de sacră este legătura în care a intrat! Atunci, într-adevăr, apostolii lui Hristos ar fi una și lumea ar crede că Dumnezeu L-a trimis.

Pentru zidirea – consolidarea – bisericii, Domnul a așezat anumite daruri în biserică. „Când S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor. ...Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, profeți; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la omul desăvârșit, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos.” Efeseni 4:8, 11-13. Într-un alt loc este scris despre aceste daruri: „Dumnezeu a rânduit în biserică întâi apostoli; al doilea, profeți; al treilea, învățători; apoi, pe cei ce au darul minunilor; apoi pe cei ce au darul vindecărilor, ajutorărilor, cârmuirilor și vorbirii în felurite limbi.” 1 Corinteni 12:28. Astfel vedem că darul învățării Cuvântului lui Dumnezeu este numai al treilea în importanța darurilor Spiritului lui Dumnezeu pentru membrii bisericii. Urmează după darul profeției și este înaintea darului minunilor, al vindecărilor și al vorbirii în limbi.

Pavel a exprimat aceasta în felul următor: „Mulțumesc Dumnezeului meu că eu vorbesc în alte limbi mai mult decât voi toți. Dar în Biserică mai bine să spun cinci cuvinte înțelese, ca să învăț și pe alții, decât să spun zece mii de cuvinte într-o limbă neînțeleasă.” 1 Corinteni 14:18, 19.

Dar cu toate că toți ar putea vorbi în limbile oamenilor și ale îngerilor, dacă nu au caritate – dragostea lui Dumnezeu – nu sunt decât o aramă sunătoare sau un chimval zângănit. Chiar dacă toți ar avea darul profeției și darul înțelepciunii și al înțelegerii tuturor tainelor și a întregii cunoștințe, chiar dacă toți ar avea întreaga credință astfel încât să mute munții, dacă nu au caritate nu sunt nimic. Și chiar dacă toți ar fi atât de binevoitori încât să-și dea bunurile pentru hrănirea celor săraci și, chiar dacă toți ar fi atât de siguri pe ceea ce cred încât ar fi gata să moară pentru a mărturisi, dacă nu au caritate, nu le folosește la nimic. Caritatea este dragoste. Este dragostea lui Dumnezeu vărsată în inimă de către Duhul Sfânt. Este acea dragoste care păzește poruncile lui Dumnezeu, „căci aceasta este dragostea lui Dumnezeu, că noi păzim poruncile”; iar „dragostea este împlinirea legii”. De aceea, toate aceste puteri minunate nu au nici o valoare dacă nu păzim

poruncile lui Dumnezeu. „La lege și la mărturie; dacă nu vorbesc potrivit acestui cuvânt, este pentru că nu există nici o lumină în ei”.

Dar dacă în biserică există dragostea lui Dumnezeu, păzind poruncile lui Dumnezeu, atunci toate aceste daruri, lucrând împreună cu caritatea, zidesc trupul lui Hristos, îl înalță cu înălțarea lui Dumnezeu spre desăvârșirea în dragoste.

Cât va mai dura până când biserica viului Dumnezeu va ajunge la plinătatea privilegiului său înalt?

Cap. 10

Acea rugăciunea a voastră

„Review and Herald” 4 ianuarie 1898

„După ce a vorbit astfel, Isus a ridicat ochii spre cer și a zis: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine.” Ioan 17:1.

Această rugăciune poate fi a noastră tot așa cum a fost a Lui. Da, această rugăciune poate fi a noastră tot așa cum a fost a Lui. Este partea noastră aceea de a-L proslăvi pe Dumnezeu la fel cum a fost a Sa de a face acest lucru. Dar noi nu-L putem proslăvi pe Dumnezeu fără a înălța și trăi această rugăciune.

Să studiem Cuvântul și să vedem că fiecare cuvânt din acest verset ne aparține cu adevărat nouă și că nu numai că am putea, dar ar și trebui să le folosim ca fiind ale noastre.

Mai întâi, El spune „Tată”. Nu trebuie să spunem și noi „Tată”? Nu este El și Tatăl nostru? Nu este adevărat că „am primit Spiritul adopției prin care strigăm „Abba, Tată.””? Romani 8:15. Atunci este clar că până aici, această rugăciune ne aparține.

„A venit ceasul.” Care ceas? – Ceasul pentru „a-L proslăvi pe Fiul Tău”. Și nu ești tu fiul Său? Tuturor celor ce cred în El „le-a dat puterea de a deveni fii ai lui Dumnezeu, chiar celor ce cred în numele Său.” Ioan 1:12 Tu crezi în numele Său. Ție ți-a fost dată puterea de a deveni fiul lui Dumnezeu, deoarece „toți sunteți copiii lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos.” 1 Ioan 3:1. De aceea, „iubiților, acum suntem fiii lui Dumnezeu” 1 Ioan 3:2; și Tatăl nostru ne iubește exact cum Îl iubește pe celălalt Fiul al Său. El nu favorizează pe nici unul dintre copiii Săi. Ne iubește pe toți la fel și ceea ce aparține Unuia, aparține în comun tuturor.

Acest cuvânt al rugăciunii, „preamărește pe Fiul Tău”, este rugăciunea noastră în aceeași măsură în care a fost rugăciunea lui Isus. Și nu este adevărat că „a venit ceasul” ca El să ne preamărească pe noi? Ca răspuns, să citim acel cuvânt pe care, timp de mai mulți ani, l-am citit cu anumite accentuări: „Scoală-te, luminează! Căci lumina ta vine și slava Domnului răsare peste tine. Căci iată, întunericul acopere pământul și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul și slava Lui se arată peste tine.” Isaia 60:1, 2.

Acest cuvânt este al nostru chiar acum. Dumnezeu ni-l oferă chiar acum. Este cu siguranță adevărat că „a venit ceasul” în care El să ne preamărească. Până aici deci, fiecare dintre noi poate cu sinceritate și în adevăr să înalțe această rugăciune, fiecare cuvânt al ei: „Tată, a venit ceasul; proslăvește pe Fiul Tău”.

Dar de ce El împreună cu noi cere ca El să ne proslăvească? „Pentru ca Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine.” Noi trebuie să-L proslăvim pe Dumnezeu. Noi am fost creați pentru a-L proslăvi pe Dumnezeu. Chiar scopul existenței noastre este de a-L proslăvi pe Dumnezeu. Dar acest cuvânt arată clar că noi nu-L putem proslăvi până când El nu ne proslăvește pe noi. „Proslăvește pe Fiul Tău pentru ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine”.

Ați dorit să-L proslăviți pe Dumnezeu și ați plâns pentru că nu ați reușit. Dar acest lucru s-a întâmplat pentru că ați încercat să-L proslăviți înainte ca El să vă proslăvească pe voi. Doriți să-L proslăviți pe Dumnezeu în toate lucrurile și ați fost dezamăgiți că nu ați reușit de atâtea ori. Dar după ce Dumnezeu vă va glorifica în toate lucrurile Îl veți putea și voi să Îl glorificați în toate lucrurile. Nu vedeți cât de mare nevoie aveți zilnic și mereu de a înălța această rugăciune? Oh, atunci nu neglijați niciodată să vă rugați: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine”.

Acesta este adevărul referitor la faptul că El trebuie să ne proslăvească pe noi, pentru ca noi să-L putem proslăvi pe El, pentru că dacă El nu ne proslăvește, noi nu-L putem proslăvi; dar acum se ridică întrebarea: cum ne proslăvește El pe noi? Atunci când vom ști cum ne proslăvește El pe noi, vom ști cum să Îl proslăvim și noi pe El; pentru că El trebuie să ne proslăvească pe noi, pentru ca noi să-L putem proslăvi pe El.

Atunci, cum ne proslăvește El pe noi? Citiți: „Și acum, Tată, proslăvește-Mă cu Tine însuși.” Ioan 17:5. În acest fel ne proslăvește El pe noi: cu Sine însuși. El Se oferă pe Sine însuși nouă. El S-a dat pe Sine însuși întregii omeniri și pentru întreaga omenire pentru ca întreaga omenire să Îl

proslăvească și astfel să îndeplinească scopul creării lor. Dacă El nu ar fi proslăvit omenirea cu Sine însuși, dacă nu S-ar fi dat pe Sine însuși pentru omenire ar fi fost pentru totdeauna imposibil omenirii sau pentru oricare om să-L proslăvească pe Dumnezeu. Dar de vreme ce Dumnezeu a proslăvit omenirea cu Sine însuși, de vreme ce S-a dat pe Sine însuși lumii, nu numai că este posibil, dar este binecuvântatul privilegiu ca fiecare să-L proslăvească pe Dumnezeu.

De aceea, după cum El ne proslăvește cu Sine însuși și după cum El S-a dat pe sine însuși, fiecare dintre noi trebuie să-L primim pe Sine însuși pentru ca El cu adevărat să ne preamărească cu Sine însuși. Și atunci când Îl vom fi primit astfel și vom fi proslăviți prin El, Îl putem și noi proslăvi.

Și cum ne proslăvește El pe noi? Cu Sine însuși. Atunci noi cum Îl vom proslăvi? Cu noi înșine. Cât de mult din Sine însuși a dat, cât de mult a fost necesar pentru a proslăvi omenirea, pentru ca omenirea să-L proslăvească cu adevărat? Totul – „întreaga plinătate a Dumnezeirii trupește.” Coloseni 2:9.

Atunci, cât din noi înșine trebuie dat, cât este necesar pentru a-L proslăvi? Totul; tot ceea ce ține de ființa noastră: trup, suflet și spirit.

El a renunțat la Sine însuși, S-a abandonat în întregime oamenilor pentru ca ei să facă ce vor cu El. Noi trebuie să renunțăm la noi înșine, noi trebuie să ne abandonăm în întregime lui Dumnezeu pentru ca El să facă ceea ce dorește cu noi.

Și, oh, diferența! Atunci când El S-a abandonat pe Sine oamenilor, ei L-au crucificat; dar atunci când oamenii se abandonează pe sine Lui, El îi salvează. Dar El S-a abandonat pe Sine oamenilor chiar pentru a fi răstignit de ei, pentru a-i proslăvi, pentru ca ei să fie proslăviți în El. Atunci nu te poți abandona pe tine însuși lui Dumnezeu, chiar pentru a fi salvat de El, pentru a-L proslăvi pe El? Acceptă atunci chiar acum renunțarea Sa la Sine, faptul că S-a abandonat pe Sine ție pentru a te proslăvi pe tine cu Sine însuși. Atunci te poți abandona pe tine Lui și cu siguranță Îl vei proslăvi. Acceptă totdeauna și în totul faptul că S-a abandonat pe Sine ție și cu siguranță Îl vei proslăvi totdeauna și în totul.

De aceea, această rugăciune ne aparține cu siguranță. Mărit fie Domnul! Faceți așadar ca fiecare suflet să înalțe această rugăciune, acum și pentru totdeauna: „Tată, a sosit ceasul! Proslăvește pe Fiul Tău, ca și Fiul Tău să Te proslăvească pe Tine. ...Și acum, oh Tată, proslăvește-mă cu Tine însuși”, pentru ca să Te pot proslăvi cu mine însumi. Și faceți ca toți să spună „Amin”!

Cap. 11

Odihna de Sabat

Titlul original al acestui articol este „Marea necesitate a Soliei Îngerului al Treilea” cules din lucrarea „The Great Nations Of To-Day” cap.19, scrisă de A. T. Jones în 1901

Sabatul Domnului, ziua a șaptea, pe care El însuși a numit-o și a stabilit-o, pe care a enunțat-o cu propria Sa voce din cer, care este a Sa, asupra căreia a pus binecuvântarea Sa, pe care a făcut-o sfântă și pe care a consacrat-o, Sabatul Domnului, reprezintă semnul a ceea ce este Isus Hristos pentru cei ce cred în El. Respectarea ei prin credință – adevărata ei respectare – aduce în viața credinciosului în Isus, așa cum nimic nu o poate face, prezența vie și puterea lui Isus Hristos. Aceasta este adevărat și fiecare ar trebui să știe acest lucru prin credința în Isus.

Să studiem împreună cu sinceritate acest gând. Este scris: „Sfințiți Sabatele Mele; iar ele vor fi un semn între Mine și voi, pentru ca să ȘTIȚI că Eu sunt Domnul Dumnezeu VOSTRU”. De aceea, prin intermediul Sabatului pe care Îl sfințește, el știe nu numai că Domnul este Dumnezeu, dar și că Domnul este Dumnezeul său. Dar a-L cunoaște pe Dumnezeu înseamnă nu numai a cunoaște că El există, dar și a ști ce este El; deoarece numele Său nu este simplu „EU SUNT”, ci „EU SUNT CEL CE SUNT” – sunt ceea ce sunt, sunt Cel ce sunt – astfel încât „cel ce vine la Dumnezeu trebuie să creadă că El este și că El este Cel ce îi răsplătește pe cei ce Îl caută în mod înțelept” – trebuie să creadă nu numai că El este, dar și ce este. De aceea, după cum Sabatul este un semn pe care l-a stabilit Dumnezeu, prin care cei ce îl sfințesc pot cunoaște că El este Domnul Dumnezeu lor, rezultă în mod clar că în Sabat există mijlocul prin care cei ce îl sfințesc pot găsi cunoașterea de Dumnezeu. În el există mijlocul prin care cel ce îl sfințește poate cunoaște ce este Dumnezeu pentru persoana care crede în El. Cu alte cuvinte, Sabatul este un mijloc al revelației lui Dumnezeu.

Acest lucru este cu și mai mare claritate văzut prin adevărul că „nimeni nu cunoaște... pe Tatăl, decât Fiul și oricine căruia Fiul i-L va descoperi.” Matei 11:27. Astfel, Dumnezeu este cunoscut numai așa cum este descoperit în Isus Hristos. Ceea ce este Dumnezeu, este descoperit numai prin Isus Hristos și poate fi cunoscut numai în Hristos. „Dumnezeu era în Hristos împăcând lumea cu Sine.” De aceea, Hristos este pentru totdeauna „Dumnezeu cu noi.” 2 Corinteni 5:19; Matei 1:23.

Acum, Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin care oamenii pot ști că El este Domnul și, pentru că El este cunoscut numai așa cum este descoperit în Hristos, este cu siguranță adevărat că Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin care cei care îl sfințesc pot să-L cunoască pe Dumnezeu așa cum este descoperit în Isus Hristos, semnul prin care oamenii pot cunoaște ce este Dumnezeu pentru cel ce crede în Isus.

Din nou: Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin care cei ce îl sfințesc pot cunoaște că Domnul îi sfințește. Ezechiel 20:12. Dar nimeni nu poate fi sfințit decât prin credința care este în Isus Hristos. Fapte 26:18. De aceea, după cum Sabatul este semnul Domnului că El îi sfințește pe oameni și, pentru că oamenii nu pot fi sfințiți decât prin credința în Isus, este un adevăr clar că Sabatul este semnul lui Dumnezeu prin care oamenii pot cunoaște puterea sfințitoare și puritatea lui Dumnezeu, prin credința în Isus Hristos.

De aceea numai credinciosul poate intra în odihna lui Dumnezeu în Sabat, așa cum este scris: „Noi cei ce am crezut intrăm în odihnă”. Și acesta este motivul pentru care Israel, care nu a crezut, nu a putut intra în odihna lui Dumnezeu, așa cum este scris: „Așadar, am jurat în mânia Mea; ei nu vor intra în odihna Mea”. Dar „cui a jurat El că nu vor intra în odihna Lui, decât celor ce nu au crezut? Deci vedem că ei nu au putut intra din cauza necredinței lor”. Astfel, credința în Isus a constituit scopul Sabatului și chiar spiritul celebrării Sabatului.

Astfel, Sabatul, fiind semnul a ceea ce este Dumnezeu în Hristos pentru credincios, rezultă că în Sabat trebuie să găsim ceea ce găsim în Hristos. Cu alte cuvinte, Sabatul fiind semnul prin care oamenii pot ști că Dumnezeu este Domnul și, pentru că Dumnezeu este cunoscut numai în Isus Hristos, rezultă că în Sabat există chiar reflectarea lui Isus în ceea ce este El pentru credincios, căci altfel nu ar putea fi un astfel de semn.

Așadar, să cercetăm Sabatul așa cum l-a creat Dumnezeu și cum a făcut Domnul ca el să devină Sabatul Domnului. Mai întâi El a creat toate lucrurile; apoi El Și-a încetat lucrarea și S-a odihnit în ziua a șaptea; El a binecuvântat atunci ziua a șaptea; a sfințit-o și a consacrat-o. De aceea Sabatul este

1. Ceea ce ne amintește de Dumnezeu drept Creator; ne amintește de manifestarea puterii Sale creatoare; căci este un semn între El și poporul Lui pentru totdeauna, deoarece „în șase zile a făcut Domnul cerurile și pământul, iar în ziua a șaptea S-a odihnit și a fost înviorat.” Exod 31:17.

2. În Sabat se găsește odihna lui Dumnezeu, „Căci într-un loc a vorbit în mod înțelept despre ziua a șaptea: ‚Dumnezeu S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Lui.’ Și din nou în acest loc (a vorbit în mod înțelept despre ziua a șaptea): ‚Nu vor intra în odihna Mea!’” Evrei 4:4, 5.

3. În Sabat există binecuvântarea lui Dumnezeu, deoarece El „a binecuvântat ziua a șaptea și a sfințit-o, pentru că în ziua aceasta S-a odihnit de toată lucrarea Lui pe care Dumnezeu o crease și o făcuse.” Geneza 2:3.

4. În Sabat există sfințirea lui Dumnezeu, pentru că „El a sfințit ziua Sabatului”. Dar numai prezența lui Dumnezeu este cea care sfințește ceva. Atunci când Moise, atras de priveliștea stranie a tufișului care ardea fără a fi mistuit, s-a întors și s-a apropiat pentru a privi „și Dumnezeu l-a chemat din mijlocul tufei și a zis: ‚Moise! Moise!’”, El a răspuns: ‚Iată-mă!’ și El a zis: ‚Nu te apropia de locul acesta; scoate-ți încălțările din picioare, căci locul pe care stai este pământ sfânt.” Exod 3:4, 5. Acel teren a devenit sfânt numai datorită prezenței Celui care era în tufă. Din nou, atunci când Iosua, lângă Ierihon, a văzut „un om împotriva lui, cu sabia scoasă în mână. Iosua l-a întrebat: ‚Ești dintre ai noștri sau dintre vrăjmașii noștri?’ El a răspuns: ‚Nu, ci Eu vin acum drept Căpetenia oștirii Domnului.” ...Și Căpetenia oștirii Domnului i-a zis lui Iosua: „Scoate-ți încălțările din picioare, căci locul pe care stai este sfânt.” Iosua 5: 13-15. Ceea ce a făcut ca locul pe care stătea Iosua să fie sfânt, era prezența „Căpeteniei oștirii Domnului” care era acolo.

Și pentru că prezența Domnului este cea care sfințește, ceea ce a făcut ca ziua a șaptea, Sabatul Domnului, să fie sfânt, a fost prezența Celui care S-a odihnit în ziua a șaptea de toate lucrările Sale.

5. Sabatul conține sfințirea lui Dumnezeu, pentru că El nu numai că a binecuvântat ziua a șaptea, dar a și sfințit-o, a despărțit-o pentru un scop sfânt și pentru serviciul Domnului, pentru ca prezența Sa să existe în ea; pentru că nu este numai prezența trecătoare, ci prezența permanentă, existența specială a lui Dumnezeu într-un loc, prezență care sfințește, căci este scris: „Israel va fi sfințit de slava Mea”; căci „voi locui printre copiii lui Israel și voi fi Dumnezeul lor.” Exodul 29:43, 45.

Așadar, legate de Sabat sunt puterea creativă a lui Dumnezeu, odihna lui Dumnezeu, binecuvântarea lui Dumnezeu, prezența lui Dumnezeu care o face sfântă și prezența continuă a lui Dumnezeu care sfințește.

Și toate acestea sunt exact lucrurile pe care le găsește, în această ordine, credinciosul în Hristos; pentru că

1. În primul rând, credinciosul găsește în Hristos manifestarea puterii creative a lui Dumnezeu prin faptul că îl transformă într-o ființă nouă, pentru că „noi suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.” Efeseni 2:10.

2. Credinciosul găsește în Isus Hristos odihna lui Dumnezeu; căci, găsind în Hristos puterea creativă pentru a-l reînnoi, el încetează de a mai face propriile-i fapte, așa cum a făcut și Dumnezeu și intră în odihna lui Dumnezeu în Hristos. Evrei 4:10. De aceea este scris: „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă. Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.” Matei 11:28, 29.

3. Credinciosul găsește în Hristos binecuvântarea lui Dumnezeu; deoarece „Dumnezeu, după ce a înviat pe Fiul Său Isus, L-a trimis mai întâi vouă, ca să vă binecuvânteze, întorcând pe fiecare din voi de la fărădelegile sale.” Fapte 3:26. Și „Dumnezeul și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos ...ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale în ceea ce privește lucrurile cerești în Hristos”.

4. Credinciosul găsește în Hristos prezența lui Dumnezeu pentru a-l sfinți; căci este scris: „Nu vă voi lăsa nemângâiați; voi veni la voi. ...În ziua aceea veți ști că Eu sunt în Tatăl Meu și voi în Mine și Eu în voi. ...Dacă Mă iubește cineva, va păzi poruncile Mele; și Tatăl Meu îl va iubi” și vom face cunoscut („sfinților Săi”) care sunt „bogățiile tainei printre neamuri; adică Hristos în voi, speranța slavei.” Coloseni 1:27.

5. Credinciosul găsește în Hristos prezența lui Dumnezeu, prezența care rămâne pentru a-l sfinți; pentru că este scris: „Dacă Mă iubește cineva, va păzi cuvintele Mele și Tatăl Meu îl va iubi și noi vom veni la el și ne vom face locuința cu el.” Ioan 14:23. „Căci voi sunteți Templul Dumnezeului celui viu, cum a zis Dumnezeu: „Eu voi locui în ei și voi umbla în ei; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.” 2 Corinteni 6:16.

Astfel, se poate vedea clar că în Sabat există tot ceea ce credinciosul găsește în Isus; și astfel se face că Sabatul este un semn pentru oricine îl sfințește, semn prin care el știe că Domnul, Creatorul cerurilor și pământului, este Dumnezeu. Și pentru că nimeni nu-L poate cunoaște pe Dumnezeu decât așa cum este descoperit în Isus Hristos și, pentru că Sabatul a legat de sine sugestia și reflecția a tot ceea ce credinciosul găsește în Isus, Sabatul este clar semnul lui Dumnezeu prin care cel care îl sfințește poate găsi cunoașterea de Dumnezeu așa cum este El descoperit în Hristos.

Trebuie însă păstrat în minte faptul că Hristos este Cel prin care Dumnezeu a creat toate lucrurile; pentru că „la început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. ...Toate lucrurile au fost făcute prin El; și nimic din ce a fost făcut, n-a fost făcut fără El.” Ioan 1:1, 3. „Prin El au fost făcute toate lucrurile care sunt în ceruri și pe pământ, vizibile și invizibile: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri. Toate au fost făcute prin El și pentru El.” Coloseni 1:16. Astfel, Hristos a fost Cel ce a creat toate lucrurile; Hristos a fost Cel ce S-a odihnit în ziua a șaptea de toată lucrarea Sa; Hristos a fost Cel ce a binecuvântat ziua a șaptea pentru că în ea S-a odihnit; Hristos a fost Cel a Căruia prezență a sfințit acea zi; și este prezența care rămâne, continuă a lui Hristos cea care sfințește și sfințește și ziua șaptea. De aceea, a fost Hristos însuși Cel care a legat de Sabatul zilei a șaptea reflectarea Sinelui, care este expresia a ceea ce este El pentru credincios, astfel încât oricine va sfinți Sabatul să poată cunoaște că Domnul, care este cunoscut numai în Hristos, este Dumnezeu.

Odihna lui Dumnezeu este în ziua a șaptea; și odihna lui Dumnezeu este în Hristos. Este imposibil ca odihna lui Dumnezeu să existe în locuri antagonice; pentru că, așa cum în Dumnezeu „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”, odihna lui Dumnezeu este aceeași oriunde ar fi. De aceea, odihna lui Dumnezeu fiind pentru totdeauna aceeași, odihna lui Dumnezeu în ziua a șaptea și odihna lui Dumnezeu în Hristos este una și aceeași odihnă. Și acest lucru, imposibil contradictoriu, este în perfectă armonie și de aceea este demonstrat faptul că Sabatul este în Hristos și **HRISTOS ESTE ÎN SABAT**.

O lecție minunată pe care o înfățișează Hristos se găsește în vechiul sanctuar. Există masa pâinilor pentru punerea înaintea pe care, la începutul fiecărui Sabat, erau așezate douăsprezece pâini proaspete. Acestea rămâneau acolo până la începutul următorului Sabat, când erau înlocuite cu altele proaspete. Astfel, la începutul fiecărui Sabat, pâinea era reînnoită.

Termenul pentru „pâinile pentru punerea înaintea” este literal „pâinea prezenței” și Îl semnifică pe Hristos, „adevărată pâine care coboară din cer și oferă viață lumii”. Această pâine a prezenței semnifică, de aceea, prezența lui Hristos cu întreg poporul Său – cele douăsprezece seminții – Israel. Pâinea fiind mereu acolo, simboliza prezența permanentă a lui Hristos cu poporul Său. Dar această pâine a prezenței exista acolo numai datorită faptului că era înlocuită, și aceasta în fiecare Sabat. Și astfel, Dumnezeu Își învăța poporul atunci, acum și totdeauna că prezența Sa în Hristos este reînnoită pentru credincios în fiecare Sabat. Oricum, atunci când Sabatul s-a încheiat, prezența Sa rămâne de-a lungul tuturor zilelor săptămânii până la următorul Sabat, când este reînnoită; și astfel este împlinită Scriptura: „Prezența Mea merge cu tine și îți voi da odihnă.” Exod 33:14.

Astfel, adevăratul credincios în Hristos, adevăratul păstrător al Sabatului va crește mereu în cunoașterea lui Dumnezeu așa cum este El descoperit în Hristos; și astfel Sabatul este un semn prin care el știe că Domnul este Dumnezeu și că prezența Sa permanentă îl sfințește.

La fel este cu binecuvântarea lui Dumnezeu în Sabat. Atunci când, în ziua a șaptea Dumnezeu

l-a făcut pe om, „Dumnezeu i-a binecuvântat.” Geneza 1:28. Apoi a urmat ziua a șaptea, în care Dumnezeu S-a odihnit și „Dumnezeu a binecuvântat ziua a șaptea.” Geneza 2:3. Astfel, atât omul cât și ziua a șaptea au fost binecuvântate. Și atunci când acel om binecuvântat a venit la acea zi binecuvântată, el a găsit mai multă binecuvântare și în fiecare Sabat el găsea și mai multă binecuvântare. Și dacă ar fi rămas credincios, mereu ar fi fost binecuvântatul om care ar fi venit în fiecare Sabat la binecuvântata zi; și astfel ar fi crescut mereu în cunoașterea lui Dumnezeu. Și tot la fel este și astăzi cu fiecare suflet pe care Dumnezeu l-a întors de la păcatele sale și care sfințește ziua Sabatului binecuvântată de Dumnezeu; de fiecare dată când acest om binecuvântat vine la acea binecuvântată zi, primește mai multă binecuvântare și crește astfel mereu în cunoașterea lui Dumnezeu.

Și astfel, fie că este vorba de omul dinainte de păcat sau de după, Sabatul a fost, este și va fi semnul lui Dumnezeu prin care cel ce îl sfințește știe că Domnul, Creatorul cerurilor și a pământului, Dumnezeu și Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, este Dumnezeu lui; și va ști ce este Dumnezeu, așa cum este descoperit în Isus Hristos, fie în creație, fie în răscumpărare.

Și ce am putea spune mai mult? Sabatul, înțeles în adevăr, reprezintă totul despre Hristos; iar Hristos, înțeles în adevăr, reprezintă totul despre Sabat. Și nici unul nu poate fi înțeles pe deplin fără celălalt. Sabatul este semnul lui Dumnezeu, iar Hristos este semnul lui Dumnezeu. Hristos este semnul lui Dumnezeu rostit, iar Sabatul este semnul lui Dumnezeu rostit; și totul „pentru ca gândurile multor inimi să fie descoperite.” Luca 2:34, 35. Căci El este cu adevărat „Domnul slăvit.” Isaia 33:21; și mereu „odihna Sa”, Sabatul Său, este cu adevărat „slăvit” Isaia 11:10.

„Să luăm, deci, bine seama, ca, atâta vreme cât rămâne în picioare făgăduința intrării în odihna Lui, nici unul dintre voi să nu o rateze. ...Căci noi, cei care am crezut, intrăm în odihnă.” „Și sfințiți Sabatele Mele; căci ele sunt un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul Dumnezeu vostru.” „Ziua a șaptea este Sabatul DOMNULUI DUMNEZEULUI TĂU”.

„Așa vorbește Domnul: „Păziți ce este drept și faceți dreptate; căci mântuirea Mea este aproape să vină și neprihănirea Mea este aproape descoperită. Ferice de omul care face lucrul acesta și de fiul omului care rămâne statornic în el, păzind Sabatul, ca să nu-l pângărească și stăpânindu-și mâna, ca să nu facă nici un rău!” Isaia 56:1, 2.

„Dacă îți vei opri piciorul în ziua Sabatului, ca să nu-ți faci plăcerea ta în ziua Mea cea Sfântă; dacă vei numi Sabatul o desfătare, ziua cea sfântă, onorată, a Domnului, ca să sfințești pe Domnul, neurmând căile tale, fără a-ți căuta plăcerea și fără a vorbi propriile tale cuvinte, atunci te vei desfăta în Domnul și Eu te voi sui pe locurile înalte ale pământului și te voi hrăni cu moștenirea tatălui tău Iacob; căci gura Domnului a spus aceasta.” Isaia 58:13, 14.

„Căci după cum cerurile cele noi și pământul cel nou pe care le voi face, vor dăinui înaintea Mea, zice Domnul, așa va dăinui și sămânța voastră și numele vostru. În fiecare lună nouă și în fiecare Sabat va veni orice făptură să se închine înaintea Mea, zice Domnul.” Isaia 66:22, 23.

Așadar, de vreme ce Sabatul Domnului, cea de-a șaptea zi, este cheia împlinirii cunoașterii de Dumnezeu așa cum este El descoperit în Hristos, aceste dovezi demonstrează că Sabatul reprezintă cheia adevăratei cunoașteri a întregii legi a lui Dumnezeu – cele Zece Porunci. Și chiar și acest gând, chiar așa, este descoperit în Scriptură: atunci când Dumnezeu a scos din Egipt poporul Său din vremurile străvechi pentru a-i conduce în propria Sa țară făgăduită, a spus că îi va încerca dacă vor umbla în legea Sa sau nu. Și numai prin intermediul Sabatului a arătat dacă vor merge sau nu după legea Sa. Exodul 16:4, 5, 22-30. Iar acum, când Și-a întins mâna a doua oară pentru a-Și duce poporul în propria Sa țară promisă, din nou, astăzi, va arăta în ceea ce-i privește pe toți oamenii dacă vor umbla după legea Sa sau nu. Și testul prin care va face acest lucru astăzi este același ca întotdeauna – Sabatul – Sabatul așa cum este în Hristos; căci nu există o altă lege, nu există o altă cheie, iar El, căruia Îi aparține legea și cheia, este „același ieri și azi și în veci”. În El „nu este nici schimbare, nici umbră de mutare”.

Prin urmare, în toți acești ani ai celei de-a șaptea trâmbițe – de când sanctuarul lui Dumnezeu s-a deschis în ceruri și a fost văzut chivotul testamentului Său, chiar din 1844 – predicatorilor și oamenilor li s-a spus în cuvintele lui Dumnezeu că „ziua a șaptea este Sabatul Domnului”. Dar în loc de a crede acest lucru sau de a-i lăsa pe oameni să creadă, liderii religioși și învățătorii au

desconsiderat-o și au spus că nu reprezintă adevăr. I-au învățat pe oameni că lucrurile nu stau așa. Nu au făcut nici o diferență între ce este sfânt și ce este profan (Ezechiel 23:36), spunându-le oamenilor că nu contează ce zi celebrează. Astfel, ei au desconsiderat legea viului Dumnezeu și i-au învățat pe oameni să o desconsidere. Apoi, după ce le-au spus oamenilor să desconsidere legea lui Dumnezeu prin nerespectarea zilei pe care El a poruncit-o – spunându-le de asemenea că nu există nici o poruncă de la Dumnezeu pentru celebrarea duminicii, ceea ce este adevărat – ei s-au unit cu taina fărădelegii pentru a impune tuturor duminica pe care papalitatea a stabilit-o în locul Sabatului Domnului. Ei au ridicat semnul tainei fărădelegii deasupra semnelui viului Dumnezeu și îi va obliga pe toți să îl primească.

Și de vreme ce Sabatul Domnului reprezintă cheia pentru înțelegerea întregii legi a lui Dumnezeu și a plinătății lui Hristos, chiar acum când fiara și chipul ei își unesc puterea și influența, prin spulberarea Sabatului Domului, pentru a deposeda omenirea de această cheie a cunoștinței divine – tot așa acum Dumnezeu așează împotriva întregii lucrări a fiarei și a chipului ei viul Său avertisment din cadrul soliei îngerului al treilea care este adresat fiecărei națiuni, neam, limbă și popor, „spunând cu glas tare: „Dacă se închină cineva fiarei și icoanei ei, și primește semnul ei pe frunte sau pe mână, va bea și el din vinul mâniei lui Dumnezeu, turnat neamestecat în paharul mâniei Lui; ...Aici este răbdarea sfinților, cei care PĂZESC PORUNCILE LUI DUMNEZEU și CREDINȚA LUI ISUS”.

Cap. 12

Spiritul lui Hristos

- așa cum a fost manifestat în lucrarea Sa de salvare a omului -

„England's The Present Truth” vol. 8, nr. 3, 11 feb. 1892

Hristos este exemplul vieții neprihănite. Isus este exemplul deplin al adevăratei serviri a lui Dumnezeu. Noi trebuie să servim legii lui Dumnezeu cu mintea. De aceea spune Scriptura: „Să aveți în voi mintea aceasta care era și în Hristos Isus.” Filipeni 2:5. Dacă vom lăsa ca această minte să fie în noi, ea va fi cu siguranță în noi și va face în noi ceea ce a făcut în Hristos; și cu siguranță ceea ce a apărut în viața Lui, va apărea și în a noastră.

Și atunci, ce a făcut acea minte în El? „El, cu toate că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu.” Ideea exprimată prin cuvântul „de apucat” poate fi lămurită prin observarea mai multor traduceri. Traducerea „Emphatic Diaglott” remarcă faptul că originalului „harpagmon”, „fiind un cuvânt care apare foarte rar, i s-au dat mai multe semnificații diferite” și le citează pe următoarele:

Clarke: „Nu l-a privit ca pe un lucru vrednic de dorit”. Cyprian: „Nu l-a impresionat în mod serios”. Wakefield: „Nu l-a privit ca vrednic de păstrat.” Stuart: „Nu l-a privit ca pe un obiect al dorinței nerăbdătoare”. Sharpe: „Nu s-a gândit la el ca la ceva vrednic de apucat”. Kneeland: „Nu a fost dornic să-l apuce”. Dickinson: „Nu S-a luptat în mod violent după el”. Turnbull: „Nu a plănuit o uzurpare”.

Din toate acestea este ușor de văzut că ideea transmisă de termenul „de apucat” nu este greșită; deoarece ideea subliniată este aceea potrivit căreia, cu toate că era în forma lui Dumnezeu, cu toate că era strălucirea slavei Sale și imaginea fidelă a persoanei Sale și, cu toate că era cu adevărat egal cu Dumnezeu, El nu a gândit că această egalitate cu Dumnezeu era ceva care trebuia apucat și reținut cu putere, asemenea unui hoț care ar apuca ceva și ar lupta pentru ceea ce a prins.

„Emphatic Diaglott” adoptă traducerea lui Turnbull: „Nu a plănuit o uzurpare pentru a fi asemenea lui Dumnezeu” care, pentru că era implicat un guvern, este aproape de ideea originală, așa cum un hoț al guvernului este un uzurpator.

Atunci, gândul care este exprimat în verset este acesta: „Să aveți în voi mintea aceasta care era și în Hristos Isus care, cu toate că era în forma lui Dumnezeu, nu s-a gândit la aceasta ca la ceva vrednic de apucat, nu S-a luptat în mod violent pentru aceasta, nu a păstrat râvnind cu o dorință nerăbdătoare, nu a privit ca pe o uzurpare asupra căreia să mediteze, a fi egal cu Dumnezeu”. Dar El era cu adevărat egal cu Dumnezeu. El era deja Cel ale Cărui „origini sunt din vechime, din zilele veșniciei”. El era deja Cel care crease toate lucrurile „care sunt în cer și care sunt pe pământ, vizibile și invizibile: fie scaune de domnii, fie dregătorii, fie domnii, fie stăpâniri”. El era deja cu adevărat Dumnezeu, egal cu Dumnezeu. Atunci, ce a făcut ca mintea Lui să meargă pe acest gând și să gândească faptul că a fi egal cu Dumnezeu nu era un lucru de apucat, vrednic de lupte și care să merite a fi reținut – cu alte cuvinte, să fie ceea ce, printr-un drept veșnic și inalienabil, era cu adevărat? Ceva a determinat acest lucru; și când vom descoperi cauza, vom avea cheia întregii situații.

Din natura cazului este evident faptul că cineva a avut o luptă, un conflict referitor la cine ar trebui să fie egal cu Dumnezeu. Este clar că cineva a manifestat o minte, o dispoziție serioasă de a dori, de a apuca și de a plănui o uzurpare a unei astfel de poziții – o poziție de egalitate cu Dumnezeu. Cine era acela? În cine s-a manifestat chiar o astfel de minte? Nu în Isus Hristos, deoarece mintea care era în El nu s-a gândit la așa ceva. Atunci, în cine era această minte? Ah, în acel heruvim uns care acoperea și care a păcătuit; deoarece Scriptura spune: „Erai un heruvim uns și Eu te-am pus așa; erai pe muntele cel Sfânt al lui Dumnezeu și umblai prin mijlocul pietrelor focului. Ai fost perfect în căile tale din ziua când ai fost creat până în ziua când s-a găsit nelegiuirea în tine. Prin mărimea negoțului tău te-ai umplut de silnicie și ai păcătuit; de aceea te-am aruncat ca profanator de pe muntele lui Dumnezeu și te nimicesc, oh, heruvim ocrotitor, din mijlocul pietrelor scânteietoare. Ți s-a îngâmfat inima din pricina frumuseții tale, ți-ai stricat înțelepciunea datorită strălucirii tale.” Ezechiel 28:14-17.

Fiind „desăvârșit în frumusețe”, a început să se privească pe sine, să se slăvească pe sine datorită acestei frumuseți desăvârșite, în loc de a-L slăvi pe Cel ce i-a dat-o. A început să-și atribuie slava și meritul și să gândească faptul că nu i-a fost acordat privilegiul care i se datora și că locul pe care îl deținea nu se potrivea cu cineva atât de slăvit. Apoi a spus în inima sa: „Îmi voi ridica scaunul de domnie mai presus de stelele lui Dumnezeu; voi șede de asemenea pe muntele adunării în partea de nord; ... voi fi ca Cel Prea Înalt.” Isaia 14:13, 14.

Aici este cel în care era mintea ce a gândit că a fi egal cu Dumnezeu era un lucru de apucat, un lucru de prins cu râvnă și de ținut, așa cum face un hoț cu prada sa. Aici este cel în care era mintea care a plănuit o uzurpare pentru a fi egal cu Dumnezeu. Și dragostea de sine, preamărirea de sine au fost începutul tuturor acestor lucruri. Propriul sine s-ar fi mărit până la tronul Celui Preaînalt și i-ar fi făcut pe toți supuși sieși, în locul lui Dumnezeu.

Pentru aceasta a fost alungat de pe muntele lui Dumnezeu ca profan. Apoi a venit în această lume și a infiltrat în locuitorii lui veninul sinelui.

„Și șarpele a zis femeii: ‚Dar, oare a zis Dumnezeu: să nu mâncați din toți pomii din grădină?’

Și femeia a răspuns șarpelui: ‚Putem să mâncăm din rodul tuturor pomilor din grădină. Dar despre rodul pomului din mijlocul grădinii, Dumnezeu a zis: să nu mâncați din el și nici să nu vă atingeți de el, ca să nu muriți.’

Și șarpele a zis femeii: ‚Hotărât, că nu veți muri! Dar Dumnezeu știe că în ziua când veți mânca din el veți fi ca Dumnezeu, cunoscând binele și răul.’

Și femeia a văzut că pomul era bun de mâncat și plăcut de privit și că pomul era de dorit să facă pe cineva înțelept. A luat deci din rodul lui și a mâncat; a dat și bărbatului ei, care era lângă ea și bărbatul a mâncat și el.” Geneza 3:1-6.

Astfel, Satan a instalat în om mărirea de sine – chiar ambiția sa proprie de a fi egal cu Dumnezeu. Astfel, dorința egoistă a omului de a fi egal cu Dumnezeu a fost cea care a cauzat păcatul din om. Și astfel a fost infiltrată mintea lui Satan în omenire – aceeași minte care a gândit că a fi egal cu Dumnezeu era un lucru vrednic de apucat și de reținut – aceeași minte care a plănuit o uzurpare pentru a fi egal cu Dumnezeu – aceeași minte care se așează pe sine în locul lui Dumnezeu.

Apoi a fost mintea care s-a manifestat în Hristos Isus. El, ale Cărui origini sunt din vechime, din zilele veșniciei; El care a creat toate lumile și toate lucrurile din ele; El care era strălucirea slavei Tatălui Său și imaginea fidelă a persoanei Sale; El care era de drept egal cu Dumnezeu, El, Cel preamărit și înălțat, nu a privit ca un lucru de dorit, care să fie cu lăcomie apucat și cu putere reținut a fi egal cu Dumnezeu, ci S-a golit pe Sine (Filipeni 2:5, 6) și S-a dat pe Sine omenirii pierdute. De aceea acest cuvânt a fost trimis imediat lui Satan: „Voi pune vrăjmășie între tine și femeie și între sămânța ta și sămânța ei; ea îți va zdrobi capul și tu îi vei zdrobi călcâiul”. Și prin acest cuvânt trimis lui Satan, i s-a făcut o promisiune omului pentru eliberarea de robia lui Satan, care este robia sinelui, eliberat cu adevărat în slăvita libertate a fiilor lui Dumnezeu.

Această înșelăciune l-a condus pe om să se pună pe sine în locul lui Dumnezeu și mintea și cuvântul lui Satan în locul minții și cuvântului lui Dumnezeu. Aceasta a condus la distorsionarea ideilor omului despre Dumnezeu și la primirea ideilor și sugestiilor lui Satan ca fiind adevăratele idei despre Dumnezeu. A rezultat în punerea lui Dumnezeu într-o lumină falsă în mintea omului. A făcut ca omenirea să-L privească pe Dumnezeu ca pe un stăpân crud, un guvernator despot și un judecător nemilos, apatic și aspru. Din nou și din nou Domnul a trimis cuvântul său pentru a nega acestea. Lui Moise, El însuși i-a spus că este „plin de îndurare și milostiv, încet la mânie, abundând în bunătate și adevăr, care Își ține mila pentru mii, iartă fărădelegea, răzvrătirea și păcatul”. În legea Sa, El Și-a exprimat caracterul ca fiind „DRAGOSTE”. Dar, în ciuda tuturor acestora, omenirea acceptă încă idei pervertite despre Dumnezeu.

Apoi, când a venit împlinirea vremii, Tatăl S-a descoperit pe Sine omenirii așa cum este cu adevărat și modul în care se raportează față de lumea păcătoșilor. Și pentru ca acest lucru să fie împlinit în mod desăvârșit și în toată plinătatea, Isus S-a golit pe Sine și „a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce.” Filipeni 2:6-8. „Cuvântul a fost făcut trup și a

locuit printre noi, plin de har și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl.” Ioan 1:14.

Așadar, El S-a golit pe Sine cu adevărat, într-o asemenea măsură încât a putut să spună „M-am coborât din cer ca să fac nu voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis.” Ioan 6:38. „Eu nu pot face nimic de la Mine însumi: judec după cum aud; și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut să fac voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis.” Ioan 5:30. „Adevărat, adevărat vă spun, că, Fiul nu poate face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.” Ioan 5:19. „Tatăl, care locuiește în Mine, El face lucrările.” Ioan 14:10. „Doctrina nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis.” Ioan 7:16. „Cuvintele pe care vi le spun, nu le spun de la Mine însumi.” „Ci Tatăl care M-a trimis, El a dat poruncă ce să spun și ce să rostesc.” Ioan 14:10; 12:49.

El a venit nu să facă voia Sa, nici să vorbească cuvintele Sale, nici să facă lucrările Sale. Era voia Tatălui cea care era realizată în El; erau cuvintele Tatălui cele care erau rostite de El; erau faptele Tatălui cele care erau făcute în El. Aceasta înseamnă că El S-a golit pe Sine pentru ca Tatăl să poată fi descoperit în Sine. Și când S-a golit pe Sine, Tatăl S-a descoperit în El. Și astfel, „în El locuia trupește toată plinătatea Dumnezeirii”. El era „Dumnezeu manifestat în trup”, „Dumnezeu cu noi”.

Dar El a făcut toate acestea pentru ca oamenii să-L poată cunoaște pe Tatăl așa cum este cu adevărat. De aceea El spune că nimeni nu cunoaște pe „Tatăl în afară de Fiul și de cel căruia Fiul I-l va descoperi”. „Cel care M-a văzut pe Mine, L-a văzut pe Tatăl”. Acesta este Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitorul lumii.

Ceea ce a fost Tatăl pentru și în Fiul în această lume este exact ceea ce dorește să fie pentru fiecare persoană din această lume. Și dacă fiecare persoană se va goli pe sine așa cum a făcut Hristos, Tatăl va fi pentru el și în el tot așa cum a fost și pentru Fiul și în Fiul.

Cuvântul lui Hristos pentru fiecare om este acesta: „Dacă Mă urmează cineva, să se dezică de sine însuși.” Luca 9:23.

Păcatul aparține sinelui, iar sinele lui Satan. Neprihănirea aparține lui Hristos, iar Hristos lui Dumnezeu.

De aceea, faceți ca mintea care a fost în Isus Hristos să fie și în voi; El „S-a golit pe Sine” pentru ca Tatăl să poată fi descoperit oamenilor și pentru ca oamenii să poată fi mântuiți. Să fie și în voi! Dacă veți lăsa ca această minte să fie în voi, ea va fi cu siguranță în voi. În măsura în care ea L-a condus pe El la golirea de sine vă va conduce și pe voi la golirea de tot sinele. Și în măsura în care veți fi goliți de sine, veți fi „umpluți de întreaga plinătate a lui Dumnezeu.” Efeseni 3:19.

Cap. 13

Unicul Exemplu

„The Present Truth” vol. 8, nr. 14, 14 iulie 1892

Isus Hristos este singurul exemplu pe care trebuie să-L urmeze oamenii. El poruncește fiecărui om în mod absolut: „Urmează-Mă!”. „Ia jugul Meu și învață de la Mine”. „Eu sunt ușa; cel care nu intră la turmă prin ușă și urcă pe altă cale, este un hoț și un jefuitor”. „Dacă cineva intră prin Mine, va fi salvat”. Domnul Isus este acea singură Persoană prin care această lume a întâlnit desăvârșirea deplină, chiar împlinirea legii desăvârșite a lui Dumnezeu. El a fost făcut carne și în carnea și în natura omului a stat în fiecare loc și a întâlnit fiecare ispită pe care o poate vreodată întâlni omul; și în fiecare loc și în totul, El a împlinit toate cererile legii celei desăvârșite a lui Dumnezeu. A făcut acest lucru din copilărie până la maturitate și nu a greșit niciodată. „El a fost ispitit în toate punctele asemenea nouă, dar fără păcat”. De aceea, pentru că El este singura Persoană pe care a văzut-o lumea vreodată și care a împlinit toate cerințele desăvârșite ale legii lui Dumnezeu, rezultă că El este singura Persoană pe care lumea a văzut-o sau pe care o va vedea vreodată, care poate constitui un exemplu pentru oameni sau al cărei exemplu este vrednic de a fi urmat de om.

De aceea, atunci când predicatorii sau liderii teologici prezintă vreun alt exemplu înaintea oamenilor, chiar dacă este vorba despre exemplul apostolilor, și încearcă să-i determine pe oameni să urmeze un alt exemplu, chiar dacă este vorba despre un exemplu apostolic, aceasta este păcat împotriva lui Dumnezeu și trădare împotriva Domnului nostru Isus Hristos. Și faptul că există astăzi oameni, și protestanți, care fac chiar lucrul acesta, arată cât de mult s-au îndepărtat de Hristos învățătorii religioși. Este timpul ca lor și tuturor oamenilor să li se spună că legea lui Dumnezeu este acea regulă desăvârșită a datoriei omenirii; că Domnul Isus Hristos este singurul exemplu desăvârșit care există în această lume sub acea regulă; și toți aceia care vor rezolva în mod corect problema destinului omenirii, trebuie să-l rezolve în termenii acelei reguli așa cum este exemplificată în și potrivit aceluia exemplu. Oricine încearcă să rezolve problema printr-o altă regulă sau potrivit unui alt exemplu, nu va reuși să ajungă la soluția corectă; și oricine îi învață pe oameni să o rezolve printr-o altă regulă sau potrivit unui alt exemplu, chiar dacă este vorba despre „exemplul apostolilor”, atât încercarea, cât și învățătura îl trădează pe Domnul Isus Hristos.

Atunci, care este exemplul lui Hristos referitor la serbarea celei dintâi zile a săptămânii? Nu există nici un exemplu în ceea ce privește acest lucru. El nu a serbat-o niciodată. Dar unde nu există nici un exemplu oferit de Hristos, nu poate exista nici un exemplu oferit de apostoli. De aceea nu există și nici nu poate exista vreun exemplu al apostolilor referitor al celebrarea celei dintâi zile a săptămânii.

Atunci, care este exemplul lui Hristos referitor la celebrarea celei de-a șaptea zi a săptămânii? El a celebrat pe prima cea de-a șaptea zi pe care lumea a întâlnit-o, atunci când a terminat marea Sa lucrare de creație. Atunci când a venit în lume, toți știu că El a celebrat-o pe tot parcursul vieții Sale. Și „cel care zice că rămâne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Hristos”. De aceea, cei care trăiesc așa cum a trăit El vor trebui să celebreze cea de-a șaptea zi. Pașii Săi îl conduc la celebrarea celei de-a șaptea zi, pentru că „acesta era obiceiul Său” Luca 4:16, și El i-a învățat pe oameni cum să celebreze cea de-a șaptea zi, Sabatul Domnului. Matei 12:1-12. Și ne-a lăsat „un exemplu ca noi să-I urmăm pașii”. Și toți cei ce-I urmează pașii vor fi conduși de acești pași să păzească cea de-a șaptea zi și să nu pângărească Sabatul, deoarece acesta este exemplul Său.

Pavel a spus: „Călcați pe urmele mele, întrucât și eu calc pe urmele lui Hristos”. Acum, a fost Pavel imitator al lui Hristos în ceea ce privește ziua a șaptea? Să vedem: „A venit în Nazaret, unde fusese crescut; și, după obiceiul Său, în ziua Sabatului, a intrat în sinagogă. S-a sculat să citească.” Luca 4:16. Iar despre Pavel același autor spune: „Au venit în Tesalonic, unde era o sinagogă a Iudeilor. Pavel, după obiceiul său, a intrat în sinagogă și trei zile de Sabat a vorbit cu ei din Scripturi.” Fapte 17:1, 2. Pavel L-a urmat pe Hristos în „obiceiul” Său de a celebra ziua Sabatului – ziua a șaptea – de aceea, dacă cineva se va supune Cuvântului lui Dumnezeu prin Pavel și îl va urma pe Pavel așa cum și el L-a urmat pe Hristos, va trebui să fie „obiceiul său de a merge în casa

lui Dumnezeu și să se închine lui Dumnezeu în ziua a șaptea”.

Pentru celebrarea celei de-a șaptea zile avem porunca lui Dumnezeu și exemplul viului Dumnezeu (Exodul 20:8-11; Geneza 2:3) și al Domnului Isus Hristos, atât în cer cât și pe pământ, atât ca Cel Creator cât și ca Răscumpărător. Și nu există nici poruncă și nici exemplu pentru a celebra orice altă zi. Te vei supune poruncii lui Dumnezeu și să urmezi exemplul divin în aceste lucruri divine? Sau în loc de aceasta, te vei supune unei porunci omenești și unui exemplu omenesc în lucruri omenești și să aștepti o recompensă divină pentru toate acestea? Răspunde acum așa cum vei răspunde la Judecată.

Cap. 14

Acolo unde Spiritul conduce

„Lecții de credință”, pag. 137-141

„Rodul Spiritului, dimpotrivă, este dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, temperanța. Împotriva acestor lucruri nu există lege. Cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit carnea împreună cu patimile și poftele ei. Dacă trăim în Spirit, să și umblăm în Spirit. Să nu umblăm după o slavă deșartă, provocându-ne unii pe alții și pizmuindu-ne unii pe alții.” Galateni 5:22-26.

Am văzut într-o oarecare măsură caracterul și lucrările înșelătoare ale cărnii. Dar, mulțumim Domnului, există și altceva mai bun de văzut.

Spiritul lui Dumnezeu care, în plinătatea Sa este oferit gratuit fiecărui credincios, pofteste împotriva cărnii, astfel încât în cel care este condus de Spiritul lui Dumnezeu, carnea nu poate face ce dorește. În unul ca acesta, Spiritul lui Dumnezeu conduce și face să apară în viață „roadele Spiritului” în locul „lucrărilor cărnii”.

Și cu toate că este adevărat că „cei ce fac asemenea lucruri” care sunt descrise în lista lucrărilor cărnii, „nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu”, în darul Spiritului lui Dumnezeu, prin harul lui Hristos, Dumnezeu a luat suficiente măsuri de precauție prin care fiecare suflet, în ciuda tuturor patimilor, poftelor, dorințelor și înclinațiilor cărnii, să poată „moșteni împărăția lui Dumnezeu”.

Lupta a fost purtată în Hristos la fiecare punct, iar biruința a fost desăvârșită. El a fost făcut carnea însăși – aceeași carne și același sânge asemenea celor pe care a venit să-i răscumpere. El a fost făcut în toate punctele ca aceștia, El a fost „ispitit în toate punctele așa cum suntem noi”. Dacă în vreun „punct” nu a fost „așa cum suntem noi”, atunci, în acel punct nu era cu putință să fie ispitit „așa cum suntem noi”.

El a fost „atins de sentimentul slăbăciunilor noastre” pentru că „a fost ispitit în toate punctele așa cum suntem noi”. Atunci când a fost ispitit, El a simțit dorințele și înclinațiile cărnii, exact așa cum le simțim noi când suntem ispitiți. Căci „fiecare este ispitit când este atras de propriile sale poftes (propriile sale dorințe și înclinații ale cărnii) și ademenit.” Iacov 1:14. Toate acestea Isus le-a putut experimenta fără a păcătui, pentru că a fi ispitit nu este păcat. Păcatul este numai „când pofta a zămislit”, atunci când dorința este nutrită, atunci când înclinația este îngăduită – numai atunci „naște păcatul”. Iar Isus nu a nutrit niciodată vreo dorință, nici printr-un gând, și nici nu a îngăduit vreo înclinație a cărnii. Astfel, într-o carne ca a noastră, El a fost ispitit în toate punctele ca și noi, dar fără vreo pată de păcat.

Și astfel, prin puterea divină pe care El a primit-o prin credința în Dumnezeu, El, în carnea noastră, a înăbușit în mod desăvârșit fiecare înclinație a cărnii și a distrus efectiv de la rădăcină fiecare dorință a cărnii; și astfel „a condamnat păcatul în carne”. Și făcând astfel, El a adus fiecărui suflet din lume o biruință desăvârșită alături de puterea divină de a o menține. Toate acestea le-a făcut „pentru ca neprihănirea legii să poată fi împlinită în noi, cei care nu trăim potrivit cărnii, ci potrivit Spiritului”.

Această biruință, în plinătatea ei, este oferită liber fiecărui suflet în Hristos Isus. Ea se primește prin credință în Isus. Este adusă la îndeplinire și menținută prin „credința lui Isus”, pe care El a făurit-o în desăvârșire și care a fost oferită fiecăruia care crede în El. Căci „aceasta este biruința care supune lumea – chiar credința voastră”.

El „a abolit în carnea Sa vrăjmășia” care despărțea omenirea de Dumnezeu. Efeseni 2:15. Pentru a realiza acest lucru, El a luat carnea, și a trebuit să ia carnea în care exista vrăjmășia. Și „a abolit în carnea Sa vrăjmășia”, „pentru a face”, „cu scopul de a realiza” „în Sine unul”, Dumnezeu și omul înstrăinat, „un om nou, făcând astfel pace”.

El „a abolit în carnea Sa vrăjmășia” pentru „a-i putea împăca pe amândoi”, evrei și neamuri – pe toți oamenii care sunt supuși vrăjmășiei – „cu Dumnezeu într-un singur trup pe cruce, distrugând vrăjmășia în Sine.” Efeseni 2:16. „Vrăjmășia” era „în Sine” prin faptul că era „în carnea Lui”. Și

aici, „în carnea Lui”, El a distrus-o și a abolit-o. Și El a putut face aceasta numai prin faptul că vrăjmășia a fost „în carnea Sa”.

Astfel a luat Isus asupra Sa blestemul în toată plinătatea sa, exact așa cum se manifestă acel blestem asupra omenirii. A făcut acest lucru „fiind făcut blestem pentru noi”. Dar „blestemul nu vine fără motiv” și niciodată nu a venit fără motiv. Cauza blestemului este păcatul. El a fost făcut blestem pentru noi, din cauza păcatelor noastre. Și pentru a putea întâlni blestemul așa cum se manifestă asupra noastră, El trebuia să întâlnească păcatul așa cum se manifestă asupra noastră. Astfel, Dumnezeu „L-a făcut păcat pentru noi pe Cel ce nu cunoștea nici un păcat”. Și aceasta „pentru ca noi să fim făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El.” 2 Corinteni 5:21.

Și cu toate că în acest mod El Și-a asumat același dezavantaj pe care îl are întreaga omenire – fiind în toate punctele asemenea nouă, „în toate punctele a fost ispitit ca și noi” – totuși nici o singură tendință sau înclinație a cărnii nu a fost îngăduită nici în cea mai mică măsură, chiar nici în gând, ci fiecare dintre ele au fost nimicite din rădăcină prin puterea lui Dumnezeu care, prin credința divină, El a adus-o omenirii.

Și astfel, „deoarece copiii sunt părtași sângelui și cărnii, tot așa și El însuși a fost deopotrivă părtaș la aceleași, pentru ca, prin moarte, să nimicească pe cel ce are puterea morții, adică pe diavolul, și să elibereze pe toți aceia care, prin frica morții, erau supuși robiei toată viața lor. Căci negreșit, El nu a luat asupra Lui natura îngerilor, ci sămânța lui Avraam. Prin urmare, a trebuit să Se asemene fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi, în ce privește legăturile cu Dumnezeu, un Mare Preot milos și credincios, ca să facă ispășire pentru păcatele poporului. Și prin faptul că a suferit în ceea ce a fost ispitit, poate să vină în ajutorul celor ce sunt ispitiți.” Evrei 2:14-18.

Și această biruință pe care a raportat-o Hristos în carnea omenească este adusă prin Spiritul Sfânt pentru salvarea tuturor celor ce sunt în carnea omenească și care cred astăzi în Isus. Căci prin Spiritul Sfânt vine la credincios chiar prezența lui Hristos însuși; căci dorința Sa constantă este de a „vă îngădui, potrivit cu bogăția slavei Sale, să fiți întăriți în putere prin Spiritul Lui în omul dinlăuntru, așa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credință; pentru ca, având rădăcina și temeliea puse în dragoste, să puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos care întrece orice cunoștință, ca să fiți umpluți cu toată plinătatea lui Dumnezeu.” Efeseni 3:16-19.

Astfel, eliberarea din vina păcatului și de puterea păcatului, eliberare care îi oferă credinciosului biruința asupra tuturor dorințelor, tendințelor și înclinațiilor din carnea sa păcătoasă, prin puterea Spiritului lui Dumnezeu – această eliberare este câștigată astăzi de prezența personală a lui Isus Hristos în carnea omenească, în credincios, exact așa cum a fost câștigată de prezența personală a lui Hristos în carnea omenească acum 1870 de ani.

Hristos este același – „același ieri și azi și pentru totdeauna”. Evanghelia lui Hristos este mereu aceeași – aceeași ieri și azi și pentru totdeauna. Atunci era „Dumnezeu manifestat în carne”; și astăzi este la fel – „Dumnezeu manifestat” în aceeași carne, carnea oamenilor păcătoși, carnea omenească, așa cum este natura umană.

Această Evanghelie este „Hristos în voi speranța slavei” – Hristos în voi așa cum sunteți, cu păcate, păcătoși; căci El S-a dat pe Sine pentru păcatele noastre și pentru păcătoșenia noastră. Iar Hristos v-a adus pe voi așa cum sunteți, iar Dumnezeu „v-a acceptat” în El. El v-a primit așa cum sunteți; iar Evanghelia, „Hristos în voi speranța slavei”, vă aduce sub domnia harului lui Dumnezeu și, prin Spiritul lui Dumnezeu, vă face supuși ai puterii lui Hristos și ai lui Dumnezeu pentru ca „roadele Spiritului” să se manifeste în voi în locul „lucrărilor cărnii”.

Iar roadele Spiritului sunt:

Dragostea – dragostea lui Dumnezeu care este împărtășită în inimă prin Spiritul lui Dumnezeu. Și în loc ca ura și tot ceea ce ține de ea să fie îngăduită, chiar și în gând, nimeni nu-ți va putea face ceva care să te determine să-i faci altceva decât să-l iubești. Pentru că această dragoste, fiind dragostea lui Dumnezeu, este „aceleași ieri și azi și pentru totdeauna”; și vei iubi nu pentru răsplătă, ci de dragul iubirii; dragostea iubește pur și simplu pentru că este dragoste și, pentru că nu este decât dragoste, nu poate face altceva.

Bucuria este „fericirea arzătoare care se naște din binele prezent sau viitor”. Dar în acest caz,

alternativa „sau” este exclusă; pentru că această bucurie este fericirea arzătoare din binele prezent și viitor; deoarece motivul bucuriei este veșnic. Astfel, este o bucurie veșnic prezentă și pentru totdeauna așteptată. De aceea ea este „satisfacția triumfătoare”.

Pacea – pacea desăvârșită care guvernează inima – „pacea lui Dumnezeu care trece dincolo de orice înțelegere” și care „păzește inima și mintea” celui ce o are.

Îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credința. Această credință – „pistis” din greacă este „încredințare puternică; convingerea care se bazează pe încredere și nu pe cunoaștere (credința „inimii” și nu a creierului; credința lui Hristos, nu a crezului); o încredere desăvârșită care este împărtășită prin convingere și care sfidează cele ce i se opun”.

Blândețea, temperanța. Temperanța este controlul de sine. Astfel, Spiritul lui Dumnezeu eliberează omul de robia pasiunilor, poftelor și obiceiurilor și îl face un om liber, stăpân pe sine.

„Împotriva unor astfel de lucruri nu există lege”. Legea lui Dumnezeu nu este decât împotriva păcatului. În viețile oamenilor legea lui Dumnezeu se opune tuturor lucrurilor care nu sunt roade ale Spiritului lui Dumnezeu. De aceea este clar că tot ceea ce este în viața omului și care nu se identifică cu roadele Spiritului lui Dumnezeu, reprezintă păcat. Cu alte cuvinte, acesta este adevărul veșnic potrivit căruia „tot ce nu vine prin credință este păcat”.

De aceea, „dacă trăim în Spiritul, să și umblăm în Spiritul”. Și pentru că trăim în Spiritul și umblăm în Spiritul, „să nu umblăm” – da, nu vom umbla; da, nu vom putea umbla „după o slavă deșartă, provocându-ne unii pe alții, invidiindu-ne unii pe alții”.

Cap. 15

Făcând minuni

A folosi mijloace contrare poruncilor lui Dumnezeu pentru a scăpa de o boală care poate fi vindecată prin conformare la poruncile lui Dumnezeu, reprezintă lipsă de loialitate față de poruncile lui Dumnezeu.

A recurge la o minune care este înfăptuită printr-o putere care este contrară poruncilor lui Dumnezeu pentru a scăpa de o boală care poate fi vindecată numai printr-o minune făcută în conformitate cu poruncile lui Dumnezeu, este în mod clar o lipsă de loialitate față de Dumnezeu.

A folosi mijloace care sunt contrare poruncilor lui Dumnezeu pentru a elibera o persoană de o boală și care o aduc pe aceasta sub o putere din care numai o minune a puterii și a harului lui Dumnezeu îl mai poate elibera, reprezintă în mod clar o lipsă de loialitate față de Dumnezeu.

Aceste afirmații sunt demne de toată atenția; ele nu numai că reprezintă adevăr, dar ele reprezintă adevărul pentru aceste timpuri; pentru că este sigur faptul că bolile se înmulțesc pe pământ și se vor înmulți proporțional cu trecerea timpului. Și pe măsură ce bolile se înmulțesc, se vor înmulți și remediile și mijloacele de a le combate. Și așa cum am afirmat mai înainte, acesta este unul dintre principalele mijloace folosite de Satan pentru a pune stăpânire pe oameni în cadrul războiului său împotriva bisericii lui Dumnezeu.

Astăzi sunt oferite publicului multe mijloace de vindecare. Pe lângă îngrozitoarele medicamente, se invocă vindecări prin credință, prin magnetism, hipnotism, prin știința creștină etc. Și nu este nici una dintre acestea care să fie conforme cu poruncile lui Dumnezeu; nici una dintre ele nu „vorbesc potrivit cu acest cuvânt”.

Astăzi există mii de persoane bolnave care doresc atât de mult să scape de bolile lor, încât sunt dispuse să apeleze la orice le promite alungarea bolii, fără a ridica vreo întrebare referitor la consecințe. Singura problemă care și-o pun este „cum să scap de aceasta în cel mai scurt timp?”. Sunt mii de bolnavi care și-au atras singuri boala prin felul greșit de trai și care vor apela la orice metodă pentru a scăpa de boală mai degrabă decât să adopte un stil de viață rațional și scrupulos pentru ca boala să dispară. Aceste persoane nu trebuie să se aștepte că se va întâmpla altceva decât că vor cădea sub puterea înșelătoare a vrăjmașului care, prin vindecare sau aparentă vindecare a trupurilor lor, va obține control atât asupra sufletului, cât și a trupului, astfel încât numai puterea lui Dumnezeu îl va putea înfrânge. Dar de ce nu apelează mai întâi la Dumnezeu pentru vindecare? Pur și simplu deoarece calea Domnului nu este de o importanță supremă pentru ei.

Și atunci când mergi la Dumnezeu pentru a fi vindecat de o boală, te rog să nu ceri și nici să nu te aștepti la vindecare atât timp cât menții cauza bolii. Bolile își au cauzele lor; fiecare dintre ele are o cauză. Iar Domnul ți-a oferit în rezumat – da, mai mult decât în rezumat, în detaliu – cauzele bolii. Caută cauza și corectează-o cu conștiinciozitate, iar Dumnezeu va coopera fără îndoială cu tine.

Domnul ți-a descoperit lămurit și în detaliu cauzele bolii. A făcut astfel încât să înțelegi ușor. Dacă ai unele boli din cauza unor anumite motive și nu apelezi la acel Cuvânt pentru a studia care este cauza bolii tale și modul în care să înlături cauza astfel încât boala să dispară complet, cum poți să dai ochii cu Domnul și să-I ceri să te vindece? Este drept?

Atunci când vei înlătura cauza, cu siguranță boala va dispărea. Aceasta e sigur. Și atunci, în condițiile în care Domnul a oferit în detaliu descrierea cauzelor bolii și aceste lucruri le poți înțelege cu ușurință, este corect să refuzi sau să neglijezi să studiezi aceste cauze ale bolii și să-L rogi pe Dumnezeu să înlătore boala printr-o minune? Și dacă neglijezi această cunoaștere a lui Dumnezeu, poate fi cinstit sau sigur pentru tine să recurgi la alte „puteri vindecătoare” ca, prin aceste mijloace, să te aduci sub puterea lui Satan, astfel încât numai o minune a lui Dumnezeu să te poate salva?

A-I cere Domnului să te vindece în timp ce continui să menții cauza nu înseamnă decât să-L rogi pe Domnul să Se contrazică pe Sine și să acționeze împotriva legilor Sale veșnice și a principiilor Sale stabilite; și toate acestea de dragul tău. Pentru că, dacă o persoană nu este dispusă să renunțe la cauza bolii – da, dacă o persoană nu este dispusă să caute cu stăruință și să studieze cu sinceritate pentru a afla care este cauza și pentru a o înlătura cu sinceritate și hotărâre – atunci este

clar că numai propria lui plăcere și nu slava lui Dumnezeu este cauza principală pentru care Îl roagă pe Domnul să îl vindece. Și este clar că prin faptul că Îl roagă pe Domnul să facă acest lucru, o face nu de dragul Domnului, ci pentru sine însuși.

Este clar că atunci când cineva a făcut tot ce i-a stat în putere pentru a descoperi și a înlătura cauza bolii, dar s-a dovedit că acea cauză este imposibil de înlăturat prin orice efort omenesc, atunci, dacă singurul scop al vindecării sale este slava lui Dumnezeu și păzirea poruncilor lui Dumnezeu, poate cu toată încrederea și cu toată asigurarea credinței să-I ceară Domnului să-l vindece.

Dar, de-a lungul tuturor căutărilor tale, te rog să-ți amintești că păcatul este mai înainte de toate, cauza bolii; pentru că dacă nu ar fi existat păcatul, nu ar fi existat nici o boală. Potrivit Bibliei, iertarea păcatului este legată de vindecarea bolii. „Binecuvântează pe Domnul, oh sufletul meu ...care îți iartă toate fărădelegile, care îți vindecă toate bolile”. „Rugăciunea celui credincios îl va vindeca pe bolnav, iar Domnul îl va ridica; și dacă a comis păcate, îi vor fi iertate”. „Pentru ca să știi că Fiul omului are pe pământ puterea de a ierta păcate (i-a spus celui bolnav). Îți spun, scoală-te, ia-ți patul și mergi acasă”.

De aceea, pentru că păcatul este prima cauză a bolii, toate planurile și mijloacele pentru a scăpa de boală își ratează scopul dacă nu iau în considerare alungarea păcatului ca scop principal.

Pentru că, dacă păcatul constituie fundamentul tuturor cauzelor bolii, nu poate exista eliberare completă de boală fără eliberare completă de păcat. De aceea este scris despre cei ce vor locui țara: „Nici un locuitor nu zice: „Sunt bolnav!””. De ce? Pentru că „poporul care locuiește va fi iertat de păcatele lui.” Isaia 33:24.

Din nou: pentru că păcatul constituie cea dintâi cauză a bolii, alungarea păcatului trebuie să fie mijlocul principal pentru înlăturarea cauzelor bolii. Și pentru că păcatul este călcarea legii lui Dumnezeu – cele Zece Porunci – alungarea păcatului, ca mijloc principal pentru înlăturarea cauzelor bolii, aduce inevitabil fiecare suflet față în față cu păzirea poruncilor ca mijloc principal în vederea tuturor eforturilor de a scăpa de boală. Astfel, toate eforturile făcute pentru a scăpa de boală trebuie să fie în conformitate cu poruncile lui Dumnezeu. Iar loialitatea față de poruncile lui Dumnezeu va dezaproba în mod desăvârșit și va refuza tot ceea ce este oferit ca mijloc de a scăpa de boală – minunile și toate celelalte – dacă în vreun fel contravine păzirii poruncilor lui Dumnezeu.

„Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”. Nu ești tu unul dintre aceștia?

Atunci când, pentru a atinge un anumit scop, trebuie făcută o minune, atunci scopul care este astfel îndeplinit reprezintă o minune mai mare decât minunea însăși.

Acum: Domnul nu a făcut niciodată o minune numai de dragul spectacolului; întotdeauna a avut un scop definit și nu o făcea dacă nu era necesară. Dacă scopul Său putea fi atins fără acea minune, alegea cealaltă cale. Dar în cazul în care scopul Său nu putea fi atins fără mijlocirea unei minuni, atunci este clar că scopul atins era mai mare decât mijlocul prin care a fost atins. Așadar, este clar că scopul atins printr-o minune reprezintă o minune mai mare decât minunea prin care a fost realizat.

Scopul acestui articol este de a oferi fiecărui cititor adevărul vital că minunile nu au nici o valoare în ele însele. Importanța stă în scopul care este îndeplinit prin intermediul lor.

Scopul tuturor minunilor Domnului a fost de a-i aduce pe oameni la păzirea poruncilor lui Dumnezeu. În fiecare caz, scopul minunilor a fost de a-i aduce pe oameni la păzirea poruncilor lui Dumnezeu. Darul minunilor este unul din darurile Spiritului. Și toate darurile Spiritului trebuie să aducă oamenilor caritatea, care este dragostea lui Dumnezeu; și „în aceasta stă dragostea lui Dumnezeu, că noi păzim poruncile Lui”. Scopul darului tuturor darurilor și întruchiparea tuturor minunilor – scopul darului lui Hristos – este de a-i aduce pe oameni la păzirea poruncilor lui Dumnezeu.

Isus a făcut multe minuni; și toate pentru ca oamenii să creadă în El. Iar El a spus: „Credeți-Mă că Eu sunt în Tatăl și Tatăl este în Mine; credeți cel puțin pentru lucrările acestea.” Ioan 14:11. Și atunci când s-au scris toate lucrurile pe care le-a făcut Isus, „au fost scrise, pentru ca voi să credeți că Isus este Hristosul, Fiul lui Dumnezeu; și crezând, să aveți viața prin Numele Lui.” Ioan

20:31. Și în Hristos Isus nu este nimic de folos în afară de „credința care lucrează prin dragoste” – dragostea lui Dumnezeu – și „în aceasta stă dragostea lui Dumnezeu, că noi păzim poruncile Lui” pentru că „dragostea este împlinirea legii”.

De aceea, cea mai mare dintre minunile posibile este de a aduce sufletele oamenilor în locul în care li se spune de către Domnul: „Aici sunt cei care păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

A fost nevoie de minuni pentru a face posibil acest lucru pentru sufletele oamenilor. Și acum este nevoie de minuni pentru a realiza acest lucru pentru sufletele oamenilor. Dar cel mai important lucru care trebuie reținut întotdeauna este că scopul realizat este întotdeauna mai mare decât toate minunile care au fost necesare pentru împlinirea lui.

Nici o minune nu e vrednică de atenție dacă scopul ei nu este în mod direct păzirea poruncilor lui Dumnezeu.

Minunile lucrării Domnului sunt în mod categoric îndreptate către acest scop. În consecință, păzirea poruncilor lui Dumnezeu ESTE TESTUL TUTUROR MINUNILOR.

De asemenea este scris: „Dacă se va ridica în mijlocul tău un profet sau un visător de vise care-ți va vesti un semn sau o minune și se va împlini semnul sau minunea aceea de care ți-a vorbit el zicând: ‚Haide după alți dumnezei’, dumnezei pe care tu nu-i cunoști, și să le slujim!’, să n-ascuți cuvântul aceluia profet sau visător de vise, căci Domnul, Dumnezeul vostru, vă pune la încercare ca să știe dacă iubiți pe Domnul, Dumnezeul vostru, din toată inima voastră și din tot sufletul vostru. Voi să mergeți după Domnul, Dumnezeul vostru și de El să vă temeți; și să păziți poruncile Lui; și să ascultați de glasul Lui; și Lui să-I slujiți și de El să vă lipiți.” Deuteronom 13:1-4.

Astfel, este sigur în cea ce te privește că păzirea poruncilor lui Dumnezeu și credința lui Isus constituie o minune mai mare decât toate celelalte minuni? Dacă este așa, nu vei fi în nici un pericol de a fi înșelat de primul lucru uimitor care îți va apărea în față.

Și este timpul ca această întrebare să fie adresată fiecăruia.

Vă rugăm să citiți următoarele pasaje din Biblie cu atenție și în mod frecvent pentru a vă rămâne pentru totdeauna în minte:

„Atunci dacă vă va spune cineva: ‚Iată, Hristos este aici sau acolo.’ să nu-l credeți. Căci se vor scula Hristoși mincinoși și profeți mincinoși; vor face semne mari și minuni, până acolo încât să înșele, dacă va fi cu puțință, chiar și pe cei aleși.” Matei 24:23, 24.

„Arătarea lui se va face prin puterea lui Satan, cu tot felul de minuni, de semne și puteri mincinoase, și cu toate amăgirile nelegiurii în cei ce pier, pentru că n-au primit dragostea adevărului ca să fie mântuiți.” 2 Tesaloniceni 2:9, 10.

„Săvârșea semne mari, până acolo că făcea chiar să se pogoare foc din cer pe pământ, în fața oamenilor. Și amăgea pe locuitorii pământului prin mijloacele acestor minuni pe care avea puterea să le facă în fața fiarei spunându-le locuitorilor pământului să facă o imagine fiarei, care avea rana de sabie și trăia.” Apocalipsa 13:13, 14.

„Apoi am văzut ieșind din gura balaurului și din gura fiarei și din gura profetului mincinos trei spirite necurate, care semănau cu niște broaște. Acestea sunt spiritele demonilor, care fac minuni, care se duc la împărații pământului și ai întregii lumi, ca să-i strângă pentru războiul zilei celei mari a Dumnezeului Celui Atotputernic. ‚Iată, Eu vin ca un hoț. Ferice de cel ce veghează și își păzește hainele, ca să nu umble gol și să nu i se vadă rușinea!’” Apocalipsa 16:13-15.

„Și am văzut fiara și pe împărații pământului și oștile lor, adunate ca să facă război cu Cel ce ședea călare pe cal („Credincios și Adevărat”; „Cuvântul lui Dumnezeu”) și cu oastea Lui. Și fiara a fost prinsă. Și împreună cu ea profetul mincinos care făcuse înaintea lui minunile cu care amăgise pe cei ce primiseră semnul fiarei, și pe cei care se închinaseră imaginii ei. Amândoi aceștia au fost aruncați de vii în iazul de foc, care arde cu pucioasă.” Apocalipsa 19:19, 20.

Toate aceste pasaje se referă la aceeași perioadă de timp și anume, timpul premergător venirii Domnului și care se întinde până la venirea Domnului. Iar acea perioadă de timp este chiar acum; timpul în care trăim noi.

Lucrul subliniat în fiecare din aceste pasaje este că în această perioadă de timp, mari semne și

minuni vor fi făcute sub inspirația lui Satan.

Un lucru special de observat referitor la aceste lucruri, este că vor fi minuni reale. Acești Hristoși falși și falși profeți „vor face (nu se vor preface, ci „vor face”) semne mari și minuni”; „aceste minuni pe care ARE PUTEREA DE A LE FACE” – nu despre care are pretenția că deține puterea de a le face – „sunt spiritele diavolilor, care fac minuni” – nu care pretind că fac minuni; „profetul fals cel care face minuni” – nu profetul fals care pretinde că face minuni.

Un alt lucru de observat este că, în ciuda faptului că minunile și semnele și miracolele sunt reale, toate acestea sunt false; ei sunt „Hristoși falși”; ei sunt „profeți falși”; este „profetul fals cel care face minuni”.

Așadar, întregul scop al minunilor, semnelor și miracolelor este de a înșela, de a atrage și de a ademeni la distrugere. Semnele și minunile sunt făcute „ca să înșele, dacă ar fi cu puțință, și pe cei aleși.” Marcu 13:22. El îi înșeală „pe locuitorii pământului prin mijloacele acestor minuni pe care are puterea de a le face”. Profetul fals face minuni „cu care înșeală pe cei ce au primit semnul fiarei și pe cei ce s-au închinat imaginii ei”. Satan este cel ce lucrează „cu toată puterea semne și minuni mincinoase și cu toate mijloacele de înșelare”; iar el lucrează astfel pentru a-i atrage la închinarea fiarei și a imaginii sale „pe locuitorii pământului”.

„Spiritele demonilor” sunt cei care fac minunile; iar scopul lor este de a aduna „regii pământului și ai întregii lumi ... la bătălia acelei mari zile a Dumnezeului Atotputernic”.

Iar ei îi vor strânge și vor face acest lucru în vederea distrugerii. Deoarece „am văzut fiara și pe regii pământului și armatele lor adunați pentru a face război împotriva Celui ce stătea pe cal și împotriva armatei Sale”. Iar fiara și profetul fals – imaginea fiarei – „amândoi au fost aruncați de vii în lacul care arde cu foc și pucioasă”. Iar cei ce au rămas au fost uciși cu sabia Celui ce stătea pe cal, a Cărui sabie a ieșit din gura Sa; și toate păsările s-au săturat cu carnea lor.

Și toate aceste lucruri sunt făcute de Satan și de spiritele sale seducătoare în războiul său draconic împotriva rămășiței seminței femeii „care păzesc poruncile lui Dumnezeu și au Mărturia lui Isus Hristos”. Domnul cerului și al pământului a ridicat un standard împotriva lui Satan și a întregii sale puteri, a tuturor semnelor lui, a tuturor minunilor și miracolelor lui. Iar standardul poartă inscripția: „Aici este răbdarea sfinților; aici sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus”.

Toate acestea demonstrează ce am afirmat mai înainte, afirmație despre care nu se poate spune că este prea des făcută, că nici o minune nu este vrednică de atenție dacă scopul ei direct nu este păzirea poruncilor lui Dumnezeu; că păzirea poruncilor lui Dumnezeu este cea mai mare dintre toate minunile; și, în consecință, că păzirea poruncilor lui Dumnezeu este testul tuturor minunilor.

Cap. 16 Puterea Cuvântului

„Review and Herald” 20&27 oct. 1896

„După cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri și nu se mai întorc, ci udă pământul și-l fac să rodească pentru a da sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele”.

Pământul poate oferi vegetație numai datorită umezelii care îl acoperă prin ploaia sau prin zăpada din cer. Fără acestea, totul s-ar veșteji și ar pieri. Tot așa este și viața omului față de cuvântul lui Dumnezeu. Fără cuvântul lui Dumnezeu, viața omului este tot atât de lipsită de putere și de fericire ca și pământul fără ploaie. Dar numai să îngădui cuvântului lui Dumnezeu să cadă în inimă asemenea torentelor pe pământ și atunci viața va fi îmbogățită și înfrumusețată cu bucuria și pacea Domnului și roditoare, oferind roadele neprihănirii care există prin Isus Hristos.

Observați de asemenea că nu ești tu acela care trebuie să faci ce dorește; „ci va face voia Mea”. Tu nu trebuie să ascuți sau să citești cuvântul lui Dumnezeu și să spui: „Trebuie să fac aceasta; voi face aceasta”. Trebuie să deschizi inima acelui cuvânt, pentru ca el să împlinească voia lui Dumnezeu în tine. Nu tu ești acela care trebuie s-o aduci la îndeplinire, ci el. „El”, cuvântul lui Dumnezeu însuși trebuie să împlinească. „Lăsați Cuvântul lui Hristos să locuiască în voi.”

Acest lucru este afirmat și în altă parte astfel: „Când primiți cuvântul lui Dumnezeu pe care îl auziți de la noi, nu îl primiți ca pe cuvântul oamenilor, ci ca pe ce este cu adevărat: cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează în voi care credeți”. Astfel, cuvântul lui Dumnezeu este cel care trebuie să lucreze în tine. Nu tu trebuie să lucrezi pentru a împlini cuvântul lui Dumnezeu; cuvântul lui Dumnezeu trebuie să lucreze în tine pentru a te determina să faci. „Iată la ce lucrez eu și mă lupt după lucrarea Lui, care lucrează cu tărie în mine”.

Când i se permite cuvântului lui Dumnezeu, care este viu și plin de putere, să lucreze în viață, în acel individ se va lucra cu putere. Pentru că acest cuvânt este cuvântul lui Dumnezeu, puterea de care este plin, este singura putere a lui Dumnezeu; și atunci când acelui cuvânt i se permite să lucreze în viață, lucrarea lui Dumnezeu se va manifesta în viață – va fi puterea sa care va lucra cu tărie. Și astfel, Dumnezeu este Acela care lucrează în voi, atât voința cât și îndeplinirea potrivit plăcerii Sale. „Va împlini voia Mea”. Îngăduie-i.

Din aceste versete este clar că trebuie să privim cuvântul lui Dumnezeu ca împlinindu-se singur. Cuvântul lui Dumnezeu se împlinește singur. Acesta este marele adevăr prezentat pretutindeni în Biblie. Aceasta este diferența dintre cuvântul lui Dumnezeu și cuvântul oamenilor. Și chiar aceasta este diferența subliniată în pasajul care spune: „Când ați primit Cuvântul lui Dumnezeu... l-ați primit nu ca pe cuvântul oamenilor, ci așa cum și este în adevăr, ca pe Cuvântul lui Dumnezeu, care lucrează și în voi care credeți”.

Nu există nici o putere în cuvântul omului care spune că va face ce a promis. Oricare ar fi capacitatea omului de a face ceea ce a spus, nu există nici o putere în cuvântul omului. Cuvântul omului poate exprima cel mai ușor lucru de făcut, iar tu îl poți crede pe deplin, dar depinde numai de om să îndeplinească ce a spus, independent de cuvântul său. Nu cuvântul său este cel care aduce la îndeplinire. El însuși este cel care trebuie să îndeplinească; și aceasta e valabil și în cazul în care nu ar fi rostit nici un cuvânt. Așa este cuvântul oamenilor.

Nu așa este însă în cazul cuvântului lui Dumnezeu. Atunci când un cuvânt este rostit de Domnul, în acel cuvânt, în acel moment există puterea vie de a îndeplini ceea ce cuvântul a exprimat. Nu este nevoie ca Domnul să angajeze vreun alt mijloc în afara cuvântului Său pentru a îndeplini ceea ce a exprimat acel cuvânt. Biblia ilustrează pe deplin acest lucru și aceste lucruri au fost scrise pentru a ne învăța pe noi chiar acest adevăr – că putem să privim cuvântul ca pe cuvântul lui Dumnezeu și nu ca pe cuvântul oamenilor; și că-l putem primi exact ca ceea ce este cu adevărat: cuvântul lui Dumnezeu, pentru a putea lucra în noi voința și plăcerea lui Dumnezeu.

„Prin cuvântul lui Dumnezeu au fost făcute cerurile; și toată oștirea lor prin suflarea gurii Sale. ... Pentru că El a rostit și s-a împlinit”. „Prin credință înțelegem că lumile au fost făcute prin

cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât lucrurile care se văd nu au fost făcute din lucruri vizibile”. La început nu exista nici o lume. Mai mult decât atât, nu exista nici unul din materialele din care sunt făcute lumile. Nu era nimic. Atunci a vorbit Dumnezeu și toate lumile erau la locul lor. De unde au apărut, atunci, lumile? Înainte de a vorbi El, nu era nici una; după ce a vorbit El, erau toate. Atunci, de unde au venit? Ce le-a produs? Ce a produs materialul din care sunt compuse? Ce le-a făcut să existe? Cuvântul care a fost rostit le-a făcut. Și acest cuvânt le-a făcut pe toate, pentru că era cuvântul lui Dumnezeu. În acel cuvânt exista divinitatea vieții și a spiritului, puterea creativă pentru a face tot ceea ce acel cuvânt a exprimat. Așa este cuvântul lui Dumnezeu.

„Și acesta este cuvântul prin care vă este predicată Evanghelia”. Cuvântul lui Dumnezeu în Biblie este același – același în viață, în spirit, în putere creatoare – exact același ca și cuvântul care a făcut cerurile și pământul și toată oștirea lor. Isus Hristos a fost Cel care a rostit cuvântul la creație; El este Cel care rostește cuvântul în Biblie. La creație, cuvântul pe care El l-a rostit a făcut lumile; în Biblie, cuvântul pe care El îl rostește salvează și sfințește sufletul. La început, cuvântul pe care El l-a rostit a creat cerurile și pământul; în Biblie, cuvântul pe care El îl rostește creează în Isus Hristos omul care primește acel cuvânt. În ambele locuri și pretutindeni în lucrarea lui Dumnezeu este cuvântul care aduce la îndeplinire.

Lăsați cuvântul lui Hristos să locuiască în voi din abundență. Primiți-l, nu ca pe cuvântul oamenilor, ci ca pe ce este cu adevărat, cuvântul lui Dumnezeu care lucrează cu adevărat în voi. Atunci, „după cum ploaia și zăpada se pogoară din ceruri și nu se mai întorc, ci udă pământul și-l fac să rodească pentru a da sămânță semănătorului și pâine celui ce mănâncă, tot așa și cuvântul Meu, care iese din gura Mea, nu se întoarce la Mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele”. „Vouă vă este trimis cuvântul acestei mântuirii”. „Și acum fraților, vă încredințez lui Dumnezeu și cuvântului harului Său, care este capabil (literal „plin de putere”) să vă clădească și să vă ofere o moștenire printre cei care sunt sfințiți”.

Am văzut că puterea care se găsește în cuvântul lui Dumnezeu este suficientă, numai prin rostirea cuvântului, să creeze lumi. În același fel, când este adresat oamenilor, poate să-l re-creeze, în Isus Hristos, pe fiecare dintre cei ce îl primesc.

În capitolul 8 din Matei se relatează că la Isus a venit un sutaș „care-L ruga și-I zicea: ‚Doamne, robul meu zace în casă slăbănog și se chinuiește cumplit.’ Isus i-a zis: ‚Am să vin și să-l tămăduiesc.’ ‚Doamne,’ a răspuns sutașul, ‚nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu; ci zi numai un cuvânt și robul meu va fi tămăduit. ...Iar Isus a zis sutașului: ‚Du-te, și făcă-ți-se după credința ta.’ Și robul lui s-a tămăduit chiar în ceasul acela”.

Acum, cine gândea sutașul că va vindeca pe robul său? „Doar cuvântul” pe care Isus l-ar spune. Iar după ce cuvântul a fost rostit, de ce depindea sutașul – la ce a privit el pentru putere vindecătoare? Doar spre cuvânt. El nu aștepta ca Domnul să o facă altfel decât prin cuvânt. Nu. El a auzit cuvântul: „Făcă-se după credința ta”. El a acceptat acel cuvânt ca fiind cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu și a așteptat, a depins de cuvânt, ca el să împlinească ceea ce a spus. Și așa a fost. Iar acest cuvânt este cuvântul lui Dumnezeu astăzi așa cum a fost și în ziua când a fost rostit prima dată. N-a pierdut nimic din puterea lui, căci acest cuvânt „trăiește și rămâne pentru totdeauna”.

Din nou în Ioan 4:46-52 se relatează cum un slujbaș împărătesc al cărui fiu era bolnav în Capernaum, a venit la Isus în Cana din Galilea și „L-a rugat să vină și să vindece pe fiul lui, care era pe moarte. Isus i-a zis: ‚Dacă nu vedeți semne și minuni, cu nici un chip nu credeți!’ Slujbașul împărătesc l-a zis: ‚Doamne, vino până nu moare micuțul meu.’ Isus i-a zis: ‚Du-te, fiul tău trăiește.’ Și omul acela a crezut cuvântul pe care i l-a spus Isus și a pornit la drum. Pe când mergea, l-au întâmpinat robii lui și i-au spus: ‚Fiul tău trăiește.’ El i-a întrebat de ceasul în care a început să-i fie mai bine. Și ei i-au zis: ‚Jeri, în ceasul al șaptelea, l-au lăsat frigurile.’ Și tatăl a cunoscut că tocmai în ceasul acela îi zisese Isus: ‚Fiul tău trăiește’”.

Aceasta este puterea cuvântului lui Dumnezeu pentru omul care îl primește ca fiind cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este puterea care „lucrează și în voi, cei care credeți”. Acesta este modul în care cuvântul lui Dumnezeu împlinește voia Sa în cei care îl primesc și îl lasă să locuiască în ei. Observați că în ambele cazuri lucrul s-a împlinit chiar în momentul în care cuvântul a fost rostit. Observați, de asemenea, că cei bolnavi nu erau în prezența lui Isus, ci la ceva

distanță – cel din urmă era la o depărtare de cel puțin o zi de locul în care Isus vorbea slujbașului împărătesc. Totuși, a fost vindecat de îndată ce cuvântul a fost rostit. Iar acest cuvânt, astăzi ca și în acea zi, este viu și plin de putere pentru oricine îl primește așa cum a fost primit în acea zi. Credința înseamnă a accepta acest cuvânt ca fiind cuvântul lui Dumnezeu și a depinde de el în împlinirea lucrului pe care îl spune. Căci, atunci când sutașul a zis: „Spune numai un cuvânt și robul meu va fi vindecat”, Isus le-a spus celor din jur: „Nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare”. Lăsați-L să o găsească acum pretutindeni în Israel.

Isus spune fiecăruia dintre noi: „Acum sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l-am spus”. Prin intermediul cuvântului este făcută curățirea. Domnul nu-Și propune să vă curețe în alt fel decât prin cuvântul Său, și tocmai prin cuvântul pe care îl rostește. Aici și numai aici trebuie să căutați puterea purificatoare, primindu-l ca fiind cu adevărat cuvântul lui Dumnezeu care lucrează efectiv în voi și împlinește ceea ce Îi place. El nu-Și propune să vă curețe decât prin puterea și locuirea în voi a cuvintelor Sale curate.

Un lepros i-a spus lui Isus: „Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți.” Iar Isus i-a răspuns: „Da, vreau, fii curățit! Îndată a fost curățită lepra lui.” Ești chinuit de lepra păcatului? Ai spus sau spui acum: „Doamne, dacă vrei, poți să mă cureți.”? Răspunsul îți este dat acum: „Da, vreau, fii curățit!”. Și „îndată” ești curățit așa cum a fost celălalt lepros. Crede cuvântul și mărește-L pe Dumnezeu pentru puterea sa purificatoare. Nu-l crede pentru acel lepros de atunci; crede-l pentru tine însuși, acum, imediat. Căci cuvântul îți este adresat acum: „Fii curățit!”. Acceptă-l așa cum a fost acceptat în vechime și îndată el va lucra în tine plăcerea Tatălui.

Fie ca toți cei care au rostit numele lui Hristos să primească astăzi cuvântul Său așa cum este cu adevărat: cuvântul lui Dumnezeu, depinzând de acest cuvânt pentru a realiza ceea ce spune. Atunci, așa cum Hristos a iubit biserica și S-a dat pe Sine pentru ea „ca s-o sfințească și să o curețe prin botezul cu apă prin Cuvânt, ca să înfățișeze înaintea Lui o biserică slăvită, fără pată, fără zbârcitură sau altceva de felul acesta, ci sfântă și fără prihană”, așa va fi și acum spre slava lui Dumnezeu.

Cap. 17

Servi ai lui Dumnezeu

„Review and Herald” 26 sept. 1896

Din lista pe care Domnul ne-a lăsat-o în 2 Corinteni 6:1-10, este clar că nu există nici un lucru care ar putea interveni în viața unuia care crede în Hristos și pe care harul lui Dumnezeu să nu îl ia și să îl transforme în bine pentru credincios și care să-i servească numai pentru avansarea sa către desăvârșirea în Hristos Isus. Acest har al lui Dumnezeu nu va face niciodată nimic altceva decât aceasta, în cazul în care credinciosul Îi va îngădui Domnului să-l conducă pe propria Sa cale în viață; numai să-i îngăduie harului să stăpânească. Astfel se face că „toate lucrurile există pentru binele vostru” și „toate lucrurile lucrează împreună pentru binele celor ce Îl iubesc pe Dumnezeu”. Lucrul acesta este garantat. Este cu adevărat măreț. Reprezintă salvarea însăși. În felul acesta, „întotdeauna” credinciosul „biruie în Hristos”.

Dar acest lucru nu este decât o parte din realitate. Domnul nu Și-a propus numai să-l salveze pe cel care acum crede, dar El îl va folosi pentru a împărtăși tuturor celorlalți cunoștința de Dumnezeu pentru ca și ei să creadă. Nu trebuie să gândim că harul și darurile Domnului sunt numai pentru noi. Sunt în primul rând pentru noi, aceasta e adevărat. Dar ele sunt pentru noi mai întâi ca nu numai noi să fim salvați, ci pentru a putea aduce un beneficiu tuturor celorlalți, comunicându-le cunoașterea de Dumnezeu. Noi înșine trebuie să fim părtași la mântuire înainte de a-i putea conduce pe alții la ea. De aceea este scris: „Așa cum fiecare a primit darul, fiecare din voi să slujească altora, ca slujitori ai harului felurit al lui Dumnezeu”. „Și toate lucrurile acestea sunt de la Dumnezeu, care ne-a împăcat cu El însuși prin Isus Hristos și ne-a încredințat slujba împăcării”.

Astfel, fiecare om care primește harul lui Dumnezeu, primește în același timp slujba aceluia har pentru toți ceilalți. Toți cei care sunt împăcați cu Dumnezeu primesc cu acea împăcare, slujba împăcării tuturor celorlalți. Aici se aplică acel îndemn: „Vă implorăm să nu fi primit degeaba harul lui Dumnezeu”. Ești părtaș al harului? Atunci slujește celorlalți; nu primi în zadar harul lui Dumnezeu. Ești împăcat cu Dumnezeu? Atunci să știi că El ți-a dat și slujba împăcării. Ai făcut această slujbă zadarnică?

Dacă nu primim în zadar harul lui Dumnezeu, dacă vom îngădui harului să stăpânească, Domnul va face ca „în toate lucrurile” să ne dovedim „pe noi înșine servi ai lui Dumnezeu”. Acesta este adevărul. Domnul îl spune și este adevărat. „În toate lucrurile dovediți-vă pe voi înșivă servi ai lui Dumnezeu.” Adică în toate lucrurile trebuie să transmitem celorlalți cunoașterea de Dumnezeu. Și astfel, Domnul intenționează nu numai să „biruim în Hristos” pentru noi înșine, dar și să „manifestăm savoarea cunoașterii Sale în fiecare loc”. Adică El intenționează ca prin noi să descopere în fiecare loc cunoașterea de Sine.

Noi înșine nu putem face acest lucru. El trebuie să realizeze acest lucru prin noi. Noi trebuie să cooperăm cu El. Noi trebuie să fim lucrători împreună cu El. Și atunci când vom coopera cu El, ne va aduce mereu biruința în Hristos și va manifesta cunoașterea de Sine prin noi în fiecare loc. Astfel, nu primești în zadar harul Său. Numai dacă vei lăsa ca harul Lui să stăpânească; numai dacă vei lucra împreună cu El.

Este adevărat că modul în care se împlinește acest lucru este o taină. Este o taină modul în care Dumnezeu poate manifesta cunoașterea de Sine prin astfel de persoane ca mine și ca tine; și aceasta într-un singur loc; dar în toate locurile! Însă în ciuda faptului că este o taină, totuși este chiar adevărul. Dar nu credem noi taina lui Dumnezeu? Cu siguranță că da. Atunci să nu uitați că taina lui Dumnezeu este Dumnezeu manifestat în carne. Iar tu și cu mine suntem carne. Atunci taina lui Dumnezeu este Dumnezeu manifestat în tine și în mine care credem. Crede lucrul acesta!

De asemenea, să nu uiți că taina lui Dumnezeu nu este Dumnezeu manifestat în carnea nepăcătoasă, ci Dumnezeu manifestat în carnea păcătoasă. Nu era nici o taină manifestarea lui Dumnezeu în carnea nepăcătoasă – în cineva care nu avea nici o legătură cu păcatul. Lucrul acesta ar fi fost cât se poate de normal. Dar faptul că El se poate manifesta în carnea împovărată cu păcat și cu toate tendințele către păcat, așa cum este a noastră – aceasta este o taină. Da, este chiar taina lui Dumnezeu. Și este un fapt măreț, lăudat fie Domnul! Credeți lucrul acesta! Și înaintea întregii

lumi și pentru bucuria tuturor oamenilor, El a demonstrat în Isus Hristos că această mare taină este cu adevărat o realitate în experiența umană. Deoarece, „după cum copiii sunt părtași cărnii și sângelui și El însuși S-a împărtășit de aceleași”. „Era dator ca în toate lucrurile să fie făcut asemenea fraților Săi”. Și de aceea Dumnezeu „L-a făcut păcat pentru noi”. „A pus asupra Lui fărădelegea noastră a tuturor”. Astfel, în carnea noastră, având natura noastră împovărată cu fărădelege și El însuși fiind făcut păcat, Hristos Isus a trăit în această lume, ispitit în toate punctele așa cum suntem noi, iar Dumnezeu L-a făcut să biruiască și a manifestat savoarea cunoașterii Sale prin El în fiecare loc. Astfel, Dumnezeu a fost manifestat în carne – în carnea noastră, în carnea omenească împovărată de păcat – și S-a făcut păcat în ea, slab și ispitit asemenea nouă. Și astfel, taina lui Dumnezeu s-a descoperit tuturor neamurilor spre supunerea credinței. Oh, credeți-o!

Și aceasta este taina lui Dumnezeu azi și pentru totdeauna – Dumnezeu manifestat în carne, în carnea omenească, în carnea împovărată de păcat, ispitit și probat. În această carne Dumnezeu va manifesta cunoașterea de Sine în fiecare loc în care se va găsi credinciosul. Credeți lucrul acesta și măriți numele Său cel sfânt!

Aceasta este taina care astăzi, în cadrul soliei îngerului al treilea, este din nou făcută cunoscută tuturor națiunilor spre supunerea credinței. Aceasta este taina lui Dumnezeu care, în aceste timpuri, trebuie să fie „încheiată” – nu numai în sensul încheierii istoriei, ci în sensul împlinirii ei în marea sa lucrare în cel care crede. Acesta este timpul în care taina lui Dumnezeu trebuie să fie finalizată în sensul că Dumnezeu trebuie să se manifeste în carnea fiecărui credincios adevărat, în fiecare loc în care se va găsi credinciosul. Aceasta este, de fapt, păzirea poruncilor lui Dumnezeu și a credinței lui Isus.

„Fiți veseli; Eu am biruit lumea”; Eu L-am descoperit pe Dumnezeu în carne. Credința noastră este victoria care a biruit lumea. De aceea, acum „mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu care ne-a făcut capabili de a birui în Hristos și a manifestat savoarea cunoașterii Sale prin noi în fiecare loc”!

Cap. 18

Trăind prin Cuvânt

„Review and Herald” 10 oct. 1896

„Acum s-a arătat fără lege neprihănirea lui Dumnezeu, despre ea mărturisind Legea și profeții; chiar neprihănirea lui Dumnezeu care vine prin credința lui Isus Hristos pentru toți și peste toți cei ce cred; căci nu este nici o deosebire; căci toți au păcătuit și nu au ajuns la slava lui Dumnezeu”.

Neprihănirea lui Dumnezeu este ceea ce oamenii ar trebui să caute în primul rând. „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui.” Și pe calea neprihănirii se găsește viața. Este imposibil de a despărți viața lui Dumnezeu de neprihănirea lui Dumnezeu. Dacă aveți neprihănirea lui Dumnezeu, veți avea și viața lui Dumnezeu.

Iar „neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită”. Chiar acum, în timp ce citești aceste rânduri. Chiar în acest moment neprihănirea lui Dumnezeu este manifestată „tuturor și peste toți cei ce cred”. Crezi în Isus Hristos acum, în acest moment? Crezi? Dacă spui „Da!” înseamnă că „acum”, chiar în acest moment, neprihănirea lui Dumnezeu îți este descoperită ție și peste tine. Crezi acest lucru? Cuvântul lui Dumnezeu spune că așa este; spui și tu la fel? Iar dacă nu spui la fel, atunci crezi tu cuvântul? Atunci când Domnul îți spune lămurit că neprihănirea Sa este „acum” manifestată pentru tine și peste tine și tu nu spui că este acum manifestată pentru tine și peste tine, atunci crezi tu cu adevărat cuvântul Domnului? Atunci când el îți spune lămurit un lucru și tu nu spui că acel lucru este real în ce te privește, atunci tu chiar Îl crezi?

Domnul dorește ca tu să afirmi ceea ce El spune că este adevărat; acest lucru este adevărat „acum”, în acest moment și este adevărat în ceea ce te privește pe tine. „Vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat atât în El, cât și în voi”. Atunci când Domnul afirmă un lucru, el este adevărat, chiar dacă nimeni din lume nu crede. Va fi adevărat în El, dar nu și în ei. Dar El dorește să fie adevărat în tine așa cum este în El însuși. Și atunci când recunoști că ceea ce El spune este adevărat pentru tine „acum”, în acest moment, atunci acel lucru este adevărat în El și în tine. Aceasta înseamnă să crezi în Dumnezeu. Aceasta înseamnă să crezi în cuvântul Lui. Aceasta înseamnă să rămâni în tine cuvântul Lui. Și „dacă rămâneți în Mine iar cuvintele Mele rămân în voi, veți cere ce veți dori și vi se va face”.

Mulți sunt gata să recunoască în general, că ceea ce spune Domnul este adevărat; vor admite că este adevărat pentru alți oameni, dar nu vor spune că este adevărat chiar acum pentru ei. Asemenea persoane nu cunosc cu adevărat despre cuvântul lui Dumnezeu că este adevărat. „Ai credință? Ai credință pentru tine în fața lui Dumnezeu?” Dacă nu ai credință pentru tine însuși, tu însuși să ai credință, atunci nu ai credință deloc. Dacă nu crezi cuvântul lui Dumnezeu ca fiind adevărat pentru tine personal chiar acum, atunci nu crezi deloc; deoarece, așa cum tu nu trăiești nici ieri și nici mâine ci azi, tot așa dacă nu crezi acum, înseamnă că nu crezi deloc. De aceea cuvântul lui Dumnezeu este: acum este vremea potrivită; acum este ziua salvării; și „acum neprihănirea lui Dumnezeu... este manifestată, despre ea mărturisind Legea și profeții; chiar neprihănirea lui Dumnezeu care vine prin credința lui Isus Hristos pentru toți și peste toți cei ce cred”.

Crezi acum în Isus Hristos ca Mântuitor al tău personal? Poți răspunde la această întrebare într-o clipă; știi că este adevărat. Atunci, chiar în acest moment mulțumește Domnului că neprihănirea Sa îți este descoperită ție și peste tine. El nu numai că spune lucrul acesta, dar îți oferă și o dovadă a acestui lucru – despre ea mărturisesc legea și profeții. Acea lege pe care ai călcat-o, acea lege care te arăta ca vinovat înaintea lui Dumnezeu, chiar acea lege, „acum”, în fața manifestării neprihănirii lui Dumnezeu, mărturisește că ai drept la această neprihănire și că ești de aceea îndreptăți prin credința lui Isus Hristos. Și profeții mărturisesc despre acest fapt binecuvântat. „În clipa în care păcătosul crede în Hristos, el stă înaintea lui Dumnezeu necondamnat; deoarece neprihănirea lui Hristos este în el; supunerea desăvârșită a lui Hristos îi este atribuită”. Atunci, nu este acest lucru suficient pentru a te determina să spui, în această clipă dacă nu ai făcut-o până acum, că „acum neprihănirea lui Dumnezeu este descoperită” pentru tine și peste tine care acum crezi în Isus?

„Fiind socotiți neprihăniți, fără plată, prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus; pe care Dumnezeu L-a rânduit să fie, prin credința în sângele Lui, o jertfă de ispășire, pentru a-Și descoperi neprihănirea Lui și pentru iertarea păcatelor care aparțin trecutului prin răbdarea lui Dumnezeu.” Nu vrei să ai mai degrabă neprihănirea lui Dumnezeu acum, decât păcatele tale? Tu spui „Da”! Foarte bine. Dumnezeu L-a rânduit „acum” pe Isus Hristos „să-ți descopere ...neprihănirea Sa pentru iertarea păcatelor care aparțin trecutului”. Vei lăsa acum ca păcatele să dispară, chiar acum, și să iei neprihănirea despre care El spune că este oferită gratuit? „Fiind socotiți neprihăniți, fără plată.” „Fiind” este la prezent. „A fost” este trecut; „va fi” este viitor; dar „fiind” este prezent. De aceea îți spune Domnul ție, care crezi în Isus: „Fiind (acum, în această clipă) socotit neprihănit, fără plată prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Hristos Isus... prin răbdarea lui Dumnezeu”.

Dar Domnul nu a terminat cu acest subiect încă. El subliniază puterea prezentă și binecuvântarea acestui adevăr infinit. „Pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui”. Mai întâi El spune că „acum” este descoperită neprihănirea lui Dumnezeu pentru toți și peste toți cei care cred; apoi El spune despre toți aceștia că „sunt îndreptățiți fără plată” și apoi subliniază astfel totul: „pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui”. Oh, suflet sărman, tremurând și îndoielnic, nu este această asigurare suficientă că acum, chiar în acest moment, neprihănirea lui Dumnezeu este a ta? Că acum ești îndreptățiți fără plată prin harul Său? Că acum, „în vremea de acum” neprihănirea este descoperită pentru tine spre iertarea tuturor păcatelor tale care sunt trecute?

Nu este suficient? Este suficient pentru a-L satisface pe Domnul, deoarece El spune: „pentru ca, în vremea de acum, să-Și arate neprihănirea Lui astfel încât să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus”. Atunci, pentru că este pe deplin suficient pentru a-L satisface pe Domnul, nu este suficient pentru a te satisface pe tine? Vei lua tu acum plinătatea acestui binecuvântat „dar al neprihănirii”, care este viața, astfel încât Domnul, văzând rodul chinurilor sufletului Său, să fie bucuros din nou și astfel, prin bucuria ta, să fie de două ori satisfăcut? Aceasta este tot ceea ce cere. Deoarece „celui ce nu lucrează, ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința pe care o are el este socotită ca neprihănire”.

Iată cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul neprihănirii, cuvântul vieții, pentru tine „acum”, „în vremea de acum”. Vei fi făcut tu neprihănit prin el acum? Vei trăi prin el de acum? Aceasta este îndreptățirea prin credință. Aceasta este neprihănirea prin credință. Este cel mai simplu lucru din lume. Este simplu fie că „acum” cuvântul lui Dumnezeu va fi adevăr în tine sau nu. Dumnezeu i-a spus lui Avraam: „Numără stele, dacă vei putea. ...Așa vor fi urmașii tăi.” Iar „Avraam L-a crezut pe Dumnezeu și aceasta i-a fost socotită ca neprihănire.” „Dar nu numai pentru el este scris că i-a fost socotită ca neprihănire; ci și pentru noi, căroră de asemenea ne va fi socotită, nouă celor ce credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Hristos, Domnul nostru; care a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat pentru neprihănirea noastră. De aceea, fiindcă suntem îndreptățiți prin credință, avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos”.

„Acum”, „în vremea de acum” acest lucru este adevăr; este adevăr în El. Acum, în vremea de acum, lasă să fie adevăr în tine.

Cap. 19

Păstrat prin Cuvânt

„Review and Herald” 13 oct. 1896

În viața creștină, totul depinde de cuvântul lui Dumnezeu. Este adevărat că Dumnezeu este capabil și dorește să ne ferească de a păcătui, dar acest lucru trebuie făcut prin cuvântul Său. Așa că este scris: „Prin cuvântul buzelor Tale, mă feresc de calea nimicitorului”. „Am ascuns cuvântul Tău în inima mea pentru a putea să nu păcătuiesc împotriva Ta”. Acesta este mijlocul pe care L-a stabilit Dumnezeu și nu există altă cale pentru împlinirea acestui scop.

Nu există o altă cale nu pentru că El a ales-o în mod arbitrar pe aceasta pentru ca mai apoi să o impună oamenilor ca fiind calea pe care trebuie să meargă. Cuvântul Său este calea de salvare și calea pentru sfințire (viața creștină) deoarece aceasta este calea prin care Dumnezeu realizează lucrurile, pentru că aceasta este calea prin care se manifestă pe Sine. Prin cuvântul Său a creat toate lucrurile la început. Prin cuvântul Său îi creează din nou pe oameni și prin cuvântul Său va crea din nou această lume și lucrurile ce țin de ea. „Prin cuvântul Domnului au fost făcute cerurile și toată oștirea lor a fost făcută prin suflarea gurii Sale. (...) Căci El a rostit și s-a făcut; El a poruncit și s-a împlinit”. „Fiind născut din nou ...prin cuvântul lui Dumnezeu”. „Iar Cel ce stă pe tron a spus: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi.” ...Și mi-a spus: „Este făcut””.

Nu numai că lumile au fost create prin cuvântul lui Dumnezeu, dar ele sunt susținute prin același cuvânt. „Prin Cuvântul lui Dumnezeu au fost făcute cerurile și un pământ scos din apă și cu ajutorul apei, și că lumea de atunci a pierit tot prin el (prin Cuvântul lui Dumnezeu), înecată de apă. Iar cerurile și pământul de acum sunt păzite și păstrate, prin același Cuvânt”. Tot așa, creștinul nu numai că este creat prin cuvântul lui Dumnezeu, dar prin același cuvânt este susținut, menținut și crescut. Dumnezeu susține „toate lucrurile” prin puternicul Său cuvânt. Și creștinul se găsește printre aceste „toate lucrurile” nu mai puțin decât oricare sau toate celelalte lumi.

În orice caz, nu poate exista nici o îndoială despre faptul că lumile sunt susținute în locurile lor de către Domnul. Dar nu numai toate lumile, ci și „toate lucrurile” sunt susținute de către Domnul. Și acest lucru este adevărat și în ceea ce-l privește pe creștin în aceeași măsură în care este adevărat în ceea ce privește orice stea de pe firmament sau oricare altă lume. De asemenea, nu poate exista nici o îndoială că stelele și lumile sunt menținute pe cursul lor de cuvântul Domnului. Și nu poate exista nici o îndoială că creștinul este menținut pe cursul său drept de cuvântul Domnului.

Acest lucru trebuie crezut și de el trebuie să depindă oricine mărturisește numele lui Hristos. Tu și eu nu ne putem menține pe calea cea dreaptă mai mult decât soarele sau pământul. Așa cum lumile sunt dependente de cuvântul Său, tot așa este și creștinul dependent de cuvântul Său. Și atunci când lucrul acesta este împlinit, creștinul este menținut pe calea Domnului tot atât de sigur și tot atât de ușor ca oricare altă planetă din univers. Este scris că El „este capabil să vă păzească de cădere”. Iar El spune: „Te voi menține cu dreapta Mea neprihănită”. „Da, va fi susținut; pentru că Dumnezeu este capabil să-l facă să reziste”.

Oh, creștin care lupți și care ești înfrânt, oare nu este acel cuvânt care susține lumile capabil de a te susține și pe tine? Ai încredere în cuvânt! Trebuie să depinzi numai de el. Predă-te în întregime lui și vei afla odihnă în el. Încrede-te în Domnul pentru a te susține, tot așa cum ai încredere că El susține soarele. Cuvântul Său susține soarele, iar cuvântul Său către tine este din nou și din nou: „Nu te teme; căci Eu sunt cu tine”; „Te voi susține”. „Eu te păstrez; ești al meu”. „Nu te voi părăsi și nu te voi uita niciodată”. Nu te voi lăsa niciodată până nu voi termina ceea ce ți-a spus.

„Cuvântul lui Dumnezeu este viu și puternic”. „Puternic” înseamnă „plin de putere”. Cuvântul lui Dumnezeu este viu și plin de putere pentru a face pentru tine, cu tine și în tine tot ceea ce cuvântul afirmă. Crede cuvântul acesta, ai încredere în el, pentru că este cuvântul Dumnezeului Celui viu. Este cuvântul milostivului Mântuitor. „Primiți cu supunere cuvântul altoit care este capabil de a vă salva sufletele”. „Lăsați cuvântul lui Hristos să locuiască pe deplin în voi”. „Sunteți păstrați prin cuvântul lui Dumnezeu prin credință”. Puterea lui Dumnezeu este manifestată prin cuvântul Său și de aceea este cuvântul Său plin de putere. Credința vine prin auzirea cuvântului lui Dumnezeu; de aceea, este credinciosul cuvânt, cuvântul plin de credință. De aceea, afirmația:

„sunteți menținuți prin cuvântul lui Dumnezeu prin credință” este un altfel de a spune „sunteți menținuți prin cuvântul lui Dumnezeu” „pentru salvarea care este gata să fie descoperită la timpul sfârșitului”. Credeți cuvântul acesta, încredeți-vă în el și aflați puterea sa susținătoare.

Cap. 20

Nu primiți în zadar harul lui Dumnezeu

„Review and Herald” 22 sept. 1896

Poate avea fiecare credincios suficient har pentru a-l păstra liber de a mai păcătui? Da. Cu adevărat, fiecare om din lume poate avea suficient pentru a fi ferit de a mai păcătui. Este oferit suficient și este oferit cu acest scop. Dacă cineva nu îl are nu este pentru că nu este oferit suficient, ci pentru că el nu ia ceea ce este oferit. Căci „fiecăruia din noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos.” Efeseni 4:7. Măsura darului lui Hristos este El însuși în întregime și aceasta este măsura „întregii plinătăți a Dumnezeirii trupește”. Iar plinătatea Dumnezeirii cu adevărat nu are măsură, este nemărginită. Este pur și simplu infinitatea lui Dumnezeu. Și totuși, aceasta este singura măsură a harului care este oferit fiecăruia dintre noi. Nemărginita măsură a plinătății Dumnezeirii este singurul lucru care poate exprima proporția harului care este oferit fiecăruia om care trăiește în lume. Deoarece „acolo unde păcatul abunda, harul a abundat și mai mult”. Acest har este oferit pentru ca „așa cum păcatul stăpânea în vederea morții, tot așa să stăpânească harul prin neprihănire pentru viața veșnică în Isus Hristos Domnul nostru” și pentru ca păcatul să nu mai aibă stăpânire asupra voastră, pentru că sunteți sub har.

Harul este dat de asemenea „pentru desăvârșirea sfinților”. Scopul său este de a aduce pe fiecare la desăvârșire în Isus Hristos – la acea desăvârșire care se ridică la standardul lui Dumnezeu, pentru că este oferit în vederea zidirii trupului lui Hristos, „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la omul desăvârșit, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”. Este oferit „fiecăruia dintre noi” „până vom ajunge toți” la desăvârșire, chiar la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. Din nou, acest har este oferit fiecărei persoane în care abundă păcatul și aduce salvare fiecăruia destinatar. Aducând salvare în sine, măsura salvării pe care o aduce fiecăruia este singura măsură a propriei sale plinătăți, care nu este mai mică decât măsura plinătății Dumnezeirii.

Pentru că harul nemărginit este oferit fiecăruia, aducând salvare în măsura propriei sale dimensiuni, atunci care este cauza pentru care cineva nu are salvare nemărginită? Clar că numai din cauza faptului că nu a luat ceea ce i-a fost oferit.

Pentru că harul este oferit fiecăruia pentru a domni în el împotriva tuturor puterilor păcatului tot așa cum și păcatul a domnit și pentru ca păcatul să nu mai aibă stăpânire, atunci, dacă păcatul mai stăpânește în cineva, dacă păcatul mai domnește peste cineva, care este cauza? Clar, este din cauza faptului că el nu a îngăduit harului să facă pentru el și în el ceea ce i-a fost dat să facă. Prin necredință, el împiedică harul lui Dumnezeu. În ceea ce-l privește, harul i-a fost dat în zadar.

Dar fiecare credincios, prin chiar mărturisirea sa, afirmă că a primit harul lui Dumnezeu. Atunci, dacă în credincios nu domnește harul în locul păcatului, dacă harul nu are stăpânire în locul păcatului, este suficient de clar că el a primit harul lui Dumnezeu în zadar. Dacă harul nu-l îndreaptă pe credincios spre omul desăvârșit la înălțimea staturii plinătății lui Hristos, atunci a primit harul lui Dumnezeu în zadar. De aceea, îndemnul Scripturii este: „Ca unii care lucrăm împreună cu El, vă sfătuim să nu fi primit în zădar harul lui Dumnezeu.” 2 Corinteni 6:1.

Harul lui Dumnezeu este pe deplin capabil de a atinge scopul pentru care a fost dat, dar numai dacă îi este îngăduit să lucreze. Am văzut că, fiind de la Dumnezeu, puterea harului nu este decât puterea lui Dumnezeu. Așadar, este suficient de clar că puterea lui Dumnezeu este pe deplin capabilă de a atinge scopul pentru care a fost oferită – salvarea sufletului, eliberarea de păcat și de sub puterea lui, domnia neprihănirii în viață și desăvârșirea credinciosului până la înălțimea staturii plinătății lui Hristos – numai dacă poate avea loc în inimă și în viață pentru a lucra potrivit voinței lui Dumnezeu. Dar puterea lui Dumnezeu este „pentru salvarea fiecăruia care crede”. Necredința împiedică harul lui Dumnezeu. Mulți cred și primesc harul lui Dumnezeu pentru salvarea de sub păcatele trecutului, dar se mulțumesc numai cu aceasta și nu-i oferă același loc în suflet pentru a stăpâni împotriva puterii păcatului, doar sunt scăpați de păcatele din trecut. Aceasta, de asemenea, constituie o altă fază a necredinței. Așa că, față de scopul final al harului – desăvârșirea vieții după asemănarea lui Hristos – ei au primit practic harul lui Dumnezeu în zadar.

„Ca unii care lucrăm împreună cu El, vă sfătuim să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu.

Căci El zice: „La vremea potrivită, te-am ascultat, în ziua mântuirii, te-am ajutat. Iată că acum este vremea potrivită; iată că acum este ziua mântuirii”. Noi nu dăm nimănui nici un prilej de poticnire, pentru ca slujba noastră să nu fie defăimată”. Acest termen, „slujba”, nu se referă numai pe cei ce slujesc la amvon. Ea îi include pe toți cei care au primit harul lui Dumnezeu sau care au chemat numele lui Hristos, căci „așa cum fiecare a primit darul, așa trebuie să slujească unul altuia ca servi buni ai harului felurit al lui Dumnezeu”. De aceea El nu dorește ca cineva să fi primit harul lui Dumnezeu în zadar, pentru ca harul și binecuvântata sa lucrare să nu fie reprezentați greșit lumii și astfel oamenii să se împiedice mai departe din a i se supune. El nu dorește ca harul Său să fie primit în zadar, pentru că atunci când se întâmplă aceasta, este prejudiciat în multe aspecte, iar însăși slujba harului este blamată. Dar dacă harul lui Dumnezeu nu este primit în zadar, ci îi este oferit locul care i se cuvine, „nici o ofensă” nu îi va fi adusă „în nimic”, iar slujba nu numai că nu va fi blamată, ci va fi binecuvântată.

Și acum, pentru a arăta cât de desăvârșită și de puternică va fi stăpânirea harului în viața în care nu este primit în zadar, Domnul a lăsat următoarea listă care cuprinde „toate lucrurile” și în care vom fi de acord cu Dumnezeu. Citiți-o cu atenție:

„În toate privințele, ne dovedim vrednici” înaintea lui Dumnezeu „prin multă răbdare, în necazuri, în nevoi, în strâmtorări, în bătăi, în temnițe, în răscoale, în osteneli, în vegheri, în posturi; prin curăție, prin înțelepciune, prin îndelungă răbdare, prin bunătate, prin Duhul Sfânt, printr-o dragoste neprefăcută, prin cuvântul adevărului, prin puterea lui Dumnezeu, prin armura neprihănirii la dreapta și la stânga; în slavă și în ocară, în vorbire de rău și în vorbire de bine. Suntem priviți ca niște înșelători, cu toate că spunem adevărul; ca niște necunoscuți, cu toate că suntem bine cunoscuți; ca unii care murim și iată că trăim; ca niște pedepsiți, măcar că nu suntem omorâți; ca niște întristați și totdeauna suntem veseli; ca niște săraci și totuși îmbogățim pe mulți; ca neavând nimic și totuși stăpânind toate lucrurile”.

Această listă acoperă toate experiențele pe care le poate avea orice credincios în această lume. Arată că acolo unde harul lui Dumnezeu nu este primit în zadar, acel har va lua în stăpânire și va controla viața, pentru ca fiecare experiență a vieții să fie controlată de har pentru a ne dovedi vrednici înaintea lui Dumnezeu și zidindu-ne până la desăvârșire, chiar la înălțimea staturii plinătății lui Hristos. „Și atunci noi, ca unii care lucrăm împreună cu El, vă sfătuim să nu fi primit în zădar harul lui Dumnezeu.”

Cap. 21 Nemărginitul har, fără plată, tuturor

„Review and Herald” 17 aprilie 1894

„Fiecăruia dintre noi harul i-a fost dat potrivit măsurii darului lui Hristos.” Efeseni 4:7. Măsura darului lui Hristos este „toată plinătatea Dumnezeirii trupește”. Acest lucru este adevărat fie că este privit ca măsură a darului pe care l-a făcut Dumnezeu prin faptul că L-a dat pe Hristos, fie ca măsură a darului prin care Hristos însuși S-a dat, pentru că darul pe care l-a dat Dumnezeu este singurul Său Fiu născut, iar „în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”. De aceea, din acest punct de vedere, măsura darului lui Hristos fiind singura măsură a plinătății Dumnezeirii trupește, aceasta fiind numai măsura harului care este oferit fiecăruia dintre noi, rezultă că fiecăruia dintre noi îi este dat harul fără măsură, pur și simplu har nemărginit.

Privind din punct de vedere al măsurii darului prin care Hristos însuși S-a dat pentru noi este la fel, pentru că „El S-a dat pe Sine însuși pentru noi”. El S-a dat pe Sine însuși pentru păcatele noastre și prin aceasta, El S-a dat pe Sine pentru noi. Și pentru că în El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii și pentru că El S-a dat pe Sine, atunci măsura darului lui Hristos de partea Lui este exact măsura plinătății Dumnezeirii trupește. De aceea rezultă că și din acest punct de vedere, măsura harului care ne este dată fiecăruia dintre noi este tocmai măsura plinătății Dumnezeirii; care este pur și simplu cu neputință de măsurat.

Astfel, din orice punct de vedere am privi, cuvântul clar al Domnului este că fiecăruia dintre noi El i-a dat har potrivit măsurii plinătății Dumnezeirii trupește, care este nemărginit, harul cu neputință de măsurat – tot harul pe care Îl avea. Aceasta este bine. Dar așa este Domnul; seamănă cu El, pentru că Domnul este bun.

Iar acest har este oferit în întregime fără plată „fiecăruia dintre noi”. Nouă. Ție și mie, chiar așa cum suntem. Și aceasta este bine. Nouă ne trebuie atât har cât să ne facă așa cum ne vrea Domnul. Iar El este atât de bun încât ni l-a dat pe tot fără plată pentru ca să putem fi cu adevărat așa cum ne vrea El.

Domnul dorește ca toți să fim salvați, pe deplin mântuiți. Și de aceea El ne-a dat fiecăruia dintre noi chiar plinătatea harului, pentru că harul este acela care aduce mântuirea. Căci este scris: „Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire a fost dat tuturor oamenilor.” Tit 2:11. Astfel, Domnul dorește ca toți să fim salvați și de aceea El a dat tuturor harul Său, aducând salvarea tuturor. Nota de pe marginea acestui verset îl exprimă astfel: „Harul lui Dumnezeu, care aduce mântuire pentru toți oamenii, a fost dat”. Tot harul lui Dumnezeu este dat fără plată fiecăruia, aducând mântuire tuturor. Dacă vreunul sau dacă toți îl vor primi, aceasta e altă problemă. Ceea ce studiem acum este adevărul și faptul că Dumnezeu l-a dat. Și prin faptul că l-a dat pe tot, El este fără vină, chiar dacă oamenii îl resping.

Domnul dorește ca noi să fim desăvârșiți; de aceea este scris: „Fiți desăvârșiți, așa cum și Tatăl vostru care este în ceruri, este desăvârșit”. Dorind să fim desăvârșiți, El ne-a dat, fiecăruia dintre noi, tot harul pe care l-a avut, aducând plinătatea salvării Sale, pentru ca fiecare om să fie înfățișat desăvârșit în Hristos Isus. Scopul acestui dar al nemărginitului Său har este ca noi să putem fi asemenea lui Isus, care este chipul lui Dumnezeu. Chiar așa este scris: „Fiecăruia dintre noi harul i-a fost dat după măsura darului lui Hristos... pentru desăvârșirea sfinților... până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om desăvârșit, la măsura staturii plinătății lui Hristos.”

Vrei să fii ca Isus? Atunci primește harul pe care El l-a dat pe deplin și fără plată. Primește-l în măsura în care El l-a dat și nu în măsura în care crezi că îl meriți. Predă-te lui pentru ca să poată lucra în tine și pentru tine scopul minunat pentru care a fost dat și o va face. Te va face asemenea lui Isus. Va împlini scopul și dorința Celui ce l-a dat. „Predați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu”. „Vă sfătuiesc să nu fi primit în zădar harul lui Dumnezeu.”

Cap. 22 Creație sau evoluție; care?

„Review and Herald” 21 feb. 1899

Voi vorbi în această după amiază despre subiectul evoluției. Aș dori să acordați atenție mărită acestui subiect și să aflați dacă sunteți sau nu evoluționiști. În primul rând vă voi citi definiția evoluției și, pe măsură ce continuăm, veți putea vedea dacă sunteți sau nu evoluționiști. Aceste afirmații sunt copiate dintr-un tratat despre evoluție scris de unul dintre cei mai mari evoluționiști; astfel, ca definiții, aceste idei sunt corecte.

„Evoluția este teoria care reprezintă cursul lumii ca o tranziție gradată de la nedefinit la real, de la uniform la variat și care arată că motivul acestor procese este inerent în lumea care este astfel transformată”.

„Evoluția este astfel aproape sinonimă cu progresul. Este o tranziție de la un nivel inferior la unul superior, de la ce este mai rău la mai bine. Acest progres indică spre o creștere a valorii existenței, așa cum este evaluată de simțurile noastre”.

Acum observați punctele specifice în aceste trei propoziții: evoluția reprezintă cursul lumii ca o tranziție gradată de la un nivel inferior la unul superior, de la ce este mai rău la mai bine și afirmă că acest proces este inerent în chiar lumea care urmează să fie astfel transformată. Cu alte cuvinte, subiectul devine mai bun prin sine însuși și ceea ce face ca subiectul să devină mai bun este el însuși. Acest progres indică „o valoare crescândă a existenței, așa cum este evaluată de simțurile noastre”. Aceasta este un altfel de-a spune că știi că ești mai bun deoarece te simți mai bine. Știi că a existat progres pentru că îl simți. Sentimentele tale stabilesc poziția ta. Cunoașterea simțămintelor tale reglează propriul tău progres de la ce este mai rău la mai bine.

Acum, au sentimentele tale ceva de-a face cu această chestiune a progresului de la ce este mai rău la mai bine? Dacă au, ce sunteți? Fiecare dintre cei prezenți aici în această după amiază care își măsoară progresul, valoarea experienței sale, prin sentimentele sale, este evoluționist. Nu mă interesează dacă este adventist de ziua a șaptea de patruzeci de ani; este cu siguranță evoluționist. Tot creștinismul lui, toată religia lui, este o simplă mărturisire fără suport, doar o formă fără putere.

Voi citi acum din alt punct de vedere ce este evoluția, ca să puteți vedea că este necredință. Apoi, dacă vă veți descoperi evoluționist, veți ști imediat că sunteți necredincios. „Ipoteza evoluției urmărește să răspundă unui număr de întrebări legate de începutul sau geneza lucrurilor”. Ea „ajută la refacerea sentimentului străvechi față de natură ca părinte și sursă a vieții noastre”.

Una dintre ramurile acestui fel de știință, care a înclinat spre stabilirea doctrinei evoluției, este noua știință a geologiei care a instituit conceptul unor perioade de timp vaste și inimaginabile în trecutul istoric al planetei noastre. Aceste perioade vaste și inimaginabile, așa cum spune unul din principalii scriitori despre acest subiect – chiar autorul său – „reprezintă baza indispensabilă pentru înțelegerea originii omului” în procesul evoluției. Astfel, progresul care s-a realizat, a fost făcut de-a lungul nenumăratelor secole. Totuși, acest progres nu a fost constant și rectiliniu de la începutul lui și până la starea lui prezentă. A trecut prin multe creșteri și descreșteri. Au existat multe perioade de mare frumusețe și simetrie; apoi a urmat un cataclism sau o erupție și totul se destrăma, așa cum fusese anterior. Din nou începea procesul din acea stare a lucrurilor și se ridica din nou. De foarte, foarte multe ori s-a trecut prin acest proces și acesta este procesul evoluției – tranziția de la un nivel inferior la unul superior, de la ce este mai rău la mai bine.

Acum, care a fost procesul progresului dumneavoastră de la ce este mai rău la mai bine? S-a desfășurat prin „multe creșteri și descreșteri”? Modul prin care ați procurat puterea de a face binele – faptele bune ale lui Dumnezeu – a fost printr-un lung proces de creșteri și descreșteri începând cu momentul primei mărturisiri a creștinismului și până acum? Părea uneori că ați făcut mari progrese, că stați bine și că totul este bine și plăcut; și apoi, fără nici o avertizare, să intervină un cataclism sau o erupție și totul să fie ruinat? Cu toate acestea, în ciuda tuturor creșterilor și descreșterilor, începeți din nou, un alt efort; și astfel, prin acest proces, îndelung continuat, ați ajuns în punctul în care sunteți astăzi; și „privind în urmă” totul, puteți constata un progres pe baza simțămintelor – este aceasta experiența dumneavoastră? Este aceasta calea pe care ați făcut progresul?

Cu alte cuvinte, sunteți evoluționist? Nu evitați răspunsul; recunoașteți cinstit adevărul, căci eu vreau ca în această după-amiază să vă scot din evoluționism. Există o cale de a scăpa de el și oricine a intrat în această sală ca evoluționist o poate părăsi ca un creștin. Așadar, dacă atunci când descriu evoluționistul vă recunoașteți pe voi înșivă, admiteți lucru acesta și apoi urmați pașii pe care Dumnezeu vi-i va descoperi și care vă vor scăpa. Dar vă spun clar că, dacă ceea ce am descris a fost experiența voastră, dacă acesta a fost genul de progres pe care l-ați făcut în viața voastră creștină, atunci sunteți evoluționist, indiferent dacă recunoașteți sau nu. Oricum, cea mai bună cale este să recunoașteți acest lucru, apoi să renunțați la el și să fiți creștin.

O altă expresie a evoluționismului: „Evoluția socotește materia ca fiind veșnică”. Și „acceptând” acest lucru, „noțiunea de creație este eliminată din prezența evoluției”. Acum, dacă vei căuta la tine însuși principiul care îți va asigura progresul ce trebuie făcut în tine pentru a ajunge la împărăția lui Dumnezeu; dacă crezi că acest principiu este inerent în tine însuși, că îl poți face să funcționeze în mod corect și că, reușind să îl controlezi corect odată pornit, îți va oferi ce dorești; dacă așa ai așteptat, urmărit și constatat progresul tău ești sigur evoluționist. Citesc mai departe ce este evoluția: „Este clar că doctrina evoluției este direct opusă cu cea a creațiunii... Ideea evoluției, așa cum este aplicată la formarea lumii ca un tot, este opusă unei voințe creatoare directe”.

Aceasta este evoluția, definită de cei care au creat-o – că lumea cu tot ce cuprinde ea a apărut de la sine însăși și că principiul care a adus-o în condiția în care se găsește astăzi este inerent în sine și capabil să producă tot ce există. Dacă acesta este adevărul, prin natura lucrurilor „evoluția este direct opusă creațiunii”.

Acum, în ce privește lumea și tot ce cuprinde ea: nu credeți că au apărut de la sine. Știți că nu sunteți evoluționist din acest punct de vedere deoarece credeți că Dumnezeu a creat toate lucrurile. Toți cei care sunteți aici în această după-amiază veți spune că sunteți convinși că Dumnezeu a creat toate lucrurile – lumea și tot ce cuprinde ea. Evoluția nu admite acest lucru; ea nu are nici un loc pentru creațiune.

Oricum, există o altă fază a evoluției care pretinde că nu este absolut opusă creațiunii. Cei care au creat această teorie a evoluției pe care v-am citit-o, nu pretind că sunt altceva decât necredincioși – oameni fără credință – căci un necredincios este pur și simplu un om fără credință. Chiar dacă cineva pretinde că are credință când de fapt nu o are, este un necredincios. Sigur că termenul „necredincios” era mai limitat decât astăzi. Cei care au creat această teorie a evoluției pe care am citit-o aparțineau acestei categorii, dar când au răspândit această doctrină, existau mulți oameni care pretindeau că sunt creștini, care pretindeau că sunt oameni ai credinței, care cred cuvântul lui Dumnezeu, care învață creațiunea. Acești oameni, care nu cunoșteau pentru ei înșiși cuvântul lui Dumnezeu, care nu cunoșteau că este cuvântul lui Dumnezeu, credința lor fiind doar o formă de credință fără putere – acești oameni, spun, fiind vrăjiți de această noutate care se răspândise și dorind să devină cunoscuți o dată cu noua știință, fără a dori să abandoneze cuvântul lui Dumnezeu și căile credinței, nu erau pregătiți să recunoască faptul că pot merge fără Dumnezeu, fără creațiune, așa că au creat un fel de evoluție care Îl includea și pe Creator. Această fază a ei este numită evoluție teistă. Ea afirmă că Dumnezeu, cândva, a declanșat acest proces, iar de atunci totul merge de la sine. El a început și după aceea s-a putut produce de la sine realizarea a tot ceea ce vedem. Oricum, aceasta nu este decât o improvizatie, o născocire pentru a salva aparențele, adevărații evoluționiști declarând că nu este decât „o fază de tranziție de la ipoteza creaționistă la cea evoluționistă”. Ea nu este decât evoluție, pentru că nu există cale de mijloc între creațiune și evoluție.

Fie că aparțineți sau nu acestei categorii, sunt mulți, chiar printre adventiștii de ziua a șaptea – nu atât de mulți cum erau înainte, slavă Domnului! – care cred că trebuie ca Dumnezeu să ne ierte păcatele și să ne așeze pe calea cea bună, dar după aceea noi trebuie să ducem până la capăt mântuirea noastră cu frică și cutremur. Astfel, ei se tem și tremură tot timpul, dar nu duc la capăt nici o mântuire, pentru că nu-L au pe Dumnezeu care să lucreze constant în ei „după plăcerea Lui și voința și înfăptuirea.” Filipeni 2:12, 13.

Acum, în Evrei 11:3 se afirmă că prin credință înțelegem că lumile au fost create – așezate, aranjate, ridicate – „prin cuvântul lui Dumnezeu; așa că tot ce se vede n-a fost făcut din lucruri care

se văd”. Pământul pe care îl vedem nu a fost făcut din roci; oamenii nu au fost făcuți din maimuțe, maimuțe antropoide și “veriga lipsă”; iar maimuțele antropoide, maimuțele și “veriga lipsă” nu au fost făcute din mormoloci, iar mormolocii n-au fost făcuți din protoplasme la început. Nu! „Lumile au fost făcute prin cuvântul lui Dumnezeu, așa că lucrurile care se văd n-au fost făcute din lucruri care se văd”.

Dar de ce lucrurile pe care le vedem nu au fost făcute din lucruri vizibile? Pur și simplu pentru că lucrurile din care au fost făcute nu se văd. Iar motivul pentru care aceste lucruri nu se văd este pentru că ele nu există. Ele nu există. Lumile au fost făcute prin cuvântul lui Dumnezeu, iar cuvântul lui Dumnezeu are proprietatea potrivit căreia, atunci când este rostit, nu numai că aduce la existență, ci face ca și materialul din care este făcut lucrul respectiv să existe.

Cunoașteți de asemenea și celălalt verset: „Cerurile au fost făcute prin cuvântul Domnului și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui;... căci El a rostit și a fost” Psalm 33:6-9. În legătură cu acest lucru vă voi pune o întrebare: cât timp s-a scurs de când a fost rostit cuvântul și până ce lucrurile au luat ființă? Cât timp a trecut după ce El a rostit și până când lucrul respectiv a luat ființă? (Voci: „Nici un moment.”) Nici o săptămână? Nu. Nu șase perioade lungi de timp? Nu. Evoluția, chiar și cea care admite existența unui Creator, susține că de la rostirea cuvântului și până la formarea lucrurilor care se văd au trecut perioade nedefinite de timp sau „șase perioade de timp lungi, nedefinite”. Dar aceasta este evoluție, nu creațiune. Evoluția constă în procese lungi. Creațiunea constă în rostirea cuvântului.

Când a creat Dumnezeu lumile, rostind cuvântul, a spus: „Să fie lumină!”. Acum, cât timp a trecut între cuvintele „Să fie lumină!” și momentul în care a apărut lumina? Aș dori să înțelegeți clar aceste chestiuni, pentru ca să vă dați seama dacă sunteți evoluționist sau creaționist. Dați-mi voie să vă întreb din nou. Nu s-au scurs șase perioade lungi de timp între momentul în care cuvântul a fost rostit și împlinirea lui în fapt? Spuneți că nu. Nu s-a scurs o săptămână? Nu. Nici o zi? Nu. Nici o oră? Nu. Nici un minut? Nu. Nici măcar o secundă? Nu; cu adevărat nu! Nu a existat nici măcar o secundă între momentul în care Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!” și existența luminii. (Voci: „De îndată ce cuvântul a fost rostit, lumina a existat.”) Da, așa a fost. Examinez cu minuțiozitate aceste lucruri pentru a le fixa bine în mintea voastră, de teamă să nu le abandonați îndată ce vă voi întreba altceva. Acum este clar că, atunci când Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!” nu a trecut nici o secundă până la momentul în care lumina a strălucit? (Voci: „Da!”) Foarte bine. Atunci, cel care lasă să treacă vreo clipă între momentul rostirii cuvântului de către Dumnezeu și apariția lucrului este evoluționist. Dacă admite că s-au scurs perioade incalculabile care s-au succedat altor perioade incalculabile este doar mai evoluționist decât cel care crede că nu s-a scurs decât o zi; este tot evoluționist, dar mai mult decât celălalt.

Apoi, Dumnezeu a spus: „Să fie o întindere între ape!”. Și apoi? Așa a fost. Din momentul în care Dumnezeu a zis „Să fie o întindere între ape și ea să despartă apele de ape” și până la momentul existenței întinderii, cât timp a trecut? S-a realizat instantaneu? Da. Atunci, ce este cel care susține că a existat o perioadă de timp foarte lungă, nedefinită, între momentul rostirii cuvântului și existența lucrului? Evoluționist. Dacă admite că a existat o zi, o oră sau un minut între rostirea cuvântului și existența lucrului în sine, acea persoană nu recunoaște creațiunea.

Când Domnul a spus: „Să se strângă la un loc apele care sunt dedesubtul cerului și să se arate uscatul!”; sau când a spus: „Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori... așa a fost”. Apoi Dumnezeu a așezat doi luminători mari în întinderea cerului și a făcut stelele; iar când Dumnezeu a zis, „așa a fost”. El a zis: „Să mișune apele de viețuitoare și să zboare păsări deasupra pământului pe întinderea cerului” și așa a fost. Când Dumnezeu a zis: „Să mișune pământul de viețuitoare după soiul lor” așa a fost. Când a vorbit El, s-a și făcut. Aceasta este creațiune.

Vedeți deci că pentru evoluționiști este perfect logic și destul de rezonabil să dea deoparte cuvântul lui Dumnezeu și să nu creadă în el, pentru că evoluția este opusă creațiunii. Așa cum evoluția este opusă creațiunii, iar creațiunea este înfăptuită prin cuvântul lui Dumnezeu, atunci evoluția este opusă cuvântului lui Dumnezeu. Bineînțeles că evoluționistul autentic, original, nu acordă nici o atenție acestui cuvânt, nici evoluționiștilor moderați – care introduc creațiunea și îi atribuie cuvântului lui Dumnezeu declanșarea ei. Așa de mult timp i-a trebuit evoluției, cum ar fi

perioade nedefinite și nedeterminate de timp, pentru a realiza tot ce se vede, încât creațiunea nu-și mai găsește locul.

Evoluționistul autentic recunoaște că actul creațiunii trebuie să aibă loc instantaneu, dar el nu crede într-o acțiune imediată și de aceea nu crede în creațiune. Să nu uităm că actul creator este instantaneu; dacă nu este așa, nu este creațiune; dacă nu are loc imediat, aceasta este evoluție. Revenind la începuturile creațiunii, când a vorbit Dumnezeu, exista în cuvântul Său energia creatoare pentru a produce lucrul pe care acel cuvânt l-a rostit. Aceasta este creațiune, iar acel cuvânt al lui Dumnezeu este același ieri, azi și în veci; trăiește și rămâne pentru totdeauna; conține viață veșnică. Cuvântul lui Dumnezeu este viu. Viața care este în el este viața lui Dumnezeu – viața veșnică. De aceea el este cuvântul vieții veșnice, cum a spus Domnul Isus; și el dănuiește pururea în esența lucrurilor. Cuvântul lui Dumnezeu este veșnic; energia creatoare dănuiește pururea în el.

Astfel, când Isus era aici, a spus: „Cuvintele pe care vi le-am spus sunt spirit și viață”. Cuvintele pe care le-a rostit Isus sunt cuvintele lui Dumnezeu. Ele sunt îmbibate cu viața lui Dumnezeu. Ele sunt viață veșnică, dănuiesc pururea; iar în ele există energie creatoare pentru a realiza lucrul rostit.

Acest lucru este ilustrat în multe momente din viața lui Hristos, după cum se relatează în Noul Testament. Nu este nevoie să le citez pe toate, dar mă voi referi la unul sau la două pentru ca să puteți înțelege acest principiu. Vă amintiți că după predica de pe munte, Isus a coborât și a întâlnit un sutaș care l-a spus: „Robul meu zace în casă paralizat și se chinuiește cumplit.” Isus l-a zis: „Am să vin și să-l vindec.” Sutașul a spus: „Nu sunt vrednic să intri sub acoperișul meu; ci rostește numai cuvântul și robul meu va fi vindecat.” Isus s-a întors spre cei care Îl însoțeau și a zis: „Nici în Israel n-am găsit o credință așa de mare”.

Israel avea Biblia. Ei cunoșteau cuvântul lui Dumnezeu. Se mândreau că sunt poporul Cărții, poporul lui Dumnezeu. Ei îl citeau, îl predicau în sinagogi: „Cuvântul Meu... va împlini planurile Mele.” Isaia 55:11. Când citeau acest cuvânt, ziceau: „Este în regulă; cuvântul trebuie îndeplinit. Înțelegem câtă nevoie avem de el și-l vom împlini. Vom face ceea ce spune”. Apoi ei făceau tot ceea ce le stătea în putință pentru a-l împlini. Le-a luat mult timp, atât de mult încât niciodată nu l-au împlinit. Se aflau atât de departe de o împlinire reală a cuvântului încât cei mai mari dintre ei au ajuns să exclame: „Dacă o singură persoană ar putea ca numai pentru o zi să păzească legea fără a călca vreun punct – nu; dacă o singură persoană ar putea să păzească acel punct care vorbește despre păzirea Sabatului – atunci necazurile lui Israel s-ar sfârși iar Mesia ar putea veni.” Astfel, deși au început să facă ce spunea cuvântul, le-a luat atât de mult timp încât nu și-au atins niciodată scopul. Ce erau ei?

Cuvântul lui Dumnezeu spunea: „Va împlini planurile Mele”. Se vorbea astfel de puterea creatoare. Dar, cu toate că pretindeau a recunoaște energia creatoare a cuvântului lui Dumnezeu, în viețile lor ei o lăseau deoparte și spuneau: „Noi vom face!”. Căutau în ei înșiși procesul în urma căruia vor fi aduși în concordanță cu acest cuvânt. Ce erau ei? Vă este teamă să spuneți pentru că și voi sunteți ca ei? Nu vă fie teamă să-i numiți evoluționiști, căci aceasta erau, și mulți dintre voi sunteți la fel. Viața lor era opusă creațiunii, nu avea nici o legătură cu creațiunea. Ei nu au fost făcuți ființe noi; în ei nu fusese creată nici o viață nouă. Lucrarea nu a fost realizată de puterea lui Dumnezeu, ci de ei înșiși; și erau atât de departe de a crede în creațiune încât au respins Creatorul și l-au crucificat izgonindu-L din lume. Evoluția totdeauna procedează așa; nu uitați că „evoluția este în mod direct opusă creațiunii”.

Acum, aceștia erau oamenii la care privea Isus atunci când făcea această afirmație despre credința în Israel. Era acolo un om, un roman, care crescuse printre evreii care nu țineau cont de învățăturile lui Isus. Sutașul fusese în apropierea lui Isus, Îl văzuse vorbind, Îi ascultase cuvintele și văzuse efectele acestor cuvinte încât și-a zis: „Orice spune acest om este așa; când spune ceva, se face. Acum am să profit și eu.”. Așa că a mers la Isus și l-a spus ceea ce este scris. Isus știa foarte bine că mintea lui se concentra asupra puterii cuvântului Său face acel lucru și i-a zis: „Foarte bine. Am să vin și am să-l vindec pe robul tău”. „Oh nu, Domnul meu, nu este nevoie să vii.” Vedeți, acest om vroia să vadă dacă există vreo putere în cuvânt. De aceea a zis: „Zi numai cuvântul și robul meu va fi vindecat”. Isus a răspuns: „Facă-se după credința ta. Și robul a fost vindecat”. Cât

timp a trecut de când a ieșit cuvântul „Facă-se după credința ta” și până ce omul a fost tămăduit? Douăzeci de ani? Nu. A trebuit el oare să meargă printr-o mulțime de urcușuri și coborâșuri înainte ca să fie vindecat cu adevărat? Sincer acum! Nu, nu! Când cuvântul a fost rostit, cuvântul a împlinit lucrul rostit și aceasta imediat.

Într-o altă zi Isus se plimba singur și un lepros L-a zărit de departe și L-a recunoscut; și el prins de adevărul binecuvântat al energiei creatoare a cuvântului lui Dumnezeu. El I-a spus lui Isus: „Dacă vrei, poți să mă cureți.” Isus S-a oprit și a zis: „Da, voiesc, fii curățit. Și cum a vorbit, îndată l-a lăsat lepra și s-a curățit.” Marcu 1:41, 42. Nu ne este permis să punem vreun interval de timp între rostirea cuvântului și împlinirea lui: „îndată” leprosul a fost curățit.

Acum vedeți cum cuvântul lui Dumnezeu de la începutul creațiunii avea în el energia creatoare pentru a produce ceea ce rostea. Vedeți că atunci când Isus a venit în lume pentru a le arăta oamenilor calea vieții, pentru a-i salva din păcatele lor, El a arătat de nenumărate ori, în diferite locuri, tuturor oamenilor și pentru toate timpurile că același cuvânt al lui Dumnezeu are mereu în el aceeași energie creatoare, astfel încât, atunci când acest cuvânt este rostit, energia creatoare este acolo pentru a-l împlini.

Acum, ești evoluționist sau creaționist? Acest cuvânt îți vorbește. L-ai citit și ai mărturisit că îl crezi. Credeți în creațiune, contrar celorlalți evoluționiști; ei bine, vreți să credeți în creațiune, contrar vouă înșivă? Veți primi astăzi această doctrină și nu veți îngădui ca nimic – nici o perioadă de timp – să vă despartă de energia creatoare a acestui cuvânt?

Isus a spus cuiva: „Păcatele îți sunt iertate”. De cât timp a fost nevoie pentru ca acest lucru să se împlinească? Nu a existat nici un moment între cuvântul „iertat” și împlinirea lui. Același cuvânt: „Păcatele îți sunt iertate” îți este spus și ție astăzi. De ce lăsați să treacă timp între acest cuvânt care vă este spus și împlinirea lui? Cu puțin timp în urmă spuneți că oricine lasă să treacă un minut sau chiar o secundă între rostirea cuvântului lui Dumnezeu și producerea lucrului este evoluționist. Foarte bine; așa și este. Rămâneți la această părere. Acum vă întreb, de ce atunci când El vă iartă, lăsați să treacă zile întregi pentru ca iertarea să aibă efect asupra voastră, înainte ca ea să devină realitate în voi? Spuneți că celălalt este evoluționist. Aș vrea să știu ce sunteți voi? Veți înceta să mai fiți evoluționiști și veți deveni creaționiști?

Această zi va avea o importanță deosebită pentru mulți dintre cei prezenți, pentru că este momentul în care mulți se vor decide de o parte sau de cealaltă. Dacă plecați de aici evoluționiști, sunteți în pericol. Este o chestiune de viață și de moarte chiar acum. Spuneți că evoluția este necredință și este corect. De aceea, dacă plecați de aici evoluționiști, de ce parte vă aflați? Care este alegerea voastră? Și dacă plecați de aici fără ca păcatele să vă fie iertate, sunteți evoluționiști pentru că permiteți să treacă timp între pronunțarea cuvântului și împlinirea lui.

Din ceea ce am citit, vedeți că oricine lasă să treacă timp între cuvântul rostit și lucrul împlinit este evoluționist. Cuvântul lui Dumnezeu pentru tine este: omule, „păcatele îți sunt iertate”. Femeie, „păcatele îți sunt iertate”. (Prezbiterul Corliss: „Nu a spus: Păcatele îți vor fi iertate?”) Nu, domnule. „Păcatele îți sunt iertate!” – timpul prezent, accentuând: „Păcatele îți sunt iertate”. Mulțumesc lui Dumnezeu că este așa, pentru că energia creatoare care există în cuvântul „iertat” trebuie să înlăture toate păcatele și să creeze o ființă nouă. Cred în creațiune. Tu crezi? Crezi în energia creatoare a cuvântului „iertat” care vă este adresat? Sau ești un evoluționist și spui: „Nu văd cum poate fi așa pentru că sunt atât de rău. Am încercat să fac binele, dar am eșuat de multe ori. Am trecut prin multe urcușuri și coborâșuri și am fost de mai multe ori jos decât sus”. Dacă spui aceasta ești evoluționist, căci aceasta este evoluția.

Mulți oameni au dorit cu ardoare o inimă curată. Ei spun: „Cred în iertarea păcatului și în ce s-a spus mai înainte și aș accepta toate aceste lucruri dacă aș fi sigur că pot rezista; dar este atât de mult rău în inima mea și atât de multe lucruri de biruit, încât nu mai am nici o încredere”. Dar iată cuvântul: „Creează în mine o inimă curată”. O inimă curată se obține prin creațiune și nu prin alte mijloace; iar creația este făcută prin cuvântul lui Dumnezeu. Căci El spune: „Vă voi da o inimă nouă și voi pune în voi un spirit nou.” Ezechiel 36:26. Acum ești creaționist sau evoluționist? Vei pleca de aici cu o inimă rea sau cu o inimă nouă, creată prin cuvântul lui Dumnezeu care are în el energia creatoare pentru a produce o inimă nouă? Acest cuvânt rostește pentru tine o inimă nouă.

Fiecăruia îi vorbește astfel; și dacă lași să treacă vreun moment între rostirea cuvântului și o inimă nouă ești evoluționist. Dacă îngădui să treacă timp între rostirea cuvântului și împlinirea lui în experiența ta ești evoluționist.

Sunt unii aici care au spus: „Da, vreau acest lucru. Am să-l obțin. Cred că acest cuvânt îl va împlini”, dar au lungit timpul până la următoarea întâlnire, apoi mereu și mereu, anii au trecut și ei sunt astfel evoluționiști. În timp ce mulți se învârtesc în jurul tainei credinței și a sfințeniei ar putea rezolva problema, spunând: „Știu că Isus Hristos este partea mea pe vecie”. Puterea pentru realizarea acestui fapt se află în cuvântul lui Dumnezeu; și când este acceptat, energia creatoare este prezentă pentru a produce lucrul rostit. Astfel că puteți rezolva problema tainei credinței și a sfințeniei declarând că știți că Hristos vă aparține pentru veșnicii.

Există o taină a felului în care Dumnezeu poate fi manifestat în trupul nostru păcătos. Dar, atenție! Problema nu este această taină. Problema este: există creațiune? Există un Creator care să poată crea în voi o inimă curată? Sau totul nu este decât simplă evoluție? De astăzi și până la sfârșitul zilelor întrebarea printre adventiștii de ziua a șaptea trebuie să fie: crezi în Creator? Dacă crezi în Creator, în ce fel creează El? Bineînțeles că spui: prin cuvântul lui Dumnezeu. Foarte bine. Dar creează El lucruri pentru tine prin cuvântul Său? Ești un creaționist față de ceilalți evoluționiști sau un evoluționist față de ceilalți creaționiști? Care este realitatea?

Alteceva. Cuvântul spune: „Curățiți-vă!”. Iar mai devreme a spus: „Să fie lumină: și a fost lumină”. El i-a spus leprosului: „Fii curățit!” și „îndată” a fost curățit. Acum îți spune ție: „Fii curat!” și ce se întâmplă acum? Toți – ce veți spune? (Voci: „Așa este.”) Atunci, de dragul sufletului vostru, încredeți-vă în cuvântul creator. Recunoașteți puterea creatoare din cuvântul lui Dumnezeu care vă este adresat prin Biblie, căci acest cuvânt al lui Dumnezeu care este în Biblie, este cu tine astăzi, același care a adus lumina la existență, a adus lumina din întuneric și l-a curățit pe lepros. Acest cuvânt rostit pentru tine astăzi, dacă este primit, te va face om nou în Hristos Isus. Acest cuvânt rostit în pustia întunecată și în goliciunea inimii tale, dacă este acceptat, produce lumina lui Dumnezeu. Acest cuvânt rostit astăzi pentru tine care ești atins de lepra păcatului, dacă este primit, te va curăți de îndată. Lăsați-l să facă acest lucru! Lăsați-l!

Cum voi fi curățit? Prin puterea creatoare a cuvântului: „Fii curățit!”. De aceea este scris: „Acum voi sunteți curați din pricina cuvântului pe care vi l-am spus.” Ioan 15:3. Ești curat? Vei fi creaționist din acest moment? Sau vei continua să fii evoluționist?

Vedeți ce binecuvântare este aceasta. Când citești cuvântul, apoi îl primești și meditezi la el, ce semnifică pentru tine? Oh, creație! Puterea creatoare este în tine producând lucrurile pe care le rostise cuvântul; tu trăiești chiar în prezența puterii creațiunii. Creațiunea este continuată în viața ta. Dumnezeu creează în tine neprihănire, sfințenie, adevăr, credință – fiecare lucru bun și minunat.

Când va fi așa, păzirea Sabatului va căpăta o altă semnificație, pentru că Sabatul este un memorial al creațiunii – semnul că cel care îl păzește Îl cunoaște pe Creator și este familiarizat cu procesul creației. Dar atâta timp cât ești evoluționist, păzirea Sabatului este o înșelătorie.

Până ce nu vei recunoaște zi de zi cuvântul lui Dumnezeu ca pe o putere creatoare în viața ta, faptul că păzești Sabatul este o înșelătorie, pentru că Sabatul este memorialul creațiunii. Este „un semn între Mine și voi, ca să știți că Eu sunt Domnul, Dumnezeul vostru”, Creatorul tuturor lucrurilor.

În capitolul 2 din Efeseni, versetele 8-10 citim: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi, ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele.”

Nu trebuie să te aștepti la fapte bune din tine însuși. Ai încercat deja. Evoluționistul încearcă mereu, dar fără nici un rezultat. De ce tot încerci să faci fapte bune când știi foarte bine că vei da greș? Ascultă! De acum și până la sfârșitul lumii nu va exista nimic bun în tine dacă acesta nu va fi creat de Creatorul însuși, prin cuvântul Său care are în el energie creatoare. Să nu uiți acest lucru! Vrei să faci fapte bune când vei pleca de aici? Acest lucru este posibil doar dacă vei fi creat în Isus Hristos pentru aceste fapte bune. Încetează să mai încerci! Privește la Creator și primește cuvântul Său creator. „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în tine”, atunci vor apărea acele fapte

bune, vei fi creștin. Apoi, pentru că trăiești cu Creatorul și ești în prezența energiei creatoare, vei avea acea pace fericită și acea forță veritabilă, constructivă, care aparține unui creștin.

Când îți spune că: „noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune, pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte, ca să umblăm în ele”, recunoaște-L pe Creator, recunoaște măcar lucrurile bune pe care Dumnezeu le-a creat în tine, fără să mai acorzi nici o atenție altor fapte care nu sunt create, pentru că nu există nimic bun cu excepția celor create de Domnul.

Acum ai fost creat din nou în Isus Hristos. El spune aceasta. Mulțumește-I pentru aceasta. Cum? La acest verset vei fi evoluționist? Acesta este timpul prezent: „Noi suntem lucrarea Lui”. Suntem creați în Hristos Isus pentru fapte bune. Nu-i așa? Cuvântul a fost rostit. Este cuvântul creator. Cât timp vei lăsa să treacă între cuvântul lui Dumnezeu și momentul în care vei fi un om nou? Când vorbeam despre creațiune la început, spuneți că cel care lasă să treacă chiar și un minut între cuvânt și lucru, este evoluționist. Ce sunteți acum în fața cuvântului lui Dumnezeu care creează oameni în Hristos Isus pentru fapte bune? La acest punct ești evoluționist? Haideți să fim cu toții creaționiști!

Nu înțelegeți că în felul acesta nu este nevoie de un proces lung și epuizant pentru a fi gata să-L întâlnim pe Domnul în slava Sa? Atât de mulți oameni privesc la ei înșiși. Ei consideră că este firesc să aibă nevoie de foarte mult timp pentru a fi gata pe deplin să-L întâlnească. Dar dacă acest lucru se face prin evoluție, nu va fi realizat niciodată. Dar dacă se face prin creațiune, se va realiza în mod sigur și repede. Acest cuvânt la care m-am referit mai devreme este cuvântul pe care fiecare trebuie să-l ia ca fiind pentru sine: „În vreme ce mulți se învârtesc în jurul tainei credinței și a slavei, ar putea rezolva problema declarând deschis: ‘Isus este al meu pentru veșnicii’”.

Vă dați seama cât timp am fost evoluționiști? Încetăm să mai fim? Haideți să fim creaționiști și se va rezolva totul. Haideți să fim cu adevărat păzitori ai Sabatului. Haideți să credem în Dumnezeu. El rostește iertare. Rostește o inimă curată. Vorbește despre sfințenie și o creează. Lăsați-L să o creeze și în voi. Încetați să mai fiți evoluționiști, lăsați acest cuvânt creator să lucreze pentru voi, lăsați această putere creatoare să lucreze în voi ceea ce spune cuvântul și înainte să părăsiți casa aceasta, Dumnezeu vă poate pregăti pentru a-L întâlni. Cu adevărat, chiar prin acest lucru îl veți întâlni. Și după ce l-ați întâlnit în acest fel și-l întâlniți în acest fel în fiecare zi, nu sunteți atunci gata să-L întâlniți? Credeți acest lucru? Credeți că El a spus și lumile au apărut, lumina a venit prin cuvântul Său atunci când l-a rostit, leprosul a fost vindecat „îndată” ce El a vorbit, dar în ceea ce vă privește, considerați că este nevoie de ceva timp între momentul în care cuvântul a fost rostit și împlinirea lui. Oh, de ce vreți să fiți evoluționiști? Creațiunea, creațiunea – aceasta este calea.

Noi suntem cei care îi chemăm pe oameni la ospăț. Noi trebuie să le spunem: „Veniți, iată că toate sunt gata!”. Dar cum aș putea să-i spun unui om că totul este pregătit, când eu însumi nu sunt pregătit? Începem cu o minciună. Cuvintele mele nu-l vor atinge. Nu sunt decât vorbe goale. Dar, oh, dacă în acest apel există puterea creatoare a cuvântului care ne-a pregătit, care ne-a curățit de păcat, care ne-a creat pentru fapte bune, care ne susține așa cum soarele este susținut pe orbita pe care Dumnezeu a ales-o – atunci când mergem și spunem lumii care zace în păcat: „Veniți, căci iată că toate sunt gata”, ei vor auzi. Vor auzi în această chemare tonul vocii Păstorului cel bun și vor veni cu plăcere pentru ca puterea creatoare să-i facă ființe noi și să-i pregătească pentru ospățul la care au fost invitați.

În acest moment al istoriei ne aflăm noi. Sigiliul lui Dumnezeu este pus pe poporul Său. Dar amintiți-vă că El nu-Și va pune niciodată sigiliul pe cineva care nu este curățit de orice mânjitură a păcatului. Dumnezeu nu-Și va pune sigiliul pe ceva care nu este adevărat, care nu este bun. I-ați cere să-Și pună sigiliul pe o neprihănire care nu este altceva decât fărădelege? Nu veți îndrăzni să faceți asta. Știți că El este prea drept ca să facă acest lucru. Deci El trebuie să vă curețe pentru a putea să-Și pună sigiliul pe propria Sa lucrare. El nu poate să-Și pună sigiliul pe lucrarea voastră. Doar un document confirmat de El însuși poate purta sigiliul Său. Lăsați-L să-Și scrie caracterul în inima voastră și astfel va putea să vă pună sigiliul. Nu va putea să-Și pună sigiliul Său aprobator peste inima voastră decât atunci când cuvântul creator și-a împlinit scopul în inima voastră.

Puteți vedea în prezența Cui ne aflăm. Vă dați seama într-o oarecare măsură de cât timp vom avea nevoie să epuizăm jumătate din acest subiect. Dar fraților, când ne vom opri, să o facem în fața creațiunii. Haideți să nu mai fim evoluționiști. Să nu mai lăsați să treacă nici un moment între rostirea cuvântului și împlinirea lui în voi. Astfel, trăind în prezența creațiunii, mergând în prezența Creatorului, susținuți de puterea creatoare, inspirați prin energia creatoare, cu un astfel de popor, Dumnezeu poate schimba lumea în foarte puțin timp.

Dacă la început credeți că este un subiect bizar pentru o ocazie ca cea de astăzi (era încheierea săptămânii de rugăciune), acum vă dați seama că este adevăr prezent. Există doar două căi. Nu există cale de mijloc. Orice bărbat și orice femeie din lume poate fi ori creaționist, ori evoluționist. Evoluția este necredință, este moarte. Creațiunea este creștinism, este viață. Alegeți creațiunea, creștinismul și viața pentru a putea trăi. Să fim numai creaționiști, pentru totdeauna creaționiști! Și tot poporul să spună: “Amin”!

Cap. 23

Desăvârșirea creștină

„Review and Herald” 18 iulie 1899

„De aceea, fiți desăvârșiți”. Și imnul „Desăvârșit mântuit” care tocmai a fost intonat, reprezintă un fundament suficient pentru „de aceea” – „De aceea, fiți desăvârșiți.” Matei 5:48. Știți că așa este cuvântul lui Dumnezeu. Știți că suntem îndemnați să „ne îndreptăm către desăvârșire.” Evrei 6:1. Știți că Evanghelia, chiar mesajul Evangheliei pe care voi și cu mine îl predicăm, este „de a prezenta pe fiecare om desăvârșit în Hristos Isus.” Coloseni 1:28. Astfel, noi nu trebuie să spunem că de la noi nu este așteptată desăvârșirea, căci este așteptată de la noi. Trebuie să o așteptăm în ceea ce te privește. Eu trebuie să o aștept în ceea ce mă privește. Și nu trebuie să accept nimic în mine însumi care nu atinge în mod perfect standardul desăvârșit pe care l-a așezat Dumnezeu. Ce ar putea să ne împiedice de la a atinge desăvârșirea mai mult decât să gândim că nu ni se cere? Întreb din nou: ce ar putea să ne împiedice de la a atinge desăvârșirea mai mult decât să spunem că nu se așteaptă de la noi să fim desăvârșiți?

Atunci, deoarece este afirmat de către Cuvânt că tu și cu mine trebuie să fim desăvârșiți, singurul lucru la care noi ar trebuie să ne gândim este calea de a ajunge acolo. Aceasta este tot. Să fie clar pentru tine și pentru mine că nu se așteaptă de la noi nimic mai puțin decât desăvârșirea pe care a arătat-o Dumnezeu și că tu și cu mine nu vom accepta în ceea ce facem sau în orice altceva care este legat de noi, în noi înșine nu vom accepta nimic altceva care este chiar și cu o palmă mai puțin decât desăvârșirea pe care a arătat-o Dumnezeu; acest lucru să fie stabilit pentru totdeauna de fiecare și apoi căutați numai calea, iar scopul va fi atins.

Atunci, care este standardul? Care este standardul pe care l-a pus Dumnezeu? „De aceea fiți desăvârșiți după cum și Tatăl vostru care este în ceruri este desăvârșit”. Desăvârșirea lui Dumnezeu este singurul standard. Și tu și cu mine trebuie să ajungem acolo unde să stăm față în față cu noi înșine, întotdeauna pretinzând de la noi înșine desăvârșirea identică cu cea a lui Dumnezeu în noi și fără a privi îngăduitor, fără a scuza nimic din noi înșine care este în vreo măsură posibilă mai puțin decât acea desăvârșire.

Este suficient de clar că nu putem fi desăvârșiți în măreție asemenea lui Dumnezeu, nici în omnipotență sau în omnisciență. Dumnezeu este caracter și desăvârșirea caracterului Său este cea pe care a arătat-o pentru ca tu și cu mine să o atingem, singura pe care trebuie să o așteptăm și pe care trebuie să o îngăduim în noi înșine. Atunci, dacă desăvârșirea lui Dumnezeu este singura pe care tu și cu mine o vom accepta în noi înșine și ne păstrăm privirile mereu îndreptate către acest standard, puteți vedea îndată că aceasta presupune ca tu și cu mine să ne păstrăm permanent în prezența judecății lui Dumnezeu. Acolo va sta fiecare dintre noi, fie că suntem neprihăniți sau răi. Atunci, de ce să nu stăm acolo și să terminăm cu aceasta? Este clar că noi trebuie să stăm la scaunul judecății lui Hristos și că fiecare dintre noi trebuie să fie măsurat după acel standard. Dumnezeu „a rânduit o zi în care va judeca lumea după neprihănire prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți.” Fapte 17:31.

Învierea lui Hristos reprezintă garanția lui Dumnezeu pentru lume că fiecare om va sta înaintea scaunului de judecată al lui Hristos. Aceasta este clar. Noi așteptăm acest lucru, îl predicăm, îl credem. Și atunci de ce să nu ne așezăm pe noi înșine acolo și să stăm acolo? De ce să așteptăm? Cei care așteaptă și care continuă să aștepte nu vor fi capabili să stea acolo. Cei nesfințiți nu pot face față acestei judecăți, dar cei care se așează înaintea scaunului de judecată al lui Dumnezeu, prezentând standardul judecății și menținându-se constant în acest gând, sunt cu adevărat pregătiți pentru judecată în fiecare clipă. Sunteți gata pentru judecată? Ei sunt; ei sunt acolo; ei trec de ea; ei vor să fie judecați și să primească tot ce le aduce judecata; ei stau acolo și se așteaptă a trece cu bine; și numai cel care face așa este în siguranță. Iar binecuvântarea care vine din această procedură este chiar răsplata de care are nevoie orice persoană pentru a se așeza chiar acum înaintea scaunului de judecată. Și stând acolo, de ce trebuie să se teamă? De nimic. Și ce alungă toată frica? Dragostea desăvârșită. Dar dragostea desăvârșită nu poate exista decât dacă atingem acel standard desăvârșit al judecății, în cadrul judecății și poate fi menținut numai stând acolo.

Acest lucru fiind lămurit, să căutăm calea – calea; aceasta e totul. Astfel, este lămurit că standardul nu este al meu. Gândiți-vă la aceasta! „De aceea fiți desăvârșiți după cum și Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârșit”. Desăvârșirea Sa este singurul standard. Atunci, care unitate de măsură a standardului este cea adecvată? Nu a mea. Eu nu pot măsura desăvârșirea lui Dumnezeu. Vă amintiți versetul – probabil că vă vine în minte chiar acum. „Văd că tot ce este desăvârșit are margini; dar poruncile Tale sunt fără margini.” Psalmul 119:96.

Nici o minte finită nu poate măsura desăvârșirea lui Dumnezeu. Atunci, până aici este clar că desăvârșirea noastră trebuie să fie asemenea desăvârșirii Sale și potrivit cu propria Sa unitate de măsură a propriei Sale desăvârșiri. Atunci, lucrul acesta înlătură de la noi orice plan sau orice altceva ce ar fi în legătură cu gândul de a împlini noi desăvârșirea. Deoarece, atunci când eu nu pot măsura standardul, chiar dacă mi s-ar cere mie să-l ating, cum aș putea să fac aceasta? Atunci, este clar de asemenea că, referitor la împlinirea sa, este dincolo de tine.

Acest lucru a fost de asemenea afirmat cu mult, mult timp în urmă: „Știu bine că este așa, dar cum ar putea omul să-și scoată dreptatea înaintea lui Dumnezeu? Dacă ar voi să se certe cu El, din o mie de întrebări n-ar putea să răspundă la una singură. ...Dacă vorbesc despre putere, iată, El este atotputernic. Despre judecată? Cine mă va apăra?”.

Și când aș veni să mă apăr, ce s-ar întâmpla? „Dacă mă îndreptățesc, gura mea mă va osândi”. Dacă mă cântăresc după propriul standard, mă găesc nevinovat; dar când este așezat standardul Său, al meu este atât de insuficient, încât sunt condamnat pe loc. În el nu există nici un fundament pentru îndreptățire. „Dacă spun: „Sunt desăvârșit”, ea (propria mea gură) va dovedi inversul”.

„Chiar dacă am fost desăvârșit, nu m-am cunoscut; îmi disprețuiesc viața”. Propriul meu standard al desăvârșirii, atunci când este așezat în prezența Sa și este privit în lumina Sa, va fi atât de insuficient încât eu însumi îl voi disprețui. „Dacă mă spăl cu zăpadă, chiar dacă mi-aș curăți mâinile așa cum n-au fost niciodată, tot m-ai cufunda în mocirlă, de s-ar scârbi până și hainele de mine!” Iov 9:1, 2, 19-21, 30, 31.

Atât de mult am reuși să ne apropiem de standard dacă ne-ar fi dat nouă să-l împlinim. Atunci, haideți să abandonăm pentru totdeauna ideea că desăvârșirea este ceva pe care noi trebuie s-o împlinim. Desăvârșirea este ceea ce trebuie să atingem, nimic în afară de ea. Dumnezeu așteaptă acest lucru și a conceput un plan pentru aceasta. Acesta este scopul pentru care am fost creați. Singurul scop al vieții noastre, nu trebuie să fie decât acesta – desăvârșit ca desăvârșirea lui Dumnezeu. Și rețineți că trebuie să fim desăvârșiți în caracterul Său. Da, chiar caracterul Său trebuie să fie al nostru. Nu trebuie să avem unul asemenea lui; chiar acela trebuie să fie al nostru. Și numai aceasta este desăvârșirea creștină.

Faptul că trebuie să avem aceasta este afirmat în trei versete. Primul este în primul capitol din Efeseni, începând de la versetul trei pentru a înțelege ideea versetului patru:

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu toate binecuvântările spirituale în locurile cerești în Hristos. În El, Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii (acum observați pentru ce ne-a ales, acesta este scopul pe care l-a avut înainte de întemeierea lumii în faptul că ne-a ales pe noi și în faptul că ne-a călăuzit până aici; să fim atenți!), ca să fim sfinți și fără vină înaintea Lui, în dragoste”.

Aceasta este singura Sa intenție cu noi. Acesta este întregul scop pentru care ne-a creat; acesta este singurul motiv pentru care existăm. Atunci, o altă afirmație chiar aici. Dacă acesta este adevărul, de ce să nu-l acceptăm? De ce să nu împlinim chiar acum scopul existenței noastre și să fim sfinți și fără vină înaintea Lui, în dragoste?

Următorul text este Coloseni 1:19-22: „Căci Dumnezeu a vrut ca toată plinătatea să locuiască în El și, făcând pace prin sângele crucii Lui, prin El să împace toate lucrurile cu Sine, prin El, atât cele de pe pământ cât și cele din ceruri. Și pe voi, care odinioară erați înstrăinați și vrăjmași în mintea voastră prin fapte rele, El v-a împăcat acum prin trupul Lui de carne, prin moarte, ca să vă prezinte sfinți, fără prihană și fără vină înaintea Lui”.

Mai întâi, El ne-a creat pentru acel scop. Prin păcat, am fost îndepărtați pe deplin de la acel scop, întregul scop a fost distrus, dar El a suferit crucea. Acesta a fost planul lui Dumnezeu și al lui Hristos pentru ca scopul Său inițial să fie împlinit. Ideea este că prin cruce ne-a împăcat pentru ca

scopul Său inițial să fie împlinit în noi – scopul pe care l-a avut înainte de întemeierea lumii, să fim sfinți și fără vină înaintea Lui, în dragoste. Sângele lui Hristos, reconcilierea păcii care este adusă lumii prin Isus Hristos este realizată pentru a ne prezenta sfinți – pentru a putea împlini chiar acel lucru pe care l-a gândit înainte de întemeierea lumii – pentru a ne prezenta pe tine și pe mine „sfinți, fără prihană și fără vină înaintea Lui”.

Calea către desăvârșirea creștină este calea crucii și nu există alta. Adică nu este o altă cale pentru tine și pentru mine. Calea prin care putea să ne fie dată, singura cale, a fost calea crucii. El a venit pe această cale și a adus-o; și singura cale prin care tu și cu mine o putem lua, este calea crucii. El a făcut totul pentru a realiza acest lucru; noi nu intervenim nicăieri pentru realizarea ei.

Acum observați (Efeseni 4:7-13) cât de desăvârșit este realizat totul, cum a suplini orice nevoie.

„Fiecăruia ne este dat harul potrivit măsurii darului lui Hristos”. Acum să ne gândim. Din tot ce am studiat, ce a făcut darul lui Hristos? „A făcut pace prin sângele crucii Lui” și a împăcat totul cu Dumnezeu. Și a făcut lucrul acesta pentru a ne face ce? Înainte de întemeierea lumii, ce ne-a destinat pe noi să fim? – „Sfinți, fără prihană și fără vină înaintea Lui”. Aceasta este măsura darului lui Hristos în această privință. Și El împlinește scopul pentru toți astfel încât deschide calea pentru toți. Și fiecăruia dintre noi, chiar acum ne este oferit harul potrivit aceleiași măsuri. Atunci, ceea ce crucea ne-a adus și a pus în calea noastră este ceea ce harul lui Dumnezeu ne-a oferit și a împlinit în noi.

Acum să citim mai departe și veți vedea că despre aceasta este vorba, chiar în însuși cuvântul „desăvârșire”. „Fiecăruia dintre noi îi este dat după măsura darului lui Hristos. De aceea a zis: „Când S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor.” ...Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, profeți; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători”. Pentru ce? „Pentru desăvârșirea sfinților”. Fraților, atunci când aceste daruri sunt oferite pentru acest scop, ce faceți atunci când nu acceptați adevărul și doriți darurile și vă rugați pentru ele și primiți darurile care împlinesc acest scop? Ce facem?

„Pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, PÂNĂ” – oferit pentru un scop; adus nouă pentru un scop; un scop definit, numit, distinct și PÂNĂ ce acel scop este împlinit. Este dat „pentru desăvârșirea sfinților” și este oferit „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om desăvârșit, la măsura staturii plinătății lui Hristos”.

Astfel, desăvârșirea este singura țintă. Standardul lui Dumnezeu este singurul scop. „De aceea, fiți desăvârșiți după cum și Tatăl vostru Cel ceresc este desăvârșit”. Nu o putem măsura și nu o putem obține, cu excepția cazului în care ne este dată. Constituie scopul existenței noastre și, atunci când a fost distrus prin păcat, El l-a făcut din nou posibil pentru toți prin sângele crucii Lui și o certifică fiecărui credincios prin darurile Spiritului Sfânt.

Atunci, mai întreb o dată: de ce să nu acceptăm desăvârșirea creștină și să nu acceptăm nimic mai puțin decât ea?

Versetul 24 din Iuda ne indică exact ceea ce a fost citit și afirmat: „Iar a Aceluia, care poate să vă păzească de orice cădere și să vă prezinte fără vină și plini de bucurie înaintea slavei Sale, singurului Dumnezeu, Mântuitorul nostru, să fie slavă și măreție, putere și stăpânire, mai înainte de toți vecii și acum și în veci”.

El ne-a ales înainte de întemeierea lumii „să fim sfinți și fără vină înaintea Lui, în dragoste”. Prin cruce El a făcut acest lucru posibil pentru orice suflet, chiar atunci când păcatul nostru epuizase orice șansă. Și prin cruce El a adus dreptul „de a ne prezenta înaintea Lui sfinți, nepătați și cu neputință de a fi condamnați”. Dreptul de a face acest lucru Îi aparține în exclusivitate. Noi nu am fi putut realiza acest lucru dacă ne-ar fi fost încredințată nouă și deci dreptul de a-l împlini nu ne aparține. Atunci când l-am pierdut, nimic în afară de cruce nu l-ar fi putut reda. Și nimeni altul nu ar fi putut plăti prețul calvarului, cu excepția Celui ce l-a plătit. Deci, cum numai Cel ce a plătit prețul putea face acest lucru pentru ne aduce acolo, tot așa dreptul aparține numai Lui în virtutea crucii de pe calvar. Și nimeni care nu a îndurat literalmente crucea de lemn a calvarului nu va putea avea niciodată dreptul de a lua și împlini această misiune. Numai El a îndurat crucea; numai Lui Îi aparține misiunea. Și iată cuvântul: El „este capabil”. El „este capabil... să vă prezinte fără vină

înaintea prezenței slavei Sale”. Deci, El „este capabil... să vă prezinte fără vină înaintea prezenței slavei Sale cu mare bucurie”. Când? Aceasta este întrebarea! Când?

(Voci: „Acum.”) Mai precis. El este același ieri, azi și în veci. El este capabil chiar acum așa cum a fost atunci și cum va fi mereu.

Dar să nu uitați că este pentru totdeauna adevărat că numai pe calea crucii vine la tine și la mine acum și pentru totdeauna. Să studiem Cuvântul pentru ca să puteți vedea acest lucru. Citim Romani 5:21 și apoi aruncăm o privire la capitolul șase, pentru că se ocupă de același subiect. Ultimele două versete din capitolul cinci din Romani: „Ba încă și Legea a venit ca să se înmulțească greșeala. Dar unde s-a înmulțit păcatul, acolo harul s-a înmulțit și mai mult; pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească prin neprihănire, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru”.

Acum, comparația sau mai degrabă contrastul – pentru că este o comparație care se ridică la a fi contrast – „după cum” și „tot așa”. „După cum păcatul a stăpânit”. Știți cum a stăpânit păcatul. Toți cei prezenți aici știu cum a stăpânit păcatul. Unii știu chiar cum stăpânește acum. Atunci când a stăpânit păcatul, dominația era absolută, astfel încât era mai ușor să faci răul decât binele. Doream să facem binele, dar „binele pe care vreau să-l fac, nu-l fac, ci răul pe care nu vreau să-l fac, iată ce fac!” Romani 7:19. Aceasta este domnia păcatului. Astfel, atunci când domnea păcatul, era mai ușor să greșești decât să faci binele.

„Tot așa și harul să stăpânească prin neprihănire”. Atunci când domnește harul, este mai ușor să faci binele decât răul. Aceasta este comparația. Observați! Așa cum a stăpânit păcatul, tot așa domnește harul. Atunci când domnea păcatul, o făcea în detrimentul harului; el respingea toată puterea harului pe care o dădea Dumnezeu. Dar atunci când puterea păcatului a fost frântă, harul domnește împotriva păcatului și respinge toată puterea acestuia. Așadar, este literalmente adevărat că sub domnia harului este mai ușor să faci binele decât răul, așa cum este adevărat că sub domnia păcatului este mai ușor să faci răul decât binele.

Așadar, calea este lămurită, nu-i așa? Să continuăm! „Pentru ca, după cum păcatul a stăpânit dând moartea, tot așa și harul să stăpânească prin neprihănire, ca să dea viața veșnică, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Ce vom zice atunci? Să păcătuim mereu, ca să se înmulțească harul?”

(Voci: „Doamne ferește!”) Spuneți „Doamne ferește!”. Este bine. Acum, Dumnezeu ferește împotriva păcatului pentru ca harul să stăpânească și voi sunteți de acord. Atunci, nu ne ferește Dumnezeu pe deplin de păcătuire? Sunteți de acord cu aceasta? Vă dați acordul pe sprijinul lui Dumnezeu că nu veți mai păcătui sub domnia harului?

(Voci: „Da!”) Atunci, nu intenționează El ca tu și cu mine să fim păziți din a mai păcătui? Și când știm că aceasta este intenția Sa, atunci putem aștepta cu încredere ca ea să fie împlinită. Dacă nu ne așteptăm la aceasta, nu se va realiza niciodată.

Așadar, primul verset din capitolul șase din Romani arată că Dumnezeu intenționează ca noi să fim feriți din a mai păcătui, nu-i așa?

Ce spune cel de-al doilea verset? „Cum să mai trăim în păcat noi, care am murit față de păcat?”. Ei bine, cum am putea face aceasta? Ce vrea să spună versetul? Că nu vom mai continua în păcat deloc. Fiind morți, suntem îngropați. Îngropați împreună cu El prin botez și înviați pentru a păși într-o viață nouă. „Știm bine că omul cel vechi a fost răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie nimic, astfel încât să nu mai servim păcatului”. Aceasta este calea care ne este înfățișată, calea crucii.

Acum observați cele trei lucruri de aici! „Știm bine că omul cel vechi a fost răstignit împreună cu El”. De ce? „Pentru ca trupul păcatului să fie nimic”. Și aceasta pentru ce? „Ca să nu mai servim păcatului”. Până când trupul păcatului nu este nimic vom continua să servim păcatului. Până când omul cel vechi nu este crucificat, trupul păcatului nu este nimic. Așadar, calea de a fi păzit din a mai păcătui este calea crucificării și nimicirii.

Atunci, singura întrebare pentru noi este: prefer mai degrabă să fiu crucificat și nimic decât să mai păcătuiesc? Dacă în ceea ce vă privește este hotărât pentru totdeauna că mai degrabă ați fi răstigniți și mai degrabă ați face față nimicirii în acest moment decât să păcătuiți, nu veți mai păcătui niciodată. „Răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie nimic, astfel încât să

nu mai servim păcatului”. Atunci eliberarea de robia păcatului constă numai în răstignire și nimicire. Alegeți păcatul sau răstignirea și nimicirea? Veți alege nimicirea și veți scăpa astfel de păcat? Sau veți alege păcatul împreună cu nimicirea? Aceasta este întrebarea! Nu există o altă alternativă. Cel care va evita nimicirea pentru a scăpa de ea, o va întâlni. Cel care alege nimicirea, scapă de nimicire.

Așadar, calea nimicirii prin intermediul crucii lui Hristos este calea mântuirii. Isus Hristos a mers la moartea crucii pentru a ne aduce, ție și mie, salvarea. A costat nimicirea Fiului lui Dumnezeu la cruce pentru a aduce salvarea ție și mie. Vom da nimicirea pentru salvare? Veți face aceasta? Oricine care o vede și o ține în mâini ca pe o invitație eternă că va alege nimicirea în fiecare clipă a vieții sale pentru salvare, nu va fi lipsit niciodată de mântuire.

Dar aici intervine problema. Nemicirea nu este plăcută; nu este ușoară – pentru omul cel vechi. Alegerii naturale nu îi este ușor să aleagă nimicirea, dar pentru cel care o face este ușor. Este ușor atunci când alegerea este făcută și este ușor a continua în ea pentru totdeauna atunci când alegerea este făcută.

Când trebuie să facem acest lucru? Când ne prezintă El pe noi fără vină înaintea prezenței slavei Sale? Acum. Și singura cale este calea nimicirii. Acum este timpul pentru a alege nimicirea. Acum este timpul în care să te predai pentru totdeauna nimicirii. Dar dacă nu fac aceasta, dacă mă sustrag de la nimicire, atunci de la ce mă sustrag? De la mântuire. Căci „omul cel vechi este răstignit împreună cu El, pentru ca trupul păcatului să fie nimicit, astfel încât să nu mai servim păcatului”. Și dacă am o experiență care implică o presiune care seamănă cu nimicirea, nu e nici o problemă; deoarece nimicirea este cea pe care am ales-o pentru ca să nu mai slujesc păcatului. O asemenea predare aduce cu sine în viață bucuria creștină, pacea veșnică, iar satisfacția de a fi ferit de păcat merită toată nimicirea care poate veni peste tine și peste mine. Merită! Așa că nu este un schimb greu, este cel mai profitabil pentru oameni.

Răstignirea, nimicirea și apoi, din acel moment nu mai slujim păcatului – aceasta este calea desăvârșirii creștine. De ce? „Căci cel care este mort, este eliberat de păcat.” Romani 6:7. Mulțumim Domnului, cel care este mort este eliberat de păcat. Atunci singura întrebare care ne privește este: „Sunt eu mort?”. Și dacă nu sunt și se întâmplă ceva ce împlinește moartea mea, eliberarea de păcat este singura consecință; și aceasta merită toate costurile.

Citim de asemenea și următorul verset: „Acum, dacă suntem morți împreună cu Hristos, vom și trăi împreună cu El”. Primul verset spune că vom fi eliberați de păcat. Cel de-al doilea spune că vom fi eliberați de păcat. Cel de-al șaselea spune că de acum nu mai slujim păcatului; cel de-al șaptelea spune că cel care este mort, este eliberat de păcat; versetul opt spune că dacă am murit împreună cu Hristos, vom trăi împreună cu El. Unde trăiește El? – În neprihănire sau în păcat?

(Voci: „În neprihănire.”) Foarte bine. Atunci este clar că versetele unu, doi, șase, șapte și opt din capitolul șase Romani afirmă că vom fi feriți de a mai păcătui.

Dar versetul nouă? „Întrucât știm că Hristos înviat din morți, nu mai moare; moartea nu mai are nici o stăpânire asupra Lui”. Dar cum s-a făcut că moartea a avut stăpânire asupra Lui? Din cauza păcatului – nu al Lui, ci al nostru, pentru că El a fost făcut „păcat pentru noi, Cel care nu a cunoscut nici un păcat”. Astfel, moartea nu a mai avut stăpânire asupra Lui. El a biruit păcatul și toate urmările acestuia pentru totdeauna. Atunci, ce ne spune versetul, mie și ție? Suntem înviați cu El. „Fiindcă prin moartea de care a murit, El a murit pentru păcat o dată; iar prin viața pe care o trăiește, trăiește pentru Dumnezeu”. Atunci, atât versetul nouă, cât și versetul zece afirmă că vom fi feriți de a mai păcătui.

Versetul unsprezece: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, prin Isus Hristos, Domnul nostru. Deci, nu mai lăsați păcatul să mai domnească în trupul vostru muritor, ca să nu mai ascultați de porțile lui”. Și astfel, El intenționează ca noi să nu mai păcătuim.

„Să nu mai dați în stăpânirea păcatului mădularele voastre, ca niște unelte ale nelegiurii; ci dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu, ca vii, din morți cum erați; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre, ca pe niște unelte ale neprihănirii. Căci păcatul nu va mai stăpâni asupra voastră, pentru că nu sunteți sub lege, ci sub har”. Domnia harului ridică sufletul deasupra păcatului, îl păstrează

acolo, stăpânește împotriva puterii păcatului și eliberează sufletul de la a mai păcătui.

„Ce urmează de aici? Să păcătuim pentru că nu mai suntem sub Lege ci sub har? Dumnezeu să ne ferească!”. Astfel, de la primul verset până la cel de-al paisprezecelea din capitolul șase Romani, este predicată din nou și din nou eliberarea de păcat și din a mai păcătui. Aceasta este minunat, dar mai este ceva mai mare decât aceasta. „Să ne îndreptăm către desăvârșire”. Ascultați: „Nu știți că, dacă vă dați robi cuiva, ca să-l ascultați, sunteți robii aceluia de care ascultați, fie că este păcatul, care duce la moarte, fie că este ascultarea, care duce la neprihănire?”. Eliberați de sub puterea păcatului căruia v-ați predat voi înșivă. Atunci sunteți servii Lui, eliberați pentru servirea neprihănirii. Dumnezeu nu intenționează să avem o viață fadă prin faptul că ne ferește de a mai păcătui. El intenționează să existe o servire activă, inteligentă și ca neprihănirea să fie singura consecință a acesteia. Este un lucru minunat să fii eliberat de păcat și să fi păzit de a mai păcătui; este un alt lucru minunat să fim făcuți servi ai neprihănirii pentru ca servirea noastră să fie pentru neprihănire.

De aceea, fiecare să spună: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, pentru că, după ce ați fost robi ai păcatului, ați ascultat acum din inimă de doctrina care v-a eliberat. Fiind eliberați de sub păcat, ați devenit servi ai neprihănirii”. Mulțumim Domnului pentru aceasta! El spune că sunteți și când El spune că sunteți, atunci este adevărat. Mulțumim Lui pentru acest lucru! Mulțumim Lui că sunteți eliberați de păcat și mulțumim Domnului că sunteți servi ai neprihănirii. El v-a făcut astfel, pentru că El spune așa.

Dar aceasta nu e totul. „Vorbesc omenește, din pricina neputinței cărnii voastre; după cum v-ați făcut mădularele roabe ale necurăției și fărădelegii în vederea fărădelegii, tot așa vă faceți mădularele roabe ale neprihănirii în vederea sfințirii! Atunci când erați robi ai păcatului, erați liberi față de neprihănire”. Domnul face prin aceasta apel la experiența ta și a mea. „Atunci când erați robi ai păcatului, erați liberi față de neprihănire”. Știți că este adevărat. Acum priviți la complementul acesteia: „Și ce roade aduceați atunci, de care acum vă este rușine? Pentru că sfârșitul acestor lucruri este moartea. Dar acum, fiind eliberați de păcat și servi ai lui Dumnezeu, aveți ca rod sfințirea, iar ca sfârșit: viața veșnică”.

Noi nu suntem servii păcatului, fără neprihănire, ci servii neprihănirii, eliberați de păcat. Pe măsură ce mă gândeam la acest lucru, iar Domnul mi-a hrănit sufletul în întregime, îmi aminteam mereu de o expresie de-a lui Milton unde vorbește despre cântecele îngerilor ca fiind note de „măsurat bucuria demult exprimată”. Acest capitol șase din Romani reprezintă una dintre aceste note de măsurat bucuria demult exprimată.

Începe cu eliberarea de păcat; aceasta e un lucru mare. Apoi, eliberarea de a mai păcătui; și acesta e un lucru mare. Apoi, servi ai neprihănirii; și acesta e un lucru mare. Apoi, spre sfințire; și acesta e un lucru mare. Și mai presus de toate, la final, viața veșnică; și acesta e un lucru mare. Nu este aceasta o notă a Domnului, de măsurat bucuria demult exprimată? Oh, primiți-o, rămâneți în ea, prindeți tonurile dulci și lăsați-le să rămână în sufletele voastre zi și noapte! Transformă sufletul.

Și aceasta este calea desăvârșirii creștine. Este calea răstignirii spre nimicirea trupului păcatului pentru eliberarea din a mai păcătui, în vederea slujirii neprihănirii, pentru sfințire, spre desăvârșire în Isus Hristos prin Duhul Sfânt, pentru viața veșnică.

Să privim din nou afirmația potrivit căreia darurile sunt pentru desăvârșirea sfinților „până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la omul desăvârșit, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos”. Acesta este modelul. Calea pe care Hristos a intrat în această lume a păcatului și în carnea păcătoasă – carnea ta și a mea, împovărată cu păcatele lumii – calea pe care a mers în desăvârșire și către desăvârșire, este calea care este așezată înaintea noastră.

El a fost născut prin Duhul Sfânt. Cu alte cuvinte, Isus Hristos a fost născut din nou. A venit din cer pe pământ, Cel dintâi născut al lui Dumnezeu și a fost născut din nou. Dar toată lucrarea lui Hristos este direct opusă cu a noastră. El, Cel fără de păcat, a fost făcut păcat pentru ca noi să putem fi făcuți neprihănirea lui Dumnezeu în El. El, Cel viu, Prințul și Autorul vieții, a murit pentru ca noi să putem trăi. El, ale Cărui origini au fost din zilele veșniciei, Cel dintâi născut al lui Dumnezeu, a fost născut din nou pentru ca și noi să putem fi născuți din nou.

Dacă Isus Hristos nu ar fi fost niciodată născut din nou, am fi putut noi să fim născuți din nou

vreodată? Nu. Dar El a fost născut din nou, din lumea neprihănirii în lumea păcatului pentru ca noi să putem fi născuți din nou, din lumea păcatului în lumea neprihănirii. El a fost născut din nou și a fost făcut părtaș la natura umană pentru ca noi să putem fi născuți din nou și făcuți părtași de natură divină. El a fost născut din nou pentru moarte, pentru viață și pentru om, ca noi să putem fi născuți din nou pentru cer, pentru neprihănire și pentru Dumnezeu.

Fratele Covert a spus că acest lucru ne face frați. Cu adevărat ne face frați. Și nici Lui nu-i este rușine să ne numească „frați”.

Astfel, El a fost născut din nou prin Duhul Sfânt, căci este scris și i-a fost spus Mariei: „Duhul Sfânt Se va veni peste tine și puterea Celui Prea Înalt te va umbri. De aceea Sfântul care Se va naște din tine va fi chemat Fiul lui Dumnezeu”.

Isus, născut prin Duhul Sfânt, născut din nou, a crescut „în înțelepciune și în statură” pentru împlinirea vieții și caracterului în lume, pentru a-I putea spune lui Dumnezeu: „Te-am proslăvit pe pământ; am terminat lucrarea pe care Mi-ai dat-o”. Planul și mintea lui Dumnezeu au atins desăvârșirea în El.

Isus, născut din nou, născut prin Duhul Sfânt, născut din carne și sânge, așa cum suntem noi, Conducătorul mântuirii noastre, a fost făcut „desăvârșit prin suferințe”. Căci „cu toate că era Fiu, a învățat supunerea prin lucrurile pe care le-a suferit. Și după ce a fost făcut desăvârșit, S-a făcut Autorul unei mântuirii veșnice pentru toți cei ce I se supun.” Evrei 2:10; 5:8, 9. Isus a atins astfel desăvârșirea în carnea omenească, prin suferințe, deoarece într-o lume a suferințelor, într-o carne omenească noi trebuie să atingem desăvârșirea.

Și pe măsură ce creștea, era în fiecare moment desăvârșit. Vedeți acest lucru? Aici este punctul în care mulți înțeleg greșit întreaga idee referitoare la desăvârșirea creștină – ei cred că punctul final reprezintă singura unitate de măsură. Punctul final este în planul lui Dumnezeu, dar nu este atins de la început. Să citim din nou capitolul patru din Efeseni. Acolo este o sugestie pentru noi, referitor la modul în care să atingem această desăvârșire, „măsura staturii plinătății lui Hristos”. Citesc versetul treisprezece și apoi 14-16: „Până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de omul desăvârșit, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos; ca de atunci să nu mai fim copii, plutind încoace și încolo, purtați de orice vânt de învățătură, prin viclenia oamenilor și prin șiretenia lor în mijloacele de amăgire; ci rostind adevărul în dragoste, să creștem în toate privințele în El, care este capul, chiar Hristos”.

Acest lucru trebuie împlinit în noi prin creștere, dar nu poate exista nici o creștere acolo unde nu există viață. Aceasta este creșterea în cunoașterea lui Dumnezeu, creșterea în înțelepciunea lui Dumnezeu, creșterea în caracterul lui Dumnezeu, creșterea în Dumnezeu; de aceea nu poate fi realizată decât prin viața lui Dumnezeu. Dar acea viață este sădită în om la nașterea din nou. El este născut din nou, născut prin Duhul Sfânt, iar viața lui Hristos este sădită acolo, pentru ca el „să crească în El” – în câte privințe? „În toate lucrurile”.

Vă amintiți că „împărăția cerurilor este asemenea unui om care plantează semințe bune în ogrorul său”. Iar „sămânța este cuvântul lui Dumnezeu”. Sămânța este sădită. El știe că aceasta crește zi și noapte, dar nu știe cum. Dar cum este acea sămânță? Este desăvârșită, pentru că așa a făcut-o Dumnezeu. Ea încolțește. Dar lăstarul?

(Audiența: „Este desăvârșit, de asemenea.”) Este? (Voci: „Da.”) Dar nu se vede capul cerealei. Nu este o tulpină puternică. Este numai un mugur care se ivește din pământ. Dar acesta? Nu este desăvârșit? (Asistența: „Ba da.”) Potrivit progresului său este tot atât de desăvârșit până la acel punct, pe cât va fi la maturitate. Nu vedeți acest lucru? Să nu mai aveți acea părere greșită. La o parte cu ea!

Atunci când acel mugur se ivește din pământ, vă opriți să vă uitați la el. Este un lucru de admirat. Este fermecător pentru că este desăvârșit. Este la fel de desăvârșit ca orice alt fir de iarbă care a ieșit din pământ, dar nu este decât ceva care se răsucesce, aproape un mugur care iese din pământ. Aceasta este tot, dar e desăvârșit. Este desăvârșit pentru că Dumnezeu l-a făcut astfel. Numai Dumnezeu este implicat în acest proces. Nu vedeți acest lucru? Bine. Așadar, tu și cu mine, născuți din nou din acea sămânță bună a cuvântului lui Dumnezeu – născuți prin cuvântul lui Dumnezeu și prin Duhul Sfânt, născuți dintr-o sămânță desăvârșită – atunci când acea sămânță

înmugurește și crește și începe să apară printre oameni, aceștia observă caracteristicile lui Hristos. Și cum este El? Desăvârșit. Și cum este creștinul în acel loc?

(Asistența: „Desăvârșit.”) Dacă suntem născuți din nou prin puterea lui Isus Hristos și Dumnezeu însuși conduce lucrarea, cum va fi rezultatul? Va fi desăvârșit. Și aceasta este desăvârșire creștină la acel punct. Isus Hristos te prezintă sfânt și de neînvinuit înaintea tronului la acel punct.

Acel mugur crește și se înalță deasupra pământului, acum un alt lăstar de iarbă. Sunt două și ambele sunt la fel de frumoase. Apare un al treilea. Acum este o tulpină și continuă să crească. Acum toate împreună oferă o altă priveliște decât la început. Este aproape ultimul stadiu de desăvârșire, aproape de scopul lui Dumnezeu, dar, cu toate că sunt aproape de ultimul nivel al desăvârșirii, nu sunt mai puțin desăvârșite decât în momentul în care apăreau din pământ.

În timp, cresc până la plinătate. Capul este format pe deplin. Apare și floarea. Este mult mai frumos acum. Și în final apare capul bobului de grăunte, desăvârșit; și apoi grâul, fiecare desăvârșit. Lucrarea, lucrarea lui Dumnezeu cu el s-a încheiat. Este desăvârșit. A ajuns la desăvârșire potrivit cu planul lui Dumnezeu pe care l-a avut atunci când l-a început.

Aceasta este desăvârșirea creștină. Vine prin procesul de creștere. Dar creșterea nu poate fi realizată decât prin viața lui Dumnezeu. Și viața lui Dumnezeu fiind resortul, nu poate crește decât potrivit ordinii lui Dumnezeu. Numai El poate direcționa creșterea. Numai El cunoaște în mod desăvârșit modelul. Hristos este modelul. Dumnezeu cunoaște în mod desăvârșit modelul, iar El poate determina să creștem în desăvârșire potrivit aceluia model, deoarece în acest proces de creștere este aceeași putere, aceeași viață care au fost și în dezvoltarea modelului original, Isus Hristos.

Așa cum la nașterea Sa, Isus a început ca un copilăș în carnea omenească și a crescut și a finalizat lucrarea pe care i-a dat-o Dumnezeu, tot așa și eu, născut din nou, crescând în El în toate lucrurile, ajung la ziua în care, asemenea Lui, voi spune în neprihănire: „Te-am slăvit pe pământ; am terminat lucrarea pe care mi-ai dat-o s-o fac”. Pentru că este scris: „În vremea glasului îngerului al treilea, atunci când el va începe să vorbească, taina lui Dumnezeu va fi finalizată”. Noi suntem în acea zi. Nouă ni s-a dat acea taină pentru a o da lumii. Trebuie finalizată în lume și trebuie finalizată în cei care o au.

Dar care este taina lui Dumnezeu? „Hristos în voi, nădejdea slavei”. „Dumnezeu ... manifestat în carne”. Atunci, în această perioadă de timp, taina trebuie să fie finalizată în 144.000 de oameni. Lucrarea lui Dumnezeu în carnea omenească, Dumnezeu fiind manifestat în carnea omenească, în tine și în mine, trebuie să fie finalizată. Lucrarea Sa în tine și în mine trebuie să fie finalizată. Vom fi desăvârșiți în Isus Hristos. Prin Spiritul, trebuie să ajungem la omul desăvârșit, la măsura staturii plinătății lui Hristos.

Nu merită să ai așa ceva? Nu este calea Domnului o cale bună către desăvârșire? Oh, atunci, „lăsând adevărurile începătoare ale lui Hristos să mergem spre desăvârșire, fără să mai punem din nou temelia pocăinței de faptele moarte și a credinței în Dumnezeu, a doctrinei despre botezuri, despre punerea mâinilor, despre învierea morților și despre judecata veșnică”. Ne-a eliberat din temelia nesigură pe care am pus-o în păcat. Faceți ca singura temelie să fie cea a servirii neprihănirii pentru sfințire și la sfârșit, viața veșnică.

Și pentru fiecare suflet care va merge la judecată și va sta în prezența judecății, predându-se pe sine răstignirii și nimicirii, acel scop va fi împlinit în propria manieră a lui Dumnezeu și în timpul scurt, așa cum ne-a promis că ne va duce la neprihănire. Atunci nu este decât Dumnezeu, evaluarea lui Dumnezeu, standardul Său, modelul Hristos și lucrarea Sa, în toate lucrurile, oriunde și totdeauna! Atunci bucurați-vă! Lăsați ca Hristos să fie Cel dintâi, Cel din urmă și în tot timpul.

Cap. 24 Eliberarea

„Review and Herald” 14 martie 1899

„Umblați în Spiritul și nu veți împlini poftele cărnii.” Galateni 5:16.

Ce făgăduință binecuvântată! Și pe cât de sigur este că e binecuvântată, pe atât de sigur este că e adresată tuturor celor ce cred.

Gândiți-vă la poftele cărnii! Cât de atotpătrunzătoare sunt! Cât de severe sunt poruncile ei! Cât de asupritoare este regula ei! Cât de sumbră este robia în care zace un astfel de om!

Toți am experimentat aceasta – dorind să facem binele, dar făcând răul pe care îl uram; mereu având voința de a face mai bine, dar fără a ști cum, fără a găsi calea; după omul interior, iubind legea lui Dumnezeu, dar găsind în trup o altă lege care se războiește cu legea minții și aducându-l într-o robie față de legea păcatului care este în trupul lui; și în final, strigătul: „Oh, sârmanul de mine! Cine mă va elibera de trupul acestei morți?” Romani 7:14-24.

Mulțumim Domnului, există eliberare! Se găsește în Hristos Isus și în Spiritul Dumnezeului nostru. Romani 7:25; 8:1, 2. Iar legea Spiritului de viață în Hristos Isus ne-a eliberat de legea păcatului și a morții; atunci, „umblați în Spiritul și nu veți împlini poftele cărnii”. Nu există numai eliberare de robia stricăciunii; există și o slăvită libertate a copiilor lui Dumnezeu pentru fiecare suflet care primește Spiritul și care umblă în Spiritul.

„Umblați în Spiritul și nu veți împlini poftele cărnii”.

Haideți să privim lista lucrărilor poftelor cărnii: „preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, idolatria, vrăjitoria, ura, divergențele, competițiile, mânia, luptele, răzvrătirile, ereziile, invidiile, crimele, bețiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea”. Nimic din toate acestea nu vor exista în viața ta; ai biruința asupra tuturor atunci când umbli în Spiritul. Acesta este cuvântul credincios al lui Dumnezeu.

Nu este acesta cel mai de dorit scop? Nu merită să ai așa ceva? Și dacă nu depinde decât de a-l cere și de a-l lua, nu merită să-l ceri și să-l iei?

Acceptă eliberarea pe care Hristos a pregătit-o pentru tine. Rămâi hotărât în libertatea cu care ne-a eliberat Hristos.

„Cereți și vi se va da”. „Căci toți cei ce cer, primesc”. „Primiți Duhul Sfânt”. „Fiți umpluți cu Spiritul”; da, „umblați în” „Spiritul lui Dumnezeu prin care sunteți sigilați pentru ziua eliberării”.

Cap. 25

Harul sau păcatul?

„Review and Herald” 1 sept. 1899

Nu poate fi repetat niciodată prea des faptul că sub domnia harului este tot atât de ușor să faci ce este drept pe cât era de ușor ca, sub stăpânirea păcatului, să faci ce este greșit. Trebuie să fie astfel, pentru că dacă în har nu există mai multă putere decât în păcat, atunci nu poate exista mântuire de sub păcat. Dar există mântuire din păcat. Nici unul dintre cei ce-L cunosc pe Isus Hristos nu poate nega acest fapt.

Dar salvarea din păcat depinde de puterea care există în har comparativ cu puterea care există în păcat. Atunci, în har existând mai multă putere decât în păcat, nu poate fi altfel decât așa: în oricare dintre cazurile în care harul deține controlul va fi tot atât de ușor să faci ce este drept pe cât este de ușor ca fără har să faci ce este greșit.

Nici un om nu găsește că este ceva dificil să facă răul. Cea mai mare dificultate a sa a fost dintotdeauna să facă ce este drept. Dar acest lucru se întâmplă deoarece omul natural este înrobitor de o putere – puterea păcatului – și este sub stăpânirea sa absolută. Și atât timp cât acea putere domină, nu numai că este dificil, ci este imposibil ca omul să facă binele pe care îl cunoaște și pe care îl dorește. Dar dacă o altă putere mai mare decât aceasta are stăpânirea, nu este suficient de clar că va fi tot atât de ușor a servi puterea mai mare, atunci când aceasta domnește, pe cât era de ușor să servească cealaltă putere când stăpânea?

Dar harul nu este pur și simplu mai puternic decât păcatul. Dacă numai aceasta ar fi fost totul, chiar și atunci ar fi existat o deplină speranță și bucurie pentru fiecare păcătos de pe pământ. Dar, indiferent cât de bună este această veste, ea nu este totul. Există mult mai multă putere în har decât în păcat. Căci „acolo unde păcatul abunda, harul abundă și mai mult”. Și cu cât este mai multă putere în har decât în păcat cu atât mai multă speranță și bucurie este pentru fiecare păcătos din lume.

Atunci, cu cât mai multă putere este în har față de păcat? Să ne gândim pentru o clipă. Să ridic o întrebare sau două. De unde vine harul? De la Dumnezeu, desigur. „Har și pace vouă, de la Dumnezeu Tatăl nostru și de la Domnul Isus Hristos”. De unde vine păcatul? De la diavol, desigur. Păcatul este de la diavol, pentru că el a păcătuit la început. Ei bine, atunci cu cât mai multă putere este în har față de păcat? E simplu ca „Bună ziua!” că în har este cu atât mai multă putere decât în păcat cu cât este mai multă putere în Dumnezeu decât în diavol. Și este perfect clar că domnia harului este domnia lui Dumnezeu și că domnia păcatului este domnia lui Satan. Și atunci nu este suficient de clar că este tot atât de ușor să-I servești lui Dumnezeu prin puterea lui Dumnezeu, cum era să-i servești lui Satan prin puterea lui Satan?

În toată această discuție, motivul pentru care intervine o dificultate este pentru că mulți oameni încearcă să-I slujească lui Dumnezeu cu puterea lui Satan. Dar acest lucru nu poate fi realizat. „Fie faceți pomul bun și roadele lui bune, fie faceți pomul stricat și roadele lui stricate”. Oamenii nu pot aduna struguri din măracini și smochine din ciulini. Pomul trebuie făcut bun, atât rădăcina cât și ramura. Trebuie făcut nou. „Trebuie să vă nașteți din nou”. „În Hristos Isus nici circumcizia și nici lipsa ei nu valorează nimic, ci o nouă ființă”. Nimeni să nu încerce să-I servească lui Dumnezeu cu nimic altceva decât cu puterea vie, prezentă a lui Dumnezeu care îl transformă într-o nouă ființă, cu nimic altceva decât cu harul mult mai abundent care condamnă păcatul în carne și care domnește prin neprihănire pentru viața veșnică prin Isus Hristos, Domnul nostru. Atunci servirea lui Dumnezeu va fi cu adevărat în „înnoirea vieții”. Atunci se va descoperi că jugul Său este cu adevărat „ușor” iar povara Sa „ușoară”. Atunci servirea Lui va fi cu adevărat făcută cu „negrăită bucurie și plină de slavă”.

A găsit Isus vreodată facerea de bine ca fiind ceva dificil? Toți veți spune instant: „Nu!”. Dar de ce? El era om în aceeași măsură în care suntem și noi. El a luat carnea și sângele pe care le avem și noi. „Cuvântul a fost făcut carne și a locuit printre noi”. Și carnea în care a fost făcut era exact carnea care există în această lume. „S-a convenit ca în toate lucrurile să fie făcut asemenea fraților Săi”. „În toate lucrurile!” Nu spune „în toate lucrurile cu excepția unuia”. Nu există nici o excepție.

El a fost făcut în toate lucrurile așa cum suntem noi. El a fost tot atât de slab pe cât suntem și noi, căci a spus: „De la Mine însumi, nu pot să fac nimic”.

Atunci, dacă a fost în toate lucrurile asemenea nouă, de ce pentru El a fost mereu ușor să facă binele? Pentru că El nu S-a încrezut niciodată în Sine însuși, ci încrederea Sa era mereu pusă numai în Dumnezeu. El depindea în întregime numai de harul lui Dumnezeu. El a căutat mereu să-L servească pe Dumnezeu numai cu puterea lui Dumnezeu. Și de aceea Tatăl a locuit în El și a făcut lucrările neprihănirii. De aceea pentru El a fost mereu ușor să facă binele. Dar și noi suntem așa cum a fost El în această lume. El ne-a lăsat un exemplu și noi trebuie să urmăm pașii Lui. „Dumnezeu este Cel care împlinește în voi atât voința cât și îndeplinirea voinței Sale”, așa cum a făcut-o și în El. Lui I-a fost dată toată puterea din cer și de pe pământ, iar El dorește ca tu să fii întărit cu toată puterea, potrivit slăvitei Sale puteri. „În El locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii”, iar El te întărește cu putere prin Spiritul Său în omul dinăuntru, ca Hristos să locuiască în inima ta prin credință, pentru ca tu să fii „umplut cu toată plinătatea lui Dumnezeu”.

Adevărat, Hristos a fost părtaș naturii divine și tu la fel, dacă ești copilul făgăduinței și nu al cărnii, căci prin făgăduință sunteți părtași naturii divine. În această lume nu I-a fost Lui oferit nimic și nu a avut nimic în această lume care să nu-ți fie și ție oferit fără plată.

Toate acestea există pentru ca tu să poți umbla în noua viață, pentru ca de acum încolo să nu mai slujești păcatului, pentru ca să fii numai un slujitor al neprihănirii, pentru ca să fii eliberat din păcat, pentru ca păcatul să nu mai aibă stăpânire peste tine, pentru ca tu să-L slăvești pe Dumnezeu pe pământ și pentru ca tu să poți fii ca Isus. Și de aceea „fiecăruia i-a fost dat harul potrivit măsurii darului lui Hristos ...până când toți vom ajunge la unitatea credinței și la cunoștința Fiului lui Dumnezeu, la omul desăvârșit, la măsura staturii plinătății lui Hristos”. Iar eu „vă sfătuiesc să nu fi primit în zadar harul lui Dumnezeu”.

Cap. 26

Carnea păcătoasă

„Review and Herald” 18 aprilie 1899

Multe persoane fac o greșeală gravă și supărătoare.

Greșeala este făcută gândind că atunci când se predau carnea păcătoasă este îndepărtată.

Cu alte cuvinte, ei fac greșeala de a gândi că trebuie să fie eliberați de carne prin îndepărtarea totală a acesteia.

Și atunci când descoperă că nu este așa, când descoperă că aceeași carne, cu înclinațiile sale, tendințele sale și ademenirile sale încă există, ei nu sunt pregătiți pentru a-i face față și se descurajează și sunt gata să creadă că nu s-au predat deloc.

Dar dacă s-ar gândi puțin, ar fi capabili de a vedea că aceasta este o greșeală. Nu ai același trup pe care îl aveai înainte de a fi convertit? Nu a fost acest trup compus din același material – aceeași carne, oase și sânge? Acestor întrebări, toți vor răspunde „Da!”. Și chiar acesta este adevărul.

Atunci se ridică următoarele întrebări: nu a fost carnea exact în aceeași stare și înainte? Nu a fost tot carne omenească, naturală? La acestea toți vor răspunde „Da!”.

Atunci mai pun o întrebare: fiind aceeași carne în exact aceeași stare – fiind acum tot carne omenească – nu este tot carne păcătoasă ca și înainte?

Aici este locul unde se strecoară greșeala la aceste atât de multe persoane. La această întrebare ei sunt înclinați să răspundă „Nu!” când ar trebuie să răspundă „Da!”. Și trebuie continuat cu acest răspuns atât timp cât vom rămâne în acest trup.

Și atunci, dacă este înțeles faptul că persoana convertită are aceeași carne păcătoasă, ea este pe deplin convinsă că în carnea sa nu locuiește nici un lucru bun căruia să-i acorde vreodată încredere. Și acesta fiind adevărul, ea trebuie să depindă în întregime de cu totul altceva decât de carne și anume de Spiritul Sfânt al lui Dumnezeu. Sursa sa de tărie și speranță nu este nicidecum carnea, ci numai în Hristos Isus. Și fiind permanent veghetor, suspicios și neîncrezător în carne, ea nu va aștepta nimic bun din acea sursă și este pregătită de puterea lui Dumnezeu pentru a respinge și înfrânge fără milă fiecare impuls sau sugestie care ar putea proveni din ea și astfel nu cade, nu se descurajează, ci merge din biruință în biruință, din putere în putere.

Așadar, vedeți cum convertirea nu așează o carne nouă pe vechiul spirit, ci un nou Spirit în carnea cea veche. Nu este scopul ei de a aduce o carne nouă minții celei vechi, ci o nouă minte în carnea cea veche. Eliberarea și biruința sunt atunci câștigate nu prin a avea îndepărtată natura umană, ci prin a primi natura divină care s-o înfrâneze și s-o domine pe cea umană – nu prin a îndepărta carnea păcătoasă, ci prin a trimite în interior Spiritul fără de păcat care să biruiască și să condamne păcatul în carne.

Scriptura nu spune: „Să aveți peste voi carnea aceasta care a fost și peste Hristos”, ci „Să aveți în voi mintea aceasta care a fost și în Hristos Isus.” Filipeni 2:5.

Scriptura nu spune: „Fiți transformați prin înnoirea cărnii voastre”, ci „Fiți transformați prin înnoirea minții voastre.” Romani 12:2. Vom fi schimbați prin reînnoirea cărnii noastre, dar trebuie să fim transformați prin înnoirea minților noastre.

Domnul Isus a luat aceeași carne și același sânge, aceeași natură umană pe care o avem noi; carne păcătoasă ca a noastră și, din cauza păcatului, prin puterea Spiritului lui Dumnezeu, prin mintea divină care era în El, „a condamnat păcatul în carne” Romani 8:3. Și în aceasta este eliberarea noastră (Romani 7:25); în aceasta este biruința noastră. „Această minte care era în Hristos Isus să fie și în voi”. „Vă voi da o nouă inimă și un nou Spirit voi pune în voi”.

Nu fiți descurajați la vederea cărnii păcătoase. Este numai lumina Spiritului lui Dumnezeu, iar prin discernământul minții lui Hristos veți putea vedea atât de mult păcat în carnea voastră! Și cu cât veți vedea mai mult păcat în carnea voastră cu atât mai mult Spirit al lui Dumnezeu aveți. Acesta este testul cel sigur. Și atunci când veți vedea păcatul care abundă în voi, mulțumiți lui Dumnezeu că aveți atât de mult din Spiritul Său încât puteți vedea păcătoșenia și puteți ști cu siguranță că atunci când păcatul abundă, harul abundă și mai mult pentru ca, „așa cum păcatul

stăpâna în vederea morții, tot așa să stăpânească harul prin neprihănire pentru viața veșnică în Isus Hristos Domnul nostru”.

Cap. 27

Gânduri despre Geneza capitolul 1

Conferința Generală 7 aprilie 1901

Cartea Genezei descoperă istoria, mijloacele și procesul creației. Dar această carte nu a fost scrisă la creațiune. Doresc ca acum să vă atrag atenția asupra acestui fapt și aș dori să vă gândiți puțin la însemnătatea lui. Repet: primul capitol din Geneza descoperă istoria, mijloacele și procesul creației, dar nu a fost scris la creațiune. Atunci nu este clar că, de vreme ce istoria creației nu a fost scrisă la creațiune, ci cu mult timp după, există un scop pentru care a fost scrisă, dincolo de a fi numai o redare a creației?

Dacă primul capitol din Geneza ar fi fost scris în prima zi după creațiune, s-ar putea afirma că scopul principal în scrierea sa a fost acela de a oferi oamenilor o istorisire a creațiunii, dar de vreme ce nu a fost scris decât după aproape două mii de ani, trebuie să fie clar că, de vreme ce oamenii din această perioadă au trăit fără nici o istorisire scrisă a creațiunii, scopul principal în scrierea acesteia a fost mai mult decât acela de a istorisi modul în care s-a desfășurat procesul creațiunii. Căci dacă eu pot trăi fără nici o problemă timp de patruzeci de ani fără o anumită informație și apoi Dumnezeu ar face ca acea informație să fie scrisă pentru mine, nu ar fi clar că am avut nevoie de acea informație pentru mai mult decât pentru informația în sine? Foarte bine.

Când a fost scrisă cartea Genezei? Evident că nu putem preciza anul exact, dar perioada da. Putem cunoaște ce s-a întâmplat înainte, în perioada în care a fost scrisă Geneza – ieșirea din Egipt. Geneza a fost scrisă de Moise în perioada de patruzeci de ani în care s-a îngrijit de oile soacrului său; dar aceasta s-a întâmplat după ce a primit solia de a scoate poporul din Egipt. Domnul l-a chemat pe Moise să elibereze poporul, dar el nu învățase cum. El a făcut un pas greșit și a trebuit să fie instruit patruzeci de ani înainte ca această eliberare să poată fi înfăptuită; și în această perioadă de patruzeci de ani a scris cartea Genezei. De aceea, această carte a fost scrisă în perioada ieșirii din Egipt, atunci când Dumnezeu a trebuit să-și elibereze poporul din Egipt și să-i așeze ca lumină a lumii, pentru întreaga lume, pentru totdeauna.

Pentru a vă prezenta următoarea idee, voi reciti un anumit pasaj din Scriptură care a fost citit acum două seri și la care s-a făcut referire cu o seară în urmă și anume, din capitolul cincisprezece din Exodul: cântecul lui Moise și al copiilor lui Israel după ce au traversat Marea Roșie; căci acesta ne oferă descoperirea punctului în care Dumnezeu dorea să-i aducă după ce i-a scos din Egipt.

În Exodul 15:13 citim: „Prin îndurarea Ta, Tu ai călăuzit pe poporul acesta pe care l-ai eliberat, l-ai călăuzit prin puterea Ta spre sfântul Tău locașul”. Următoarele două versete: „Îi va apuca teama și spaima; prin măreția brațului Tău, vor sta muți ca o piatră, până va trece poporul Tău, Doamne! Până va trece poporul pe care l-ai răscumpărat Tu. Tu îi vei aduce și-i vei așeza pe muntele moștenirii Tale, în locul pe care Ți l-ai pregătit ca să locuiești în el, Doamne, în sanctuarul pe care mâinile Tale l-au întemeiat, Doamne!”

Acest lucru este subliniat în Apocalipsa 15, în relatarea despre acel grup de oameni care stă pe marea de cristal, „având harpele lui Dumnezeu” și care „au obținut biruința asupra fiarei și asupra chipului ei și asupra numărului numelui ei”, cântând „cântarea lui Moise, servul lui Dumnezeu”.

În primul rând, „Tu îi vei duce în locașul Tău cel sfânt” – la locul unde însuși Dumnezeu locuiește; în al doilea rând, în „muntele moștenirii Tale (tărâmul moștenirii lui Dumnezeu), în locul pe care Ți l-ai pregătit ca să locuiești în el”. Care loc este acea locuință sfântă, acel loc al moștenirii lui Dumnezeu, acel loc care a fost făcut pentru ca El să locuiască acolo? Apocalipsa 21, știți că descoperă acest lucru. Vine vremea în care se va spune: „Iată locașul lui Dumnezeu cu oamenii! El va locui cu ei și ei vor fi poporul Lui și Dumnezeu însuși va fi cu ei și El va fi Dumnezeul lor”.

„Doamne, în sanctuarul pe care mâinile Tale l-au făcut.” Dintre toți oamenii, noi suntem cei care ar trebui să știm cu siguranță care sanctuar este acesta; căci „punctul cel mai însemnat al celor spuse este că avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi în ceruri; un slujitor al Sanctuarului și al adevăratului locaș, care a fost ridicat de Domnul și nu de un om.”

Din nou: în Fapte 7, după cum știți, este spus: „Când se apropia vremea când trebuia să se

împlinescă făgăduința pe care o făcuse Dumnezeu lui Avraam, poporul a crescut și s-a înmulțit în Egipt” și atunci a venit eliberarea. Dumnezeu i-a jurat lui Avraam și a promis că va da seminței lui țara pe care a văzut-o, lumea viitoare. Iar în Exodul 6:2-8 este spus: „Și Dumnezeu a vorbit lui Moise și i-a zis: „Eu sunt Domnul. Eu M-am arătat lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov, cu numele de Dumnezeu Cel Atotputernic; dar n-am fost cunoscut de el sub Numele Meu de Iehova. De asemenea Mi-am încheiat legământul Meu cu ei ca să le dau țara Canaan, țara călătoriilor lor, în care au locuit ca străini. Acum însă am auzit gemetele copiilor lui Israel, pe care-i țin egiptenii în robie și Mi-am adus aminte de legământul Meu. De aceea spune copiilor lui Israel: Eu sunt Iehova: Eu vă voi izbăvi de sub poverile egiptenilor, vă voi izbăvi din robia lor și vă voi scăpa cu braț întins și cu mari judecăți. Vă voi lua la Mine ca popor; și Eu voi fi Dumnezeuul vostru și veți cunoaște că Eu sunt Iehova Dumnezeuul vostru, care vă izbăvesc de sub poverile egiptenilor. Eu vă voi aduce în țara pe care am jurat că o voi da lui Avraam, lui Isaac și lui Iacov; Eu vă v-o voi da-o în stăpânire; Eu sunt Iehova.”

Atunci când Dumnezeu i-a făcut acea promisiune lui Avraam și i-a jurat, i-a făcut-o lui Avraam și seminței lui; nu seminței fără Avraam sau lui Avraam fără sămânța lui. Așadar, atunci când Dumnezeu a vrut să-i aducă în țara despre care îi jurase lui Avraam, Isaac și Iacov că le-o va da, trebuia ca ei să fie împreună cu toții. Atunci ar fi fost împlinit. Dumnezeu trebuia să-și aducă poporul, fie imediat sau în timp, nu este esențial. Marele scop pe care l-a avut Dumnezeu în eliberarea poporului Israel din Egipt, a fost de a-i duce în țara pe care jurase că o va da lui Avraam, iar despre acea țară El spune că este o locuință sfântă, locul pe care El l-a făcut pentru a locui El însuși în el, muntele moștenirii Sale și sanctuarul pe care L-a ridicat cu mâinile Sale.

De vreme ce acesta a fost scopul lui Dumnezeu în eliberarea poporului din Egipt, iar făgăduința făcută lui Avraam este noul pământ pe care Dumnezeu îl va crea, nu vedeți care este scopul pentru care a fost scrisă Geneza? A fost pentru ca ei să se familiarizeze cu creațiunea, cu puterea creativă, pentru ca Dumnezeu, prin puterea sa creativă să-i poată recrea și să-i aducă într-o nouă lume pe care El trebuie s-o creeze și să i-o dea lui Avraam, potrivit cu ceea ce i-a făgăduit. Vedeți lucrul acesta?

Scopul pentru care Dumnezeu a oferit cartea Genezei chiar în acel timp, a fost ca poporul să poată fi pregătit pentru lucrarea pe care o avea de făcut prin ei spre beneficiul întregii omeniri; lucrarea prin care dorea să-i pregătească pentru lucrarea pe care trebuie s-o facă prin ei. Căci lucrarea lui Dumnezeu este întotdeauna creativă.

Ceea ce face Dumnezeu, este întotdeauna prin creație. Cel mai mare lucru la care Dumnezeu dorește să-și aducă poporul, este pământul cel nou creat. Dar era imposibil ca ei să-l primească fără ca ei înșiși să fie recreați. De aceea, pentru ca ei să înțeleagă creațiunea, El a scris o istorisire a creațiunii ca pildă, asemenea unei școli de instruire pentru fiecare suflet, pentru ca toți să devină familiarizați cu procesele lui Dumnezeu, cu mijloacele lui Dumnezeu, cu puterea creativă a lui Dumnezeu, astfel încât lucrarea lui Dumnezeu prin ei să poată fi împlinită prin actul creației în El.

Și aceasta a fost „biserica din pustiu”. Isus Hristos și-a ocupat locul acolo de Cap al bisericii. Și aici putem din nou vedea procesul Său de organizare. El l-a continuat și l-a menținut până la intrarea în Canaan, iar noi știm care a fost scopul lui Dumnezeu în acea țară. Dar poporul a ratat scopul lui Dumnezeu și scopurile Sale în organizarea lor în țară; iar ei, ratând scopul lui Dumnezeu și nereușind să vadă scopurile lui Dumnezeu în instruirea pe care le-a dat-o, au început ei înșiși să se organizeze. Și ce a fost organizația pe care au făcut-o? În ce s-a finalizat în chiar acea zi? Într-un regat. Ei trebuiau să aibă un rege. Nu uitați acest lucru; amintiți-vi-l când mergeți pe stradă, oriunde vă veți găsi – nu uitați niciodată că finalul fiecărei organizări pe care o face omul este regatul. Monarhia. Și că printre oameni este despotism – iar aceasta înseamnă ruină. Toate acestea s-au întâmplat în Israel. Și după veacuri, Dumnezeu ne-a vorbit că atât timp cât nu se urmează un alt curs, „nebuniile lui Israel din zilele lui Samuel” se vor repeta în poporul Său.

Atât despre asta. Aceasta este situația. Deci, atunci Domnul S-a ocupat de biserica Sa; dar în loc ca ei să urmeze organizarea lui Dumnezeu și să se prindă puternic de Cap, ei s-au întors și și-au făcut propriul lor cap pentru a putea fi ca toate națiunile. Au devenit ca toate națiunile și au ajuns la final, asemenea tuturor națiunilor – nimicirea celor zece seminții și apoi nimicirea tuturor

semințiilor cu ocazia distrugerii Ierusalimului, prin faptul că l-au ales pe Cezar în locul lui Dumnezeu. Căci atunci când Pilat i-a întrebat: „Să-L crucific pe Regele vostru?” ei au spus: „Noi nu avem alt rege decât pe Cezarul”.

Atunci Dumnezeu a reînceput calea Sa cu biserica Sa, avându-L pe Hristos drept Cap și Organizator. Iar taina lui Dumnezeu a fost manifestată și descoperită tuturor fiilor oamenilor așa cum fusese descoperită cu veacuri în urmă, așa cum a fost revelată sfinților apostoli și profeți prin Spiritul. „Taina care a fost ținută ascunsă din veșnicie a fost descoperită acum sfinților Lui; și anume, Hristos în voi, nădejdea slavei.” Hristos era Capul oricărui om și Capul tuturor prin faptul că era Capul fiecăruia în parte.

Dar s-a ridicat taina fărădelegii și s-a așezat în locul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu; și a ascuns timp de veacuri și generații taina lui Dumnezeu. Dar, mulțumim Domnului, a venit ziua când îngerul Domnului și-a ridicat mâna către cer și a jurat pe Cel ce trăiește veșnic, care a creat cerurile și lucrurile din el, pământul și lucrurile din el, marea și lucrurile din ea, că timpul s-a sfârșit; dar în zilele trâmbiței îngerului al șaptelea, când el va suna, taina lui Dumnezeu se va sfârși, așa cum le-a spus El servilor și profeților Săi. Taina lui Dumnezeu se va descoperi din nou în sinceritatea, puritatea și puterea ei, și aceea este puterea lui Dumnezeu. Iar zilele trâmbiței îngerului al șaptelea, atunci când el a început să sune, a fost în urmă cu aproape șaiszeci de ani.

Nu mai trebuie să existe întârziere, mulțumim Domnului; a fost deja prea multă. Acum Dumnezeu și-a întins mâna a doua oară pentru a-Și salva poporul care este împrăștiat în Egipt, Cuș, Patros, Șinear și în insulele mării. Iar El ne va duce în țara pe care a făgăduit-o, pe care a jurat că o va da lui Avraam, Isaac și Iacov.

Dar acest lucru se va realiza numai prin creație, căci Cel ce stă pe tron, atunci când va veni ziua aceea, va spune: „Iată, Eu fac toate lucrurile noi”. Așadar, noi trebuie să intrăm în făgăduințele lui Avraam numai prin creațiunea lui Dumnezeu și trebuie să intrăm în acea moștenire a lui Avraam numai prin creația lui Dumnezeu.

Așadar, primul capitol din Geneza a fost scris pentru noi, căci cei din trecut pentru care a fost scris, nu au învățat lecția. A fost întârziat, obstrucționat, lepădat, părăsit, abandonat în alte locuri, dar acum Domnul a promis că nu va mai fi nici o întârziere. „Încă puțin și Cel ce va veni, va veni și nu va întârzia.” Acesta este timpul. Atunci, de vreme ce scopul lui Dumnezeu în scrierea Genezei a fost obstrucționat până acum, iar acum a venit timpul când El spune că se va împlini, cartea Genezei și toate lucrurile din primul capitol reprezintă adevăr prezent pentru noi.

Atunci haideți să studiem acel prim capitol din Geneza. Ce găsim acolo?

„La început Dumnezeu a creat cerul și pământul.” Și cum a făcut El aceasta? „Prin Cuvântul Domnului a fost făcute cerurile; și toată oștirea lor prin suflarea gurii Sale”; „căci El a rostit și s-a împlinit.” Acum amintiți-vă că acestea au fost scrise în primul rând nu pentru a servi ca istorie, ci pentru a ne descoperi mijloacele lui Dumnezeu, procesul lui Dumnezeu în creație și pentru a ne familiariza cu acel proces; astfel ne poate aduce la marea creațiune care a fost pregătită și promisă chiar din zilele lui Avraam.

Ce înseamnă aceasta pentru noi? În acel prim cuvânt din Geneza există o lecție pentru noi. Dumnezeu a creat cerurile și pământul prin Cuvântul Său. Dar cu noi? 1 Petru 1:23-25 „Fiind născuți din nou nu dintr-o sămânță care poate putrezi, ci dintr-una care nu poate putrezi, prin Cuvântul lui Dumnezeu, care trăiește și care rămâne pentru totdeauna. Căci orice făptură este ca iarba și toată slava omului ca floarea ierbii. Iarba se usucă și floarea cade, dar Cuvântul Domnului rămâne pentru totdeauna. Și acesta este Cuvântul care v-a fost propovăduit prin Evanghelie.”

Acel Cuvânt prin care Dumnezeu a creat cerurile și pământul la început, este cuvântul Evangheliei care vă este acum predicat vouă. Atunci, în chiar primele cuvinte ale Genezei este Evanghelia. Primele cuvinte din Geneza reprezintă predicarea Evangheliei. Și cu acest lucru este în legătură Efeseni 2:8-10: „Căci prin har ați fost mântuiți, prin credință. Și aceasta nu vine de la voi; ci este darul lui Dumnezeu. Nu prin fapte, ca să nu se laude nimeni. Căci noi suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele.”

Noi suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus. Vedeți, primul pas în creștinism, primul pas pe

calea pe care Dumnezeu vrea ca omul să pășească, poate fi făcut numai prin creație, poate fi făcut numai dacă suntem creați. Și a deveni creștin este tot atât un act de creație pe cât a fost crearea lumii la început. Nimeni nu poate deveni vreodată creștin dacă nu este creat, tot atât de real pe cât a fost lumea creată la început.

Și prima mare frumusețe a acestui adevăr este că este atât de ușor de realizat acest lucru. Căci din momentul din care avem clar că nu se poate decât prin creație, eu-l este pe deplin uitat, vedeți? El știe că nu există nici o sursă de creație în el; el pur și simplu trebuie să cedeze. Și atunci când știi că nu poate fi realizat decât prin creație și este adus față în față cu Creatorul, atunci este ușor; căci Dumnezeu poate crea simplu, rostind Cuvântul. „El a rostit și a fost.”

Apoi: „La început Dumnezeu a creat cerul și pământul. Și pământul era pustiu și gol; și pe fața adâncului era întuneric.” Acum suntem cu toții în întuneric; dar Dumnezeu ne recrează; și până nu ne creează Dumnezeu, viețile noastre sunt mai puțin decât nimic, mai rău decât nimic. Dar atunci când Dumnezeu ne recrează dintr-o viață neprihănită, dintr-o viață sfântă, cum devine situația? Nu este pustie și goală? Atunci când Dumnezeu ia un om din lume, din întunericul pe care poate că-l simte, și îl recrează, tot ceea ce se găsește înaintea sa este nou. Așadar, pot spune despre acea viață nouă pe care omul o află și care este găsită în el: care este condiția sa relativ la aceasta dacă nu pustie și goală? Dar uitați-vă la următorul lucru: „Spiritul lui Dumnezeu se mișca pe suprafața apelor. Și Dumnezeu a spus: „Să fie lumină!” Și a fost lumină.”

Acum, acel cuvânt „se mișca” înseamnă „a lua sub aripi”. Este exact același gând pe care l-a rostit Isus poporului din Ierusalim: „Ierusalime, Ierusalime, care omori pe profeți și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine! De câte ori am vrut să strâng pe copiii tăi cum își strânge găina puii sub aripi (v-aș fi strâns; v-aș fi luat sub aripi; v-aș fi ocrotit și v-aș fi ridicat din această stare de nou-născuți, spre slava lui Dumnezeu), și n-ați vrut! Iată, vi se lasă casa pustie.”

Acest gând pe care l-a exprimat Isus referitor la Ierusalim este exact gândul pe care l-a rostit în al doilea verset din Geneza. Spiritul lui Dumnezeu a luat sub aripi acel lucru creat care, până la momentul în care Spiritul lui Dumnezeu nu a venit peste el, era pustiu și gol. Dar atunci când Spiritul lui Dumnezeu a venit și l-a luat sub aripi, a început organizarea. Atunci a început lucrarea lui Dumnezeu de organizare.

Iar acest subiect din această seară, vedeți, este o continuare a aceluiași subiect despre organizare pe care l-am avut și în seara precedentă. Vedeți că vine în mod individual mai întâi, iar de la individ trece la trup. Și fraților, Dumnezeu a început această lucrare binecuvântată. În seara precedentă am studiat că acest lucru trebuie să vină de la Cap. Organizarea lui Dumnezeu trebuie să vină de la Cap, care este Isus Hristos, Capul bisericii și ajunge la fiecare individual.

Acum vedem pasul care s-a făcut astăzi în cadrul Conferinței Generale. Aș dori să vedeți cât e de sigur că această acțiune nu se poate opri niciodată până când nu va ajunge la fiecare individ pentru a-l aduce față în față cu Dumnezeu pentru a sta acolo singur cu Dumnezeu. Azi a fost prezentat și aprobat un apel pentru autogovernare într-un anumit loc. Foarte bine. Și apoi s-a afirmat aici că acest lucru trebuie adoptat și în alte părți. Foarte bine. Și atunci când acel district va fi organizat, va deveni un district care se va autoguverna; dar acest proces trebuie să meargă mai departe – fiecare Conferință trebuie să devină o Conferință locală care să se autoguverneze, fiecare biserică trebuie să fie o biserică locală care să se autoguverneze și fiecare individ trebuie să fie un individ care să se autoguverneze.

Dar nici un om din această lume nu poate fi un individ care să se autoguverneze dacă nu Îl are pe Dumnezeu în Hristos Isus drept Cap, iar individul este guvernat de puterea lui Dumnezeu. Singura conducere de sine, adevărata conducere de sine în această lume este ca un om să trăiască în libertatea pe care a aflat-o în Isus Hristos și care l-a eliberat, stăpânind peste sinele său rău și trăind în sinele divin care este Isus Hristos. Atunci a întâlnit vrăjmășia, răul, și l-a stăpânit; și trăiește în cereasca libertate cu care Dumnezeu l-a eliberat – un individ liber care se autoguvernează, după cum Dumnezeu l-a destinat de la început și după cum îl face să existe atunci când îl recrează.

Acum puteți vedea că acest pas pe care l-am făcut astăzi nu se poate opri niciodată până la acel punct? Este suficient de clar? Atunci, fraților, ceea ce trebuie ca fiecare din această Conferință să facă este să ajungă în acel punct cât de repede cu putință. Așadar, fiecare trebuie să stabilească în

sine și să fie în sine un autoguvernator spre slava lui Dumnezeu. Dar nici un om nu poate să facă vreodată acest lucru, după cum am afirmat, decât prin puterea lui Dumnezeu în el; și nimeni nu poate să facă acest lucru și să rămână o persoană care se autoguvernează, decât dacă stă singur cu Dumnezeu, separat de oricine altcineva și de orice altceva din întregul univers.

Însă acest lucru nu-l desparte de restul oamenilor. Adevărata noastră unitate cu alți oameni rezultă din legătura personală numai cu Dumnezeu. Adevărata noastră părtășie, dragostea noastră sinceră, simpatia noastră duioasă, ajungând la alți oameni, se găsește numai prin a sta absolut singur, despărțit de toate celelalte lucruri, cu Dumnezeu.

Repet: pasul făcut astăzi nu ar trebui să se oprească până când fiecare adventist de ziua a șaptea ajunge față în față cu Dumnezeu. Fiecare singur pentru sine și singur cu Dumnezeu. Și cu ce scop suntem aduși față în față cu Dumnezeu? Pentru a ne descoperi căile pe care am fost îndemnați să le găsim. Și după ce le vom fi aflat, atunci să-L lăsăm pe Dumnezeu în Hristos să fie Capul și Marele Organizator.

Dar acest lucru se poate realiza numai prin Spiritul lui Dumnezeu; Duhul Sfânt, Spiritul lui Dumnezeu care ne acoperă pe noi toți. Isus S-a îndepărtat. A fost aici. El a fost Capul Bisericii atunci când a fost aici. Dar a spus: „Vă este de folos să plec”; nu este bine pentru voi dacă rămân; trebuie să plec. „Căci dacă nu plec, Mângâietorul nu va veni la voi; dar dacă Eu plec, îl voi trimite la voi.” Sunt mai multe motive; dar motivul care ne interesează pe noi acum pentru care Isus a trebuit să plece pentru ca Mângâietorul să vină, este că Isus în trup nu putea să fie prezent în toate locurile în același timp. El nu putea fi cu frații din Australia și cu frații de aici chiar acum în trup; dar când a plecat, ne-a trimis Spiritul Sfânt, care acoperă întreaga creație a lui Dumnezeu; și prin acel Spirit, Isus Hristos poate deveni Capul fiecărui vestigiu al creației Sale. Atunci când fiecare suflet, fiecare individ de pe pământ a găsit această lucrare de creație și a devenit o parte din creația lui Dumnezeu, Spiritul Sfânt îl acoperă; și astfel Hristos devine Capul acelei persoane și acel om are un Sfătuitor care este cu mult mai capabil de a oferi sfat decât orice persoană din Battle Creek.

De asemenea, un mare avantaj, unul dintre principalele avantaje în acest lucru este că Isus Hristos, Capul acelui individ prin Spiritul Său cel Sfânt, poate oferi sfat și trimite ajutor imediat, exact atunci când ajutorul este necesar; și acest lucru reprezintă un avantaj imens față de procedura de a scrie o scrisoare la Battle Creek care face o lună pe drum, iar apoi mai este pierdută încă o lună pentru ca răspunsul să ajungă pe ambarcațiunea care o va duce la destinatar și încă o lună pe drum – și astfel trec trei luni pentru a primi răspunsul, pentru a afla ceva despre lucrarea de care aveai nevoie în urmă cu trei luni. Fie ca Domnul să ne unească cu Sine! Facă Domnul să aflăm acea putere creativă în Dumnezeu, putere prin care fiecare suflet Îl va găsi pe Isus Hristos, Capul său și Sfătuitorul său, zi și noapte pentru totdeauna. Și aceasta este calea.

Înapoi la primul capitol din Geneza: „Și Spiritul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor. Dumnezeu a zis: ‚Să fie lumină.’ Și a fost lumină” și lumina era viața. Dar lucrarea de creație nu a fost terminată. Lucrarea nu a fost dusă la sfârșit; nu era desăvârșită nici acum când Spiritul lui Dumnezeu se mișca deasupra ei. Au fost făcuți și alți pași. Nu trebuie să-l urmez pe fiecare în detaliu; vreau pur și simplu să aduc această idee înaintea dumneavoastră. Gândiți-vă! Următorul lucru a fost firmamentul; apoi, următoarea zi, apele s-au strâns împreună într-un loc și a apărut pământul; apoi, următoarea zi, pământul a adus rod; și tot așa vreme de șase zile.

Acești pași nu au fost făcuți – urmați cu atenție acest gând, căci este o chestiune subtilă și necesită o minte subtilă pentru a-l prinde; dar odată înțeles, este pentru veșnicie. Acești pași succesivi din creația lumii, de-a lungul întregului proces de creație, nu au fost făcuți prin progres de la cuvântul creativ original. Vedeți lucrul acesta? Cum au fost făcuți acești pași? Prin creații succesive. Acest lucru ne arată că noi devenim creștini prin creație; noi rămânem creștini numai prin putere creativă; creștem în harul creștin numai prin creațiile succesive ale lui Dumnezeu. Nu există dezvoltare în viața creștină decât direct prin puterea creativă a Dumnezeului din ceruri, prin Cuvântul Său, prin Spiritul Sfânt.

Acum începeți să înțelegeți care este ideea în oferirea lui Israel a înregistrării creațiunii atunci când ei au ieșit din Egipt? Dumnezeu a vrut ca fiecare individ din Israel să cunoască puterea creativă a lui Dumnezeu care să rămână în viața lui zi și noapte astfel încât acea putere a lui

Dumnezeu să fie viața sa. Dar acest lucru a fost amânat, amânat, amânat, iar acum a ajuns la dumneavoastră și la mine; și noi suntem poporul căruia Dumnezeu i-a scris primul capitol din Geneza.

Apropo; mai este încă un lucru aici. Este deosebit de important să observăm acest lucru chiar în acest moment, când cel dintâi capitol din Geneza este discutat și când totul este interpretat ca fiind evoluție în loc de creație și întreaga lume și toate bisericile susțin acest lucru. Este timpul ca Dumnezeu să descopere poporului Său adevărul primului capitol din Geneza, astfel încât Dumnezeu, în poporul Său să ridice lumina Sa și puterea creației Sale împotriva deștepților perfide ale lui Satan care conduc lumea în abisul veșnic. De aceea aici se găsește; iar Dumnezeu dorește ca fiecare dintre noi, poporul Său, să devenim astfel conectați cu acea putere creativă, să găsim acea putere creativă locuind în noi ca singurul mijloc al progresului nostru, al creșterii noastre creștine, pentru ca să putem sta în lumina lui Dumnezeu și pe acea temelie sigură a cuvântului lui Dumnezeu și să o descoperim lumii într-o asemenea manieră încât lumea să nu aibă nici o îndoială despre ea. Se poate să o respingă prin faptul că nu va alege să i se predea; dar nu se poate îndoii de ea; puterea va fi în ea. El dorește să dovedească faptul că această nouă filosofie a primului capitol din Geneza este o filosofie falsă, așa numită „știință”. El dorește ca adevărata știință din Geneza să fie descoperită. El dorește ca adevărata filosofie din Geneza să devină lumina lumii. Adevărata știință și filosofie din Geneza este creație. Și nici un om nu o poate învăța, nici un om nu o poate revela dacă nu o cunoaște în propria sa viață.

Acum, acești pași succesivi din creațiune nu au fost făcuți prin dezvoltare de la începutul originar al cerului și pământului; ci fiecare pas a fost făcut printr-o creație directă a lui Dumnezeu care a rostit cuvântul. „Dumnezeu a spus: ‚Să fie un firmament!’ și a fost.” „Și Dumnezeu a spus: ‚Apele de sub cer să se adune și să apară pământul uscat’; și așa a fost. Și Dumnezeu a spus: ‚Să dea pământul verdeață, iarbă cu sămânță, pomi roditori, care să facă rod după soiul lor și care să aibă în ei sămânța lor pe pământ.’ Și așa a fost.” Și așa mai departe. Dar atunci când noi trebuie să creștem, fraților, prin încercarea de a face mai bine și jurând că renunțăm la aceea și la cealaltă și la altele prin a face mai bine etc., etc., acesta este un proces obositor, plictisitor și neroditor. Oh, dar când știm că adevăratul proces, adevărata creștere a vieții creștine, adevărata dezvoltare a inimii creștine se face prin creații succesive ale lui Dumnezeu prin cuvântul Său rostit în Spiritul, atunci tot de ceea ce avem nevoie este să aflăm cuvântul și s-a rezolvat. Aici este adevăratul remediu.

V-ați descoperit a fi uscați? Ați descoperit în viețile dumneavoastră lucruri care, dorind să fie înlocuite cu neprihănirea, au fost inutile și ați eșuat? Acum remediu: atunci când descopăr o lipsă în viața mea – ceva ce nu aparține de Dumnezeu, ceva ce nu este reflectarea cuvântului lui Dumnezeu – trebuie să caut în Scriptură până când găsesc cuvântul lui Dumnezeu care îmi vorbește despre acea chestiune și atunci acel cuvânt creează în mine acel lucru, iar cel vechi dispare și totul devine nou.

Aceasta este ideea în cercetarea Scripturii. Oh, a cerceta Scriptura pentru o doctrină, a cerceta Scriptura pentru predici, a cerceta Scriptura pentru argumente, toate acestea sunt vanitate, tulburarea spiritului și idolatrie. Dar a cerceta Scriptura pentru a găsi cuvântul creativ al lui Dumnezeu, a alege creația, neprihănirea lui Dumnezeu în locul păcatului meu – aceasta va așeza puterea lui Dumnezeu, tăria lui Dumnezeu în locul slăbiciunii mele; aceasta va face ca Dumnezeu să se vadă în locul eu-lui – aceasta reprezintă cercetarea Scripturilor, aceasta este mântuirea sufletului. Și nu avem suficient de mult de studiat? Nu avem suficient de mult pentru a începe acest gen de cercetare a Scripturii?

Dar nu este o perspectivă binecuvântată, nu este o solie de bucurie pentru fiecare suflet care se descoperă gol, care se descoperă părăsit, care se descoperă o victimă a puterii vrăjmașului – nu este o solie binecuvântată că Dumnezeu trimite acel „El a spus și a fost”? Găsește numai cuvântul rostit de Dumnezeu și lipsa ta a dispărut dinaintea puterii creative ca și în cazul cuvântului rostit prin Spiritul.

„El a spus și a fost.” Și acest cuvânt al lui Dumnezeu pe care îl citim în fiecare zi în Biblie este tot atât cuvântul rostit al lui Dumnezeu pe cât a fost acel cuvânt rostit la început, când au fost create cerul și pământul.

Înapoi la Geneza: acest proces al creațiilor succesive a continuat până în momentul în care a apărut idealul lui Dumnezeu, omul desăvârșit. Și a fost, omul desăvârșit creat prin puterea lui Dumnezeu; și a fost Fiul lui Dumnezeu. Nu este așa? „Care a fost fiul lui Adam, Fiu lui Dumnezeu.” „Astfel cerurile și pământul au fost terminate și toată oștirea lor.” Și Dumnezeu S-a odihnit. Sabatul a fost sigiliul – binecuvântata, revigoranta odihnă pe care a avut-o Dumnezeu, privind creația terminată de la început până la desăvârșire.

Iar noi suntem lucrarea Lui, creați în Hristos Isus. Spiritul lui Dumnezeu acoperă această nouă creație, făcând cuvântul creativ să aducă până la desăvârșire această nouă creație „un om desăvârșit, la măsura staturii plinătății lui Hristos”. Apoi se va așeza sigiliul lui Dumnezeu.

Atunci Domnul se va odihni din nou și se va bucura de noi cântând. El se va odihni. „El se va odihni în dragostea Lui.” Dumnezeu trebuie să se odihnească din nou. Știți că atunci când Isus a venit aici, a spus: „Tatăl Meu lucrează până acum; și Eu, de asemenea, lucrez.” Dar vine timpul când El se va odihni din nou. La creația originară, Tatăl a lucrat și Isus a lucrat prin Spiritul Sfânt care a însoțit lucrarea și a desăvârșit creația în care Dumnezeu S-a bucurat și de care S-a odihnit și a fost revigorat. Dar acea creație a fost lăsată deoparte, iar Dumnezeu a început din nou să creeze și a creat până acum și curând această lucrare va fi încheiată și atunci – să citim din cuvântul lui Dumnezeu: Țefania, al treilea capitol, al treisprezecelea verset.

„Rămășița lui Israel nu va mai săvârși nelegiuire (rămășița care păstrează poruncile lui Dumnezeu și are mărturia lui Isus Hristos), rămășița lui Israel nu va mai săvârși nelegiuire, nu vor mai spune minciuni și nici în gura lor nu se va mai găsi o limbă înșelătoare. Ci vor paște și se vor odihni și nimeni nu-i va tulbura. Cântă, fiica Sionului! Strigă de veselie, Israele! Bucură-te și saltă de veselie din toată inima ta, fiica Ierusalimului! Domnul a abătut de la tine pedepsele tale, a îndepărtat pe vrăjmașul tău; Domnul, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău!” Să ne ridicăm în libertatea cu care El ne-a eliberat, îndepărtând pe dușman. „Domnul, Împăratul lui Israel” – adevăratul Dumnezeu – „Domnul, Împăratul lui Israel, este în mijlocul tău; nu trebuie să te mai temi de nici o nenorocire!” Binecuvântat să fie Domnul! „În ziua aceea.” Iată ceea ce se găsește înaintea noastră. Acum ascultați cuvântul: „Domnul Dumnezeuul tău în mijlocul tău este puternic; El va mântui, El Se va bucura de tine cu mare bucurie și Se va ODIHNI în dragostea Lui și Se va bucura pentru tine cântând.”

Dumnezeu se va odihni din nou și va fi înviorat atunci când creația Sa pe care ne-a adus-o va fi terminată sub binecuvântata acoperire a Spiritului lui Dumnezeu. Fraților, acest lucru este adevărat. Știți că este scris că în timpul de pe urmă poporul lui Dumnezeu trebuie să fie acoperit cu Spiritul Său; acum este acel timp. Deci, fraților, ceea ce avem de făcut aici – întreaga audiență, dar mai cu seamă delegația – este de a recunoaște acest fapt, de a recunoaște puterea creativă a lui Dumnezeu, să o găsească fiecare pentru sine, să ne recreeze și chiar să pășească, să rămână chiar în prezența acoperitoare a Spiritului, astfel încât atunci când ne adunăm – chiar înainte de a ne despărți acum – să stăm, să gândim, să vorbim și să rămânem în prezența aceluia spirit acoperitor.

După ce terminăm și ne despărțim, când mergem în camerele noastre, să o facem în prezența aceluia Spirit acoperitor. Când suntem în camerele noastre, noi rămânem în prezența aceluia Spirit acoperitor. Când venim la conferință în fiecare zi, când mergem în comitete pentru a pregăti, oh, fiecare să pășească în prezența aceluia Spirit acoperitor; și atunci va fi adevărat pentru fiecare suflet (ceea ce i s-a spus Mariei, este adevăr pentru noi cum a fost și pentru ea), „Duhul Sfânt va veni asupra ta; și puterea Celui Preaînalt te va umbri; de aceea, acel lucru sfânt care se va naște din tine va fi numit Fiul lui Dumnezeu”. Căci acel Spirit acoperitor este un Spirit roditor. Atunci vom exclama și vom cânta cu bucurie: „Iată ce dragoste ne-a arătat Tatăl; să ne numim fiii lui Dumnezeu!” Atunci va fi de asemenea adevărat că „lumea nu ne cunoaște (mulțumim Domnului!), pentru că nu L-a cunoscut pe El”.

Fraților, lumea ne-a cunoscut prea bine. A fost făcută să ne cunoască. Am fost atât de mult asemănători cu lumea, încât lumea ne-a recunoscut; dar Domnul ne-a eliberat din aceasta, iar lumea nu ne va mai cunoaște pentru că nu va mai fi capabilă să ne recunoască în felul acela, ca fiind din lume. Va ști că nu suntem din lume; că părtașia noastră nu este cu lumea; că interesele noastre nu sunt centrate pe lucrurile pământești; și că acel Spirit acoperitor va așeza asupra noastră un

asemenea caracter și ne va face să rostim asemenea cuvinte, ne va oferi o asemenea înfățișare în lume, încât nimic cu excepția cerului nu ne va recunoaște; iar acea recunoaștere este suficientă.

Acesta este începutul Genezei. Nu este întreaga carte. Rețineți, întreaga carte a fost scrisă în timp ce Moise era acolo, îngrijindu-se de oi și întreaga carte ne aparține acum. Dar nimic din restul cărții nu ne va ajuta dacă nu aflăm știința și filosofia primului capitol din carte; căci acesta este debutul creației lui Dumnezeu, al proceselor lui Dumnezeu și al tuturor celorlalte lucruri și nu vom înțelege nimic cu adevărat până nu vom fi aflat acestea. În această lumină tot restul este clar, și tot restul ne aparține, mulțumim Domnului.

Să cercetăm Scriptura. Să citim primul capitol din Geneza. Să-l citim cu toții înainte de a veni mâine dimineață. Un bun plan de urmat (l-am practicat suficient de mult pentru a ști că este un lucru bun de recomandat) este de a-l citi din nou și din nou, din nou și din nou, primul capitol din Geneza, până când vom vedea în el, cu ochii închiși, experiența creștină pretutindeni și în viețile noastre zi de zi. Atunci, oh, atunci Spiritul lui Dumnezeu ne va acoperi cu acea creație pe care Dumnezeu o lucrează pentru a ne duce la desăvârșire în Hristos Isus, astfel încât lucrarea lui Dumnezeu să fie împlinită, să vină triumful sfinților și ne vom bucura înaintea Domnului acum și pentru veșnicie. Atunci biserica într-adevăr va deveni un templu sfânt în Domnul; iar pe această biserică ...Hristos Și-o va prezenta ca pe o biserică slăvită, fără pată sau zbârcitură sau ceva de genul aceasta, ci sfântă și fără vină.

Supunerea este cel mai bun succes. Hristos nu ne-a cerut să câștigăm lumea pentru El, ci să predicăm Evanghelia fiecărei făpturi.

Să fim tăcuți în ceea ce privește slăbiciunea celui alt – săritori, toleranți, gingași unul cu celălalt. Să lepădăm gluma care doare și mânia care stigmatizează; uleiul și vinul samariteanului milos sunt mult mai mult de folos.

Cap. 28

Lecții pentru timpul din urmă din viața lui Avraam

Conferința Generală 13 aprilie 1901

Primul capitol din Galateni, ultimul verset: „Și dacă sunteți ai lui Hristos, atunci sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței”. În versetul 26 din același capitol se afirmă: „Voi toți sunteți copiii lui Dumnezeu prin credința în Isus Hristos”. Și de aici concluzia: „Atunci sunteți sămânța lui Avraam, moștenitori potrivit făgăduinței”.

Nici un om din lume nu poate avea vreodată mai mult în posesie, nu poate avea vreodată o poziție mai înaltă decât aceea de a fi sămânța lui Avraam, copilul lui Avraam, căci el este tatăl tuturor celor care cred. Cei care sunt născuți din trup nu sunt copiii lui Dumnezeu; însă copiii făgăduinței sunt socotiți ca fiind sămânța. Și de vreme ce acei care sunt din făgăduință, sămânța, sunt ai lui Hristos, ei sunt copiii lui Dumnezeu și moștenitori potrivit făgăduinței. Ei sunt moștenitori potrivit făgăduinței lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Avraam potrivit făgăduinței lui Dumnezeu.

De aceea, pentru a înțelege care sunt lucrurile pe care le moștenim, este potrivit să studiem viața lui Avraam, iar aceasta ne este descrisă în mod deosebit în Geneza. Geneza ne prezintă, în primul capitol, puterea creativă, ne familiarizează cu Creatorul și cu lucrarea puterii Sale; și înregistrarea următoare din Geneza ne descoperă ceea ce produce lucrarea creativă a acelei puteri; și anume, copii ai lui Dumnezeu, moștenitori potrivit făgăduinței făcute de Dumnezeu lui Avraam.

În capitolul doisprezece din Geneza, primul verset, este scris că Dumnezeu „i-a spus” lui Avram: „Ieși din țara ta și din rudenia ta și din casa tatălui tău” etc. Atrăgându-ne atenția înapoi la ultimele versete din cel de-al unsprezecelea capitol, înregistrarea spune că tatăl lui Avram l-a luat pe el și pe Lot și pe soțiile lor și au plecat din Ur din Caldeea și au venit în Haran și au locuit acolo. Acolo a murit tatăl lui Avram, iar apoi ei au mers pe teritoriul Palestinei. Avram trebuia să-și părăsească țara și să facă acele lucruri pe care i le spusese Dumnezeu pentru a putea primi ceea ce Dumnezeu avea să-i dea; de aceea, pentru ca noi să aflăm care sunt lucrurile pe care le moștenim ca fii ai lui Avraam, este esențial să știm care sunt lucrurile pe care Avraam le-a primit de la Dumnezeu. În momentul în care știm care sunt lucrurile pe care le-a primit Avraam, atunci știm care sunt lucrurile care ne aparțin atunci când suntem copiii lui Avraam; și atunci când vom ști modul în care Avraam a primit aceste lucruri de la Dumnezeu, vom ști cum le vom primi și noi de la Dumnezeu, fiind copiii lui Avraam.

Atunci, ce i-a spus Dumnezeu lui Avraam? „Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta. Voi face din tine un neam mare și te voi binecuvânta; îți voi face un nume mare și vei fi o binecuvântare. ...și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine.” Astfel, primul lucru pe care trebuia Avraam să-l facă, a fost acela de a-și părăsi țara. Dar când a plecat din țară, rudele lui îl însoțeau și casa tatălui său de asemenea. Atunci când tatăl lui a murit iar Avraam a plecat, rudele lui erau încă împreună cu el. A mers în teritoriul Palestinei, apoi în Egipt și rudele lui erau încă împreună cu el. A revenit în acea țară, iar rudele lui erau încă împreună cu el; iar Dumnezeu încă nu-i arătase țara despre care îi vorbise. Dar a venit timpul în care rudele lui să fie despărțite de el. „Atunci Dumnezeu i-a spus lui Avraam, după ce Lot s-a despărțit de el: „Ridică-ți ochii și privește de pe locul în care stai spre nord, spre sud, spre est și spre vest.” Avraam trebuie să privească în toate aceste direcții. El trebuie să privească spre nord și să privească ceea ce va vedea; trebuie să privească spre sud și să privească ceea ce va vedea; trebuie să privească spre est și să privească ceea ce va vedea; trebuie să privească spre vest și să privească ceea ce va vedea. Și tot ceea ce vede va stăpâni pentru totdeauna; căci „ție ți le voi da, și seminței tale pentru totdeauna”. Așadar, tot ceea ce a văzut Avraam ne aparține astăzi; iar Dumnezeu dorește să fim acolo unde se afla Avraam, în poziția în care să putem privi în toate direcțiile busolei și să privim ceea ce ne aparține. El dorește să fim un popor capabil să privească pretutindeni în jurul său și să vadă ceea ce descoperă Dumnezeu. Avraam ar fi văzut foarte puțin dacă s-ar fi uitat numai spre nord; dar el trebuie să privească în toate direcțiile și să vadă totul pentru a avea o idee despre ceea ce îi aparține;

și la fel și noi.

Ce a văzut Avraam în acea zi în care a privit? Este scris că făgăduința că el va fi moștenitorul „lumii” nu îi aparținea lui Avraam sau seminței lui prin lege, ci prin neprihănirea credinței. Făgăduința este că el va fi moștenitorul lumii. Astfel, atunci când Avraam a privit la porunca lui Dumnezeu spre nord, sud, est și vest, el a văzut lumea – lumea care este și trebuie să fie a lui – nu lumea așa cum este, ci lumea așa cum va fi, lumea care va veni. Avraam a văzut lumea care va fi în ziua aceea, atunci când Dumnezeu i-a spus să-și ridice ochii și să privească; și Avraam a văzut mai mult atunci când Dumnezeu i-a spus să-și ridice ochii și să privească, decât dacă și-ar fi ridicat ochii și ar fi privit fără ca Dumnezeu să-i fi spus.

Atunci când Dumnezeu îi spune unui om să privească, Dumnezeu îi descoperă omului mai mult decât dacă el ar fi privit fără ca Dumnezeu să-i fi cerut acest lucru. Domnul i-a spus lui Avraam să iasă din țara lui, dintre rudele lui și din casa tatălui său, „într-o țară pe care ți-o voi arăta”. Avraam fusese pe teritoriul țării și vizitase Palestina cu mult înainte de acest eveniment. El mersese din nord spre sud, până în Egipt. Și a ieșit din nou din Egipt și a locuit în sudul Palestinei și apoi din nou spre nordul Palestinei; și totuși el nu văzuse niciodată ceea ce Dumnezeu avea să-i arate. Dumnezeu nu-i arătase deocamdată ceea ce avea să vadă; dar acum, când era în locul la care Dumnezeu îl chemase – afară din țara sa, dintre neamurile sale, din casa tatălui său – el stă exact unde l-a chemat Dumnezeu. Iar acum Dumnezeu spune: „Îți voi arăta ceea ce ți-am spus că-ți voi arăta”. Acum îi arată acea țară care trebuia să fie a lui, iar țara este lumea viitoare.

Mai mult decât atât, Domnul i-a spus lui Avraam: „Ridică-ți ochii și privește de unde stai către nord, către sud, către est și către vest”. Avraam, nu trebuie să pierzi din vedere locul în care te găsești atunci când Eu îți întorc privirea către ceea ce vei vedea. Astfel, privind către acea lume pe care Dumnezeu i-a arătat-o lui Avraam, nu urma să piardă din vedere această lume, ci urma să o înțeleagă mai bine decât ar fi înțeles-o dacă nu ar fi văzut-o pe cealaltă.

Numai dacă vede lumea viitoare poate cineva să vadă această lume în adevărata ei lumină. Numai privind la lumea care va veni poate vreun suflet să măsoare adevărata valoare a lumii prezente. De aceea, atunci când Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să privească, repet, El a spus: „Privește din locul în care te afli”. Nu uita locul în care te găsești. Privește de acolo. Lasă ca orizontul tău să se lărgească până când va cuprinde tot locul în care te găsești și apoi către pământul slăvit pe care Dumnezeu te va face să-l vezi, astfel încât această lume, în scopurile și valoarea ei înaintea lui Dumnezeu, să atingă lumea care va veni în amploarea înțelepciunii și cunoștinței de Dumnezeu. Aceasta l-a făcut Dumnezeu pe Avraam să vadă, iar Avraam a văzut, iar din acea zi el a văzut-o pentru totdeauna și a văzut și toate celelalte lucruri care țin de ea.

Dar lui Avraam nu i s-a spus numai că „ție ți-o voi da”; ci ție și „seminței tale” o voi da pentru veșnicie. Avraam nu trebuia să o aibă fără sămânța lui; sămânța lui nu trebuie s-o aibă fără Avraam. „Ți-o voi da ție și seminței tale.” Așadar, atunci când Avraam a privit, el a privit prin Hristos; ceea ce Avraam a văzut, a văzut în Hristos; și de aceea, de atunci pentru totdeauna, orice privea, el vedea prin și în Hristos Isus. Și când Isus a venit, le-a spus celor care credeau că erau copiii lui Avraam, care se mândreau cu faptul că erau copiii lui Avraam, care au respins sămânța promisă lui Avraam pe motivul mândriei lor că ei erau copiii lui Avraam – acestora El le-a spus: „Tatăl vostru Avraam s-a bucurat când a văzut ziua Mea: a văzut-o și s-a bucurat”. Avraam în ziua lui a văzut ziua lui Hristos și s-a bucurat pentru că a văzut-o, după cum se bucură fiecare dintre cei care văd ziua lui Hristos așa cum a văzut-o Avraam.

De aceea, în cel de-al unsprezecelea capitol din Evrei este scris mai departe despre Avraam, Isaac, Iacov și Sara: „În credință au murit toți aceștia, fără să fi căpătat lucrurile făgăduite: ci doar le-au văzut și le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ. ... Dacă ar fi avut în vedere pe aceea din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar doreau o patrie mai bună, adică o patrie cerească. De aceea lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeu lor, căci le-a pregătit o cetate.”

Scriptura spune că numai acei care calcă pe acele urme ale credinței pe care a mers tatăl nostru Avraam pot primi ceea ce aparține lui Avraam. Pentru a vedea ceea ce Dumnezeu dorea să-i arate, în primul rând Avraam a trebuit să-și părăsească țara. „Ieși din țara ta.” Aceasta este primul

lucru pe care oricine din întreaga lume trebuie să-l facă pentru a vedea vreodată ceea ce Dumnezeu i-a arătat lui Avraam sau ceea ce Dumnezeu vrea să-i arate lui. Cel dintâi lucru este să iasă din propria țară. Iar acest lucru poate fi făcut numai așa cum indică Scriptura – așa cum a făcut Avraam, cu adevărat – datorită faptului că există o țară în care trebuie să mergem. „Ieși din țara ta, ... într-o țară pe care ți-o voi arăta.” Observați: atunci când Avraam a văzut țara pe care Dumnezeu i-a arătat-o, nu a intrat în ea imediat; căci atunci când Dumnezeu i-a promis că i-o va da, cât timp a trăit, el nu a avut mai mult decât pământul pe care să calce; dar Dumnezeu a spus că i-o va da lui și seminței lui după el.

Atunci, situația este după cum urmează: Dumnezeu l-a chemat pe Avraam afară din țara lui, i-a arătat țara în care dorea să-l ducă, dar nu l-a dus în acea țară atât timp cât a trăit în această lume. Prin urmare, Avraam, fiind chemat afară din țara lui și neavând o țară care să-i aparțină, a fost lăsat în această lume fără o țară în această lume. Observați; nu spun că a fost lăsat în această lume fără o țară; a fost lăsat în această lume fără o țară în această lume.

Aceasta înseamnă să ieși afară din propria țară la chemarea lui Dumnezeu, în țara pe care El o arată și o va arăta; și aceasta pentru că nimeni nu a reușit și nici nu va reuși în efortul de a avea două patrii; repet: nimeni nu a avut succes în efortul de a avea două patrii. Și chiar și țările din această lume recunosc acest principiu. Toate țările din lumea aceasta recunosc faptul că nimeni nu poate avea două patrii; prin urmare, fiecare persoană este socotită ca aparținând patriei sale de naștere și supunere. Dacă alege să aibă o altă patrie, trebuie să renunțe la patria sa de naștere și la supunerea pe care o avea față de toți ceilalți regi, domni și împuțerniciți de orice fel și în mod deosebit celui de care aparținea. Acest lucru este recunoscut aici printre oamenii care dețin și guvernează țările din această lume.

Și dacă acest lucru este adevărat printre oamenii și țările care sunt la fel, cum ar fi posibil să fie altfel în ceea ce privește țările care sunt cu totul altfel? Dacă o persoană nu poate fi cetățeanul a două țări, nu poate avea două țări care sunt la fel în această lume, cum poate avea două țări în două lumi care sunt complet diferite? Când nu poți deține două țări în această lume, cum poți avea o țară în această lume împreună cu lumea care va veni? Pur și simplu nu se poate, iar cel care încearcă aceasta, le va pierde pe ambele. De aceea Isus i-a chemat pe toți oamenii la o cale mai bună decât aceasta. Alegeți! Nu încercați să mergeți pe ambele căi în același timp. Fie faceți pomul bun și roadele sale bune, fie faceți pomul rău și roadele sale rele și gata cu el. S-a spus în vechime: „Până când stați între două păreri? Dacă Iehova este Dumnezeu, urmați-L pe El; iar dacă este Baal, urmați-l pe el!” Nu încercați să-L urmați pe Dumnezeu și pe Baal. Nu încercați să-L urmați pe Dumnezeu, urmându-l pe Baal. Nu încercați să-l urmați pe Baal și să gândiți că totul e bine cu Dumnezeu. Cele două căi nu se vor uni și este mai rău de voi când încercați să le urmați pe ambele decât dacă ați alege una, indiferent pe care. Este mai bine să încercați să-l aveți pe Baal și numai pe Baal, decât să încercați să-l aveți pe Baal și pe Dumnezeu; căci oricine încearcă să-l aibă și pe Baal și pe Dumnezeu, nu îl are decât pe Baal. Și oricine încearcă să aibă două țări – are numai o țară în lume și nu va reuși în această lume.

Atât despre acest principiu. Avraam a ieșit din patria lui și nu i s-a făcut niciodată dor de ea datorită binecuvântatului motiv pentru care el mergea tot timpul acasă. Țara care-i aparținea era o patrie străină, atunci când a văzut țara care este slava tuturor celorlalte patrii. Și așa este pentru totdeauna. Nimeni nu poate să-și părăsească țara în această lume pentru acea cealaltă țară, pentru că în sine este țara nașterii sale. El s-a născut aici și aparține în mod natural de acest loc; dar mulțumim Domnului! O persoană poate fi născută din nou! Singura cale prin care vom putea vreodată să ajungem în acea cealaltă țară este prin a fi născuți din nou. Observați acest lucru; sunt alte lucruri care urmează, care ne aparțin în Avraam atunci când îl primim; dar acele lucruri nu pot urma atât timp cât suntem din lumea aceasta, atât timp cât avem o patrie în această lume.

Ascultați: „Te voi face un neam mare și te voi binecuvânta și-ți voi preamări numele; și tu vei fi o binecuvântare; și îi voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta și îi voi blestema pe cei ce te vor blestema; și în tine vor fi binecuvântate toate familiile pământului”. Acea binecuvântare a lui Dumnezeu vine numai peste acei care au ieșit din patria lor, dintre rudele lor și din casa tatălui lor.

Dumnezeu nu oferă acum o nouă binecuvântare omului pentru că a făcut aceasta sau aceea.

Nu; dar atunci când ne despărțim de aceste lucruri, acest lucru ne așează în locul în care se găsește binecuvântarea; acest lucru ne duce la binecuvântare – ne așează acolo unde binecuvântarea abundă. Acest lucru este ilustrat în viața lui Isaac. Tot ceea ce a avut Avraam, a moștenit Isaac; și a mers în țara filistenilor, iar fântânile pe care le săpase Avraam, aparțineau lui Isaac, desigur. Filistenii nu le doreau și pentru a demonstra acest lucru, le-au astupat. Servii lui Isaac au săpat din nou una dintre ele. Filistenii au venit și au spus: „Acea fântână ne aparține și apa de asemenea”.

Isaac a plecat și a săpat o altă fântână. Filistenii au spus: „Apa este a noastră”. Isaac a plecat și a săpat o altă fântână; „și pentru aceea ei nu s-au mai luptat”. Și în aceeași noapte Dumnezeu i s-a arătat și i-a spus ceea ce i-a spus. Dacă Isaac ar fi rămas acolo, Dumnezeu nu i s-ar fi arătat. Vedeți că dacă ar fi rămas acolo, ar fi trebuit s-o facă împotriva filistenilor; și ar fi trebuit să-și apere fântânile și teritoriile și să spună: „Astea îmi aparțin!”. Filistenii au spus: „Este a noastră”. „Foarte bine”, a spus Isaac, „le puteți avea atât timp cât rămâneți; pot aștepta”. „Acum”, a spus Isaac, „vom locui în țară, căci Domnul a făcut loc pentru noi – Domnul ne-a făcut loc în țară”. Și când acel loc a fost făcut pentru el, chiar filistenii au venit și au spus: „Am văzut că Dumnezeu este cu tine. Acum să facem un legământ că vom conviețui în pace”.

Să nu vă gândiți că atunci când Domnul vă cere să vă despărțiți de ceva, El caută să vă lipsească de ceea ce este valoros. Se prea poate ca El să dorească să aveți lucrul respectiv. Dar iată care este principiul: nimeni din această lume nu este capabil de a aprecia ceea ce primește de la Dumnezeu până când nu știe că l-a primit de la Dumnezeu. Domnul dorește ca tu și cu mine să ne despărțim chiar de lucrurile pe care le avem, astfel că dacă El dorește ca noi să avem chiar acele lucruri, le vom primi de la El și astfel le vom aprecia și vom ști cum să le folosim spre slava lui Dumnezeu. Foarte bine.

Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vei găsi binecuvântarea lui Dumnezeu pe care nimeni nu o poate avea în această țară, împreună cu rudenia sa și în casa tatălui său. Și ce se va întâmpla atunci? Oh, acea binecuvântare care vine, îl transformă pe acel om într-o binecuvântare; acea binecuvântare este de o asemenea natură încât îl face pe cel care o primește o binecuvântare oriunde merge și oriunde trebuie să meargă. Chiar dacă merge până la capătul pământului sau nu, Dumnezeu îl face o binecuvântare pentru întreaga lume. Și în el, toate națiunile pământului vor fi binecuvântate. Acesta este un lucru pe care creștinii îl uită adesea. Ei nu realizează că fiecare creștin, fiecare copil al lui Dumnezeu, nu este decât un centru de influență cerească, pe care Dumnezeu o face să ajungă până la marginile pământului. Nu este esențial ca eu personal să merg până la marginile pământului; nu este esențial ca tu să ajungi în fiecare loc; dar Dumnezeu te-a transformat într-un centru de binecuvântare, un centru al unui flux de influență care nu va înceta niciodată să existe – consecințele sale nu vor înceta până când lumea nu se va sfârși și până când toate roadele slavei lui Dumnezeu nu vor fi găsite în împărăție. Așadar, orice ai face, în cuvânt sau faptă, totul pentru slava lui Dumnezeu, nu este niciodată pierdut. Forța sa nu este niciodată pierdută; nu poate fi pierdută, căci fiind lucrată în Dumnezeu, rămâne în Dumnezeu.

Și acum, toate acestea îmi aparțin mie și ție, care suntem sămânța lui Avraam. Iar noi trebuie să ne ridicăm; tu și cu mine, adventiștii de ziua a șaptea în particular trebuie să se ridice la înălțimea chemării lui Avraam; trebuie să ne ridicăm prin puterea lui Dumnezeu, în lumina lui Dumnezeu, în punctul din care vom vedea ceea ce Dumnezeu i-a dat lui Avraam; ceea ce a primit Avraam; ceea ce Dumnezeu l-a făcut să fie în lumea din timpul său; și apoi, vom fi ceea ce Dumnezeu intenționează să fim în lumea din timpul nostru. Dar nu până atunci. Nu se poate împlini.

Acum observați din nou: Avraam, privind la ceea ce Dumnezeu i-a arătat, a văzut lumea viitoare și a văzut-o uitându-se din locul în care se afla. Nimeni nu va înțelege ceea ce are în Avraam până când nu numai că va fi capabil să privească, ci până când nu va privi din locul în care se găsește pentru a vedea această întregă lume și lumea care va veni, și până când nu va vedea această lume în lumina lumii care va veni. Și acesta este lucrul, mai presus de toate celelalte, pe care adventiștii de ziua a șaptea au nevoie să-l vadă. Acea singură poziție, acel unic loc, acea chemare unică reprezintă lucrul dintre toate la care adventiștii de ziua a șaptea au nevoie să se ridice. Fiecare trebuie să stea în lumina lui Dumnezeu, despărțit de toți, singur împreună cu Dumnezeu, stând atât de mult sub binecuvântarea lui Dumnezeu încât acest lucru să-l facă pe el

însuși o binecuvântare până la marginea pământului. Trebuie să ne ridicăm și să privim din locul în care ne găsim pe deasupra tuturor lucrurilor care stau între noi și lumea care va veni. Trebuie să privim la lumea care va veni și apoi, în radierea acelei străluciri, înapoi la lumea în care ne găsim unde trebuie să vedem importanța lumii în care ne găsim și a lucrării care trebuie realizată în lumea în care ne găsim.

De aceasta avem nevoie acum. Și apoi? Apoi fiecare suflet va privi la întreaga lume. Fiecare suflet va contempla această întreagă lume în lumina lumii care va veni; și apoi va vedea această lume așa cum este în realitate. Și ce va realiza acest lucru? Dacă toți adventiștii de ziua a șaptea din lume vor tăia orice legătură cu lucrurile din această lume și se vor ridica așa cum a făcut-o Avraam și în Hristos să vadă ceea ce trebuie ca noi să vedem, s-ar face o revoluție completă în întreaga formă de organizare, în planuri și în tot ceea ce ține de întreaga cauză a adventiștilor de ziua a șaptea din lume.

Și este adevărat că adventiștii de ziua a șaptea privesc aproape cu toții la locul în care se găsesc și nu din acel loc la lumea care va veni, și în acea lumină, la întreaga lume prezentă. În general, adventiștii de ziua a șaptea din Statele Unite privesc fiecare în parte din locul în care se găsesc în nord, sud, est și vest, cuprinzând întreaga panoramă; dar fiecare privește mai degrabă la locul în care se găsește – acesta este locul; aceasta e totul; și mă găsesc în acest loc, așa că eu sunt tot ceea ce există; eu trebuie să veghez asupra posesiunii mele și cauza câmpului meu trebuie ajutată; trebuie vegheat asupra ei și dacă mai rămâne ceva, atunci cei din afară îl pot avea.

Aceasta nu este o parodie și eu nu vorbesc nerescușit sau ceva de genul acesta și nici pentru a condamna. Pur și simplu atrag atenția asupra faptelor. Este adevărat că lucrarea pentru lume a fost forțată să primească mijloacele care au rămas după ce toate celelalte goluri au fost completate. Conferința se îngrijea de treburile ei înainte să se gândească la lume; în consecință, biserica se îngrijea de treburile ei înainte de a se gândi la Conferință; în consecință, individul se îngrijea de treburile lui înainte de a se gândi fie la biserică sau la Conferință.

Ceea ce am de gând să vă spun acum este adevărul, și nu un adevăr izolat, este doar un exemplu ilustrativ. Când s-a știut despre cineva că urma să vorbească despre lucrarea misionară din străinătate la o adunare generală din State, s-a întâmplat de multe ori că au fost născocite planuri și oamenii Conferinței s-au grăbit și au ajuns la popor pentru a lua câți bani au putut înainte ca omul de la Departamentul Misiunii pentru Străinătate să ajungă acolo. Și acest lucru chiar a fost lăudat ca fiind foarte bun.

S-a întâmplat că atunci când s-a făcut un apel general în toate Statele pentru o contribuție generală, după ce acel apel a fost publicat, Conferințele locale au prezentat un alt apel între apelul general și data în care urma să se strângă colecta generală pentru scopurile Statului.

Dar iată care este principiul: atunci când Conferința își face astfel lucrarea pe cheltuiala lucrării mondiale, și trebuie să-și facă lucrarea înainte ca aceasta să poată fi începută sau înainte să se fi luat orice măsuri în vederea ei; atunci de ce să nu fie acest exemplu urmat de biserică și ea să se intereseze de propria sa lucrare înaintea lucrării Conferinței; și individul să se intereseze de sine înainte ca biserică să fie întreținută? În felul acesta, în realitate aveți totul concentrat la micul capăt al cornului și singura cale prin care poate fi ceva obținut este printr-o imensă presiune de vreun fel. Individul a fost constrâns și legat de planurile oamenilor, iar Dumnezeu nu mai are nici un loc; sinele s-a așezat în locul lui Dumnezeu; iar urâciunea pustiirii – zeificarea sinelui – în locul sfânt reprezintă blestemul adventiștilor de ziua a șaptea astăzi. Fie ca Dumnezeu să ne salveze de noi înșine și fie ca adventiștii de ziua a șaptea de astăzi să-și ocupe locul împreună cu Avraam, sub chemarea lui Dumnezeu și să privească la lume de unde se găsesc, la nord și la sud, la est și la vest, la lumea care va veni; și tot ceea ce vedeți va fi al vostru, cu binecuvântarea lui Dumnezeu.

Când vom face acest lucru, privind la întreaga lume, fiecare Conferință va lucra pentru întreaga lume; lumea va reprezenta grija ei, interesul său primordial și atunci interesele noastre locale vor avea grijă de ele însele. Atunci fiecare biserică va avea grijă de interesele Conferinței și de interesele lumii și toate celelalte lucruri vor avea grijă de ele însele. Și fiecare individ va privi la biserică și la Conferință și la lume – la toate interesele cu excepția celor ale sale și acestea se vor înălța ca jertfe pentru Dumnezeu. Aceasta este revoluția care are nevoie să fie înfăptuită astăzi în

întreaga lucrarea mondială a adventiștilor de ziua a șaptea.

Dar această revoluție nu va putea niciodată să fie înfăptuită în această lucrare a adventiștilor de ziua a șaptea până când nu este înfăptuită în inima fiecărui adventist de ziua a șaptea. Și acea revoluție poate fi înfăptuită numai prin puterea lui Dumnezeu, prin a lua aminte la chemarea lui Dumnezeu și prin a răspunde chemării, prin a privi din locul în care ne găsim la tot ceea ce Dumnezeu ne arată.

Mai există încă un lucru care trebuie spus aici. Statele Unite au un loc în lume, este adevărat. Au avut un loc în lume pe care nu-l mai au acum. Statele Unite au avut un loc în lume, loc care era cel mai înalt. Dumnezeu a făcut acest lucru; El le-a așezat pentru a fi lumina lumii în principiile creștinismului, pentru toate popoarele, pentru toate națiunile. Dar națiunea a coborât de la înalta ei chemare, la una inferioară. Și-a uitat chemarea sa înaltă, și-a abandonat principiile care au fost așezate pentru a fi lumina lumii; iar acum va conduce lumea pe cealaltă cale decât pe cea pe care ar fi condus-o când era lumina lui Dumnezeu.

Mai este un gând asupra căruia trebuie să vă atrag atenția în această chestiune de a ieși din propria țară. Dumnezeu a chemat, a chemat, a chemat oamenii din această țară pentru a merge în locurile pustii ale Europei și ale altor țări. Sunt suficienți oameni în această țară pentru a răspunde la chemările din toate locurile de pe pământ. Sunt suficienți adventiști de ziua a șaptea în Statele Unite pentru a pleca din Statele Unite în toate celelalte țări și să răspundă chemărilor cauzei lui Dumnezeu din întreaga lume. Dacă adventiștii de ziua a șaptea s-ar ridica și ar merge acolo unde îi cheamă Dumnezeu, în toată lumea, atunci mărturiile pe care le-ar lăsa în urma lor le-ar înmulți numărul în scurt timp în locul unde au fost. Dar facem noi lucrul acesta?

Poporul nostru nu merge la popoare, ei nu pleacă din țară. Ei nu pleacă departe. Ei nu merg la insulele mării. Dar mulți cumpără mai mult teren pentru a produce și mai mult, pentru a avea mai mulți bani, pentru a cumpăra și mai mult teren, pentru a produce și mai mult, pentru a avea și mai mulți bani pentru a cumpăra și mai mult pământ, mai multe case – să înmulțească ceea ce au. Și totuși, toți mărturisesc a crede că vine acea zi în care nu vor mai putea nici cumpăra și nici vinde și în care ar trebui să nu mai aibă nimic. Atunci de ce să mai cumperi mai multe proprietăți și să continui astfel, când aștepți timpul în care nu vei mai putea cumpăra și nici vinde? Nu este mai bine să vinzi tot ce poți?

Vine ziua în care fiecare adventist de ziua a șaptea din Statele Unite va trebui să dea tot ce are, și aproape și viața, pentru a putea fi în afara Statelor Unite. Să repet. Vorbesc acum ceva care interesează pe fiecare adventist de ziua a șaptea. Vine ziua, și nu este departe, când fiecare adventist de ziua a șaptea va dori din adâncul sufletului să fie în afara Statelor Unite; și mulțimi se vor învinovăți și se vor frământa sub frământarea că nu au plecat din Statele Unite când au avut ocazia. Știți că ni s-a dat acel semn: „Când țara voastră va respinge fiecare principiu al propriei sale Constituții ca guvern protestant și republican și va pregăti mijloace pentru amăgirile și falsurile papale, atunci putem ști că timpul pentru extraordinara lucrare a lui Satan este aproape și să sfârșitul este aproape”. Ați văzut ceva care seamănă cu aceasta? A văzut cineva de aici ceva care seamănă cu respingerea de către Statele Unite a principiilor Constituției sale ca guvern protestant și republican? Atunci ați văzut câteva indicii ale semnului.

„Mărturii pentru Comunitate” numărul 32, pagina 207: „După cum apropierea armatelor romane a fost un semn pentru ucenici cu privire la iminenta distrugere a Ierusalimului, tot astfel se poate ca această apostazie să fie un semn al faptului că limita îndelungii răbdări a lui Dumnezeu a ajuns la capăt, că măsura nelegiurii națiunii noastre s-a umplut și că îngerul milei este gata să-și ia zborul, pentru a nu se mai întoarce niciodată. Poporul lui Dumnezeu va fi atunci aruncat în acele scene chinuitoare și nefericite, pe care profeții le-au descris ca fiind timpul strâmtorării lui Iacov.” Atenția noastră a fost atrasă la acest lucru în urmă cu doi ani. Acum vreau să mă îndrept din acest punct, către ce urmează să se întâmple. Principiile Constituției ca guvern Protestant și republican au fost respinse. Singurul lucru care a rămas este că națiunea să pregătească mijloace pentru amăgirile și falsurile papale. Dar ce? „După cum apropierea armatelor romane a fost un semn pentru ucenici cu privire la iminenta distrugere a Ierusalimului”, tot așa acest lucru este un semn pentru noi. Acum, ce spune Scriptura? Luca 21:20: „Când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oști, să știți că atunci

pustiirea lui este aproape”. Armatele au înaintat; apropierea armatelor romane a fost pentru ei un semn în ceea ce privea înconjurarea oraşului, iar când oraşul a fost înconjurat, trebuia ca ei să fugă fără să mai aştepte pentru a lua o haină: „Atunci, cei din Iudea să fugă la munţi, cei din mijlocul Ierusalimului să iasă afară din el şi cei de prin ogoare să nu intre în el. Căci zilele acelea vor fi zile de răzbunare”. Apropierea armatelor romane a constituit semnul prin care trebuia ca ei să fie pregătiţi ca în momentul în care oraşul urma să fie înconjurat, ei să fugă fără măcar să se mai dea jos de pe acoperişul casei.

Atunci, noi vedem ceea ce corespunde apropierii armatelor romane. Şi atunci? Ascultaţi! „Cei din mijlocul lui să iasă afară din el şi cei de prin ogoare să nu intre în el.” După ce Ierusalimul a fost înconjurat de oşti, cuvântul lui Dumnezeu s-a adresat oamenilor din alte ţări: nu intraţi în Iudea. Iudea cu Ierusalimul, centrul său, a fost locul luminii lui Dumnezeu pentru lume. Iudea L-a respins pe Dumnezeu. Ea a răsturnat toate principiile pe care Dumnezeu i le-a dat, lumina lumii. Acum, Ierusalimul şi Iudea trebuiau să fie distruse şi iată şi semnul. Atunci când această respingere a lui Dumnezeu şi-a adus roadele – armatele romane venind la Ierusalim, atunci „cei care sunt în Iudea să fugă la munţi”, iar cei care sunt în părţile din afară, să nu intre. Ierusalimul nu a fost distrus vreme de trei ani după ce a fost înconjurat. Oraşul a fost înconjurat; apoi armatele romane au plecat; şi după trei ani oraşul a fost distrus. Dar în răstimpul în care armatele romane au părăsit Ierusalimul, şi distrugerea lui, toată Iudea a constituit cel mai nesigur loc de pe pământ. De aceea Domnul a trimis cuvântul tuturor naţiunilor care erau afară. Atunci când se împlinesc acest lucru, nu intraţi în Iudea.

Dumnezeu a aşezat această ţară a Statelor Unite ca lumină a lumii, cu principiile lui Dumnezeu, pentru întreaga omenire şi pentru naţiuni în mod deosebit. De vreme ce aceste principii au fost abandonate, naţiunea a coborât de pe locul său înalt, judecăţile lui Dumnezeu de asemenea vin; şi dacă această naţiune a fost locul sau refugiul pentru toţi oamenii, pământul libertăţii şi al luminii şi o binecuvântare pentru omenire, efectul va fi direct şi contrar de acum înainte, iar solia lui Dumnezeu este acum pentru toate neamurile: nu intraţi în Statele Unite; iar cei care sunt acolo, să iasă afară. Şi aceasta este chemarea lui Dumnezeu pentru adventiştii de ziua a şaptea, să iasă afară, să scape, să vândă, să fugă; căci vine ziua în care nu veţi mai putea vinde şi în care nu veţi mai putea pleca. Şi aşa cum această naţiune a fost lumina şi binecuvântarea lumii şi a stat în culmea binecuvântării, în bunătate pentru omenire, în lumina lumii ca cea mai liberă – atunci când a abandonat aceste principii, va fi cea mai despotică.

Acea profeţie din Scriptură despre Roma a fost scrisă pentru ultimele zile şi nu este nefolositoare; a fost scrisă pentru noi, cei din ultimele zile; istoria Romei a fost scrisă în profeţie, închisă şi sigilată până la vremea sfârşitului şi voi ştiţi acest lucru. De ce a fost istoria Romei inclusă în acea profeţie înainte de a avea loc evenimentele, şi închisă şi sigilată până acum, cu atât de mult timp după ce s-a consumat? Pentru a fi o lumină pentru ceea ce se va petrece în aceste ultime zile, deoarece istoria se repetă şi ceea ce s-a întâmplat atunci, se repetă acum. Şi republica – marea şi vechea republică – care a fost capul lumii în lumină şi în tot ceea ce a făcut-o să fie o naţiune – a degenerat în cel mai mare despotism care s-a văzut vreodată pe pământ: Roma. Şi când această mare şi ultimă republică, această ultimă singură republică, fiind lumina lumii, va urma exact acelaşi curs ca şi Roma, va sfârşi exact unde a sfârşit şi Roma. Şi este notat în capitolele 21 din Luca şi 24 din Matei ca avertisment pentru poporul din acest timp. Când vine timpul – cu toţi aţi vorbit, v-aţi gândit, aţi cercetat şi aţi studiat despre timpul care vine şi în care va trebui să fugim din oraşe – trebuie să fugim la munţi, să ieşim din oraşe. Pretutindeni spune acelaşi lucru: fugiţi din Iudea, părăsiţi ţara, iar cei care nu sunt în ţară, nu intraţi în ea. Acest lucru este scris pentru noi în acest timp. Iar cei care vor păşi în lumina Domnului, trebuie să studieze acest lucru şi să vadă unde îi cheamă Dumnezeu, şi să meargă până la marginile pământului şi să dea solia lui Dumnezeu.

Încă o problemă: să presupunem că toţi adventiştii de ziua a şaptea care pot părăsi Statele Unite, care pot să vândă şi să plece, o vor face şi vor pleca acolo unde Dumnezeu îi cheamă; cât timp va dura pentru a duce solia la toate naţiunile, neamurile, limbile şi popoarele? Cât timp va dura ca Evanghelia împărăţiei să fie predicată în toată lumea pentru a mărturisi tuturor naţiunilor? Sincer! Cât timp va dura? Şi în felul acesta trebuie făcut! De aceea suntem aici. De aceea sunteţi

advențiști de ziua a șaptea – nu pentru a sta în Statele Unite pentru totdeauna, ci pentru a merge în întreaga lume și a predica Evanghelia fiecărei făpturi.

Iată cuvântul: „Veți primi putere și după aceasta Duhul Sfânt va veni peste voi; și Îmi veți fi martori în Ierusalim, în toată Iudea, în Samaria și până la marginile pământului.” Acesta este cuvântul lui Dumnezeu pentru noi acum. Pentru fiecare adventist de ziua a șaptea acolo unde se găsește; cuvântul lui Dumnezeu este acum: „Ieși din țara ta, din rudenția ta, din casa tatălui tău, în țara pe care ți-o voi arăta.” „Ridică-ți acum ochii și privește din locul în care ești spre nord, spre sud, spre est și spre vest. Tot ceea ce vezi ți-l voi da.” „Și veți primi putere” pentru ca acest lucru să fie împlinit; și „Îmi veți fi martori” unde sunteți și mai departe decât atât, chiar și mai departe, până la marginile pământului.

Fie ca Domnul să ne elibereze de noi înșine, să ne facă așa cum ne vrea El și apoi să trimită solia prin noi tuturor națiunilor, neamurilor, limbilor și popoarelor, să împlinescă marea strigare a soliei îngerului al treilea și să-i adune pe ai Săi la Sine.